Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

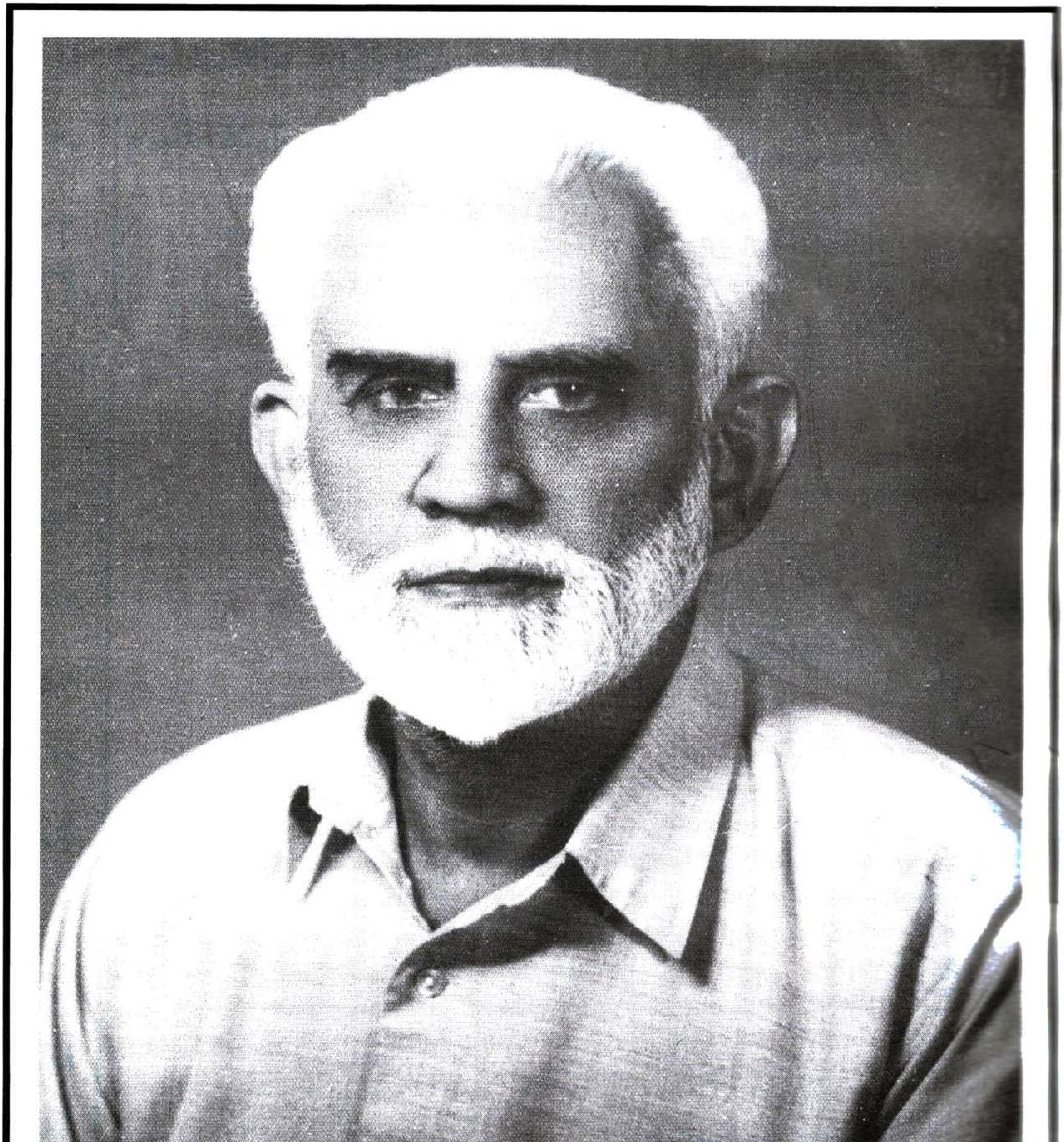

عبدُالله جان مغموم

ترون

دَ هغو ډېرو ښو او پاکو او ښکلو په نوم
چې کومې دَ دې دردناکو او غمناکو واقعو دَ
پېښېدو په وخت زما د سترګو نه لکه ملغلرې دَ
بې واره بې اختیاره راڅڅېدلې دي -

مغموم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول حقونه په حق دَ ډیکونکي کښې محفوظ دي

دکتاب نوم ——— "ارمانونه حسرتونه"

دچاپ کال ——— فروري ۲۰۰۱ء

شمیر ——— ۵۰۰

قیمت غیر مجلد ——— ۷۵/ روپۍ

قیمت مجلد ——— ۱۰۰/ روپۍ

پریس ———

کاتب محمد رسول پښتو اکیډیمي

دَ موندلو درک :

۱- یونیورسټي بک ایجنسي - خیبر بازار پېښور

۲- عبدالله جان مغموم

بمعرفت پوسټ ماسټر

شاهین ټاؤن

یونیورسټي پشاور

دکور فون نمبر ۴۵۵۵۹

فهرست

شمیر	عنوان	مخ
۱	عبدالله جان مغموم ښه شاعر، ښه ادیب او ښکلی انسان - جان محمد زلمی	۱۱
۲	ارمانونه حسرتونه (د کتاب په حقله څو خبرې) عبدالله جان مغموم	۲۰
۳	څلورمه لور	۲۲
۴	جبینه	۲۹
۵	حرص	۳۹
۶	شمشیر کاکا	۴۶
۷	دوه مینان	۵۸
۸	مقدسه هستي	۶۸
۹	سزا	۷۴
۱۰	پښېماني	۸۱
۱۱	انتقام	۸۹
۱۲	اوښکي	۹۵
۱۳	چپې	۱۰۱
۱۴	انسان او انسانیت	۱۱۰
۱۵	دوه یاران	۱۲۱
۱۶	تربور	۱۲۸
۱۷	وید بابا	۱۳۴
۱۸	احمد	۱۴۰
۱۹	ژوند	۱۴۶

عبدالله جان مغموم

"بنهٔ شاعر - بنهٔ ادیب او ښکلے انسان"

(جان محمد زلمے)

عبدالله جان مغموم زهٔ پېژنم - دَ ورُوکوالي نه ئې پېژنم زما خپل دے - زما زړهٔ ته ډېر نژدې دے - ځکه چې ښهٔ انسان دے څو چې دې موقعه به زهٔ دَ هغهٔ دَ ښهٔ سړیتوب خبرې نهٔ کوم - دَ هغهٔ دَ شرافت - دَ پښتنو او دَ غیرت خبرې به نهٔ کوم - ځکه چې د غه داستان ډېر اوږد دے او په دې لنډه تنګ وخت کښې دومره اوږد داستان احاطه کول ګران دي - څو دومره قدر له به او وايم چې دَ غه ښکلے شاعر - ادیب او ښکلے انسان په تېرو ورځو کښې ماله راغلو او راته ئې اووے لاله (زهٔ ترې نه په عمر کښې مشر یم نو ځکه ماته لاله وائي) دا فائل و اخله دې کښې ما مختلف مضمونونه لیکلي دي دا اوګوره ډېر په غور او په فکر سره ئې اوګوره څو ورځې پس به زهٔ راشم نو په دې حقله به مې دَ خپلې رائې څخه بیا خبر کړې دې مضمونونو له ما نوم ابښے دے. "ارمانونه حسرتونه" فائل ئې ماله راکړو او په خپله لاړو - خدائے شته چې فائل ته مې اوکتل نو وارمې ورته خطا شو چې دا به څنګه کوم - څو دَ مغموم غوندې څوږ نبي آدم ته مې انکار نهٔ شو کولے - فائل مې ترې نه واخستو او دَ شپې مې ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ناڅوالۍ زړا وا خستو ما وے چې وعده دې کړې ده نو پوره کول به غواړې - دَ فائیل دوه پانې مې چې واړولې نو په دريمه پانه دَ اولنۍ مضمون نوم وَه " څلورمه لوُر" په لوستو يې شروع اوکړه ، اولنۍ پانه وړپسې دويمه پانه او بيا دريمه پانه - تلم وړپسې دَ هرې پانې په لوستو به مې دَ زړهٔ درزا رے سپوا کيدو - دَ هرې کرښې په لوستو به مې خوله نوره زياته اوچه اوچه کيده - غوږے به مې زيګ زيګ کيدو او تاسو يقين اوکړئ چې دَ قصې آخرنۍ پانه سرته اورسيده نو په ځان ځا وپوے نهٔ وم څو رنې رنې ترې ترې مې اوښکې مې دَ سترګو نه راروانې وې په مخ مې څورې ورې بهيدې او په ګريوان کښې مې څڅيدې - دَ دې نه پس په قصې پسې قصه - په واقعې پسې واقعه او په حادثې پسې حادثه مې اولوسته - په يو نشست کښې مې ټولې قصې اولوستې - د ټول فائل نه بوټ اووتم او هغه درونند فائيل چې زما ورته وارخطا وَه چې دا به څنګه ګورم هغه مې په ډزرا او په سلګو کښې ټکے په ټکے اولوستو - دَ هرې قصې په لوستو مې غوږے زيګ زيګ شو - هره يوه قصه يو غم لړلے غم زپلے او غم سيزلے داستان وَه - يو دَ بلې نه زياته دردېدلې او په غمونو کښې لړلې وه - هره يوه قصه مې اولوسته او دَ لوستو نه پس به مې دَ غم يوه سړيکه په ټول بدن کښې خوره شوه - او سوچ به وا خستم چې دا ژوند دځنې خلقو دپاره څومره غمناک دے څومره دردېدلے او ترخ نېدلے دے -

مغموم ډېره موده ما په رپېدو اورېدلے وَه - دَهدايت خانَ"

په کردار کښې د "پائنده خان" په کردار کښې د "مرچکی" په کردار کښې او د پښتو هرې ډرامه کښې ما د هغه د فن او صلاحيتونو نندارہ کړې وه . زۀ ماته دا نۀ وه معلومه چې دا هر وخت په خندا مغموم دا هر وخت خوشحاله مغموم کني په زړۀ کښې دومره غم هم لري چې قلم ئې د اور بڅرې هم شيندلې شي . زۀ نۀ وم خبر چې د مغموم ذهن او قلم د مظلومانو انسانانو د جذباتو او احساساتو ترجماني په دې ډول هم کولې شي . ماته دا نۀ وه معلومه چې د مغموم په قلم کښې دومره زور شته چې لوستونکي هم د خپل ځان سره د احساساتو په بهير کښې بهولې شي . زما په ذهن کښې مغموم يو هر وختې خوشحاله او په خندا انسان وۀ يو داسې انسان چې نۀ د غمونو نه خبر وۀ او نۀ ئې د چا په غمونو دومره څۀ پروا وه . زما په ذهن کښې مغموم يو ښکلې رنګين شاعر او د پښتو ژبې يو منفرد طنز نګار او مزاح نګار خو وۀ، خو دې نه خدا اے شته چې نۀ وم خبر چې دا په ظاهره خندا او خوشحاله مغموم په خپل زړۀ او سينه کښې د دردونو او غمونو دومره لوئے لوئے طوفانونه هم ګرځوي . د "ارمانونو حسرتونو" د سرخط لاندې ټولې ليکلې شوې قصې او واقعې چې په دې يقين سره ښۀ په غور سره اولوستې چې دا هر څۀ حقيقت دے . د "وائي" قصې نۀ دي . دا ځکه د اکثرو داستانونو په رنګ افسانې نۀ دي . ځکه چې مغموم چې ماله د "ارمانونه حسرتونه" ټائپ کولو د پاره ورسره ئې راته دا وئيلي وو چې دا هرڅۀ چې ما ليکلي دي نو د هرې قصې او هرې واقعې بنياد په حقيقت باندې ايښودے

شوے دے - البته هرې قصې او هرې واقعې له ما په خپلو الفاظو کښې
سرڅنډه کړې دي او د الفاظو جامې مې ورته اغوستلې دي -

څو ورځې پس مغموم را غلو تپوس ئې اوکړو چې قصې دې اولوستې -
ما ورته وے اؤ یار او مې لوستې خو زړه د رنه یو تپوس کوم چې دې
لوستونکو تاسره څۀ بد کړي دي چې تا ئې داسې په خفه کولو او زهیرولو
پسې قلم را خستے دے - تا سره خو د خندا خبرې هم شته - د تورو
وشتو داستانونه در سره هم شته نو په دې غمونو ډېلې ماحول
کښې خو تاله پکار وو چې پرېشانه زړونه دې خوشحاله کړے وے - او
څۀ داسې قصې او واقعې دې په دې کتاب کښې را جمع کړے وے چې د
لوستونکونه د څۀ ساعت د پاره خپل غمونه او پرېشانۍ هېرې شوے
وے - ما خو ته لې قصې او لوستې او د هرې قصې په لوستو مې غم سوا
او زړۀ دلګیره شو - هرې واقعې په سرو سترګو او ژړولم - او دا مې
یقین دے چې هر لوستونکے به لکه زما د هرې قصې د لوستو نه پس
د خپلو اوښکو د اوچولو د پاره یا د رومال او یا د څادر د پسکې نه کار
اخلي نو دا کښي د لوستونکو سره زیاتے نۀ دے -؟

زما په دې اوږد بیان مغموم مُسکے غوندې شو او راته ئې
اووے چې "غم او خوشحالي" ورور او خور دي نو د ورور او خور
ترمنځه برنا حقې جدائي ولې راولئ - د خوشحالئ په خوند هغه خلق
پوهېدے شي چې د غمونو په اغزنه لار منزل اوکړي -

د مغموم په دې دلیل باندې زۀ غلے شوم - د هر شاعر او هر ادیب
خپل خپل اُصول دي - په تېرو ورځو کښې ما د مغموم صیب د شاعرۍ

کتاب د "تور او ربل تور و کمڅو خبرې" لوستلې وه د هغې په حقله
مې څو تپوسونه په زړه کښې وو نو دا موقعه راته موزونه ښکاره
شوه او تپوس مې ترې نه اوکړو چې مغموم صيب دا دومره موده
خبر خو وه چې خپله د ځوانۍ شاعري دې داسې پټه ساتلې وه او
په دې آخر عمر کښې دې د ځوانۍ رباب او ټنګولو پکار خو دا وه چې دا
د ځوانۍ شاعري دې په ځوانۍ کښې چاپ کړې وې او په دې عمر
کښې دې د دې عمر شاعرۍ له کتابي شکل ورکړې وے ـ زما د دې خبرې
په جواب کښې مغموم مُسکې غوندې شو او راته يې اووے چې لاله ستا
خبره په سر سترګو منم خو زمونږ د خلقو المیه دا ده چې مونږ د مجبورو
دلاسه يو کار هم په وخت نهٔ شو کولے ـ مونږ غوندې خلقو خپل ژوند
د خپلې خوښې او خپلې مرضۍ مطابق نهٔ دې تېر کړے دے او نهٔ يې
تېرولے شي مونږ چې د حالاتو نه مجبور شو نو خپل شپې په ورځو او
ورځې په شپو بدلوو ـ نو زما د ځوانۍ شاعري خو به ما هله په وخت
چاپ کړې وے چې زهٔ د رپهيو د دُنيا په دَلْ دَلْ کښې ورېوتے شوے نهٔ
وے ـ ځکه چې په رپهيو کښې زما ژوند نور وو او دانه وانه شو
زهٔ يوازې د ستهو د نتهانو او زلمو رنګين شاعر پاتې نهٔ شوم بلکې
زما شخصيت په مختلفو برخو کښې په داسې طريقې سره تقسيم شو چې
زمانه يې شاعري ډېره کړه ـ هغه شاعري چې د طالب العلمانو او زلمو يه
نو به وه هغه شاعري چې زما په هر هر ښخ به زلمو او ځوانانو
ماله دومره شابېسې راکولې چې شاید اندازه يې نه وه ـ زما د پاره شاعري
ډېرول نا ممکنه خبره وه خو لاله! دا خلق هم عجيبه دي ـ يا خو به

دوئ زمانه شاعري دومره مست و وچې په واه واه بیا اووایه په
چغو سوروبه ئ اسمان په سر راخستې وه - او یا چې زه د ریډیو د
یو اهم پروګرام "جرګه" دیو اهم کردار "پاینده خان" په نامه یوه
ورځ په سنډا سورجرې ته راغلم نو ځوانان او زلمي خو پریږده
چې بوډاګانو مې هم داسې هرکلے اوکړو چې راشه که ئې ګورې -
هغه چابه چې زمانه مستو مستو شعرونو لاسونه پړقول اوس
زه د "پاینده خان" په شکل کښې د هغوئ آئیډیل شوم - د
انسان دا فطرت دے چې په کوم کار کښې هغه ته زیات شاباسے ملاویږي
هغه کار په زیات شوق او مینې سره کوي نو ما هم شاعري هیره کړه
او د ریډیو پروګرامونو ته اړم شوم - نوې نوې تجربې مې پکښې شروع
کړې - نوي نوي پروګرامونه به مې لیکل - نوې نوې ډرامې او فیچرونه
به مې لیکل او پیش کول -

ریډیو ته د ننوتو په وخت زه صرف یو شاعر وم - او چې
ریډیو ته ورننوتم نو زه اناؤنسر هم شوم - کومینټیټر هم
شوم - پروډیوسر او رائیټر هم شوم د ډرامو هیرو هم شوم -
د هرې ډرامې د سر کردار به ما اداکولو ځکه چې ما به د هر چا نه ښه
اداکولے شو - نو په دې وجه د هر ډرامه نګار به دا خواهش وه
چې زما په لیکلې ډرامه کښې دې د سر کردار (د هیرو پارټ)
عبدالله جان مغموم اداکړي - او د هرې ډرامې پروډیوسر به
داکوشش وه چې زه دې د هغه په پیش کونکې ډرامه کښې حصه
واخلم - په ډرامه کښې زما شمولیت به د ډرامې د کامیابۍ سند

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګټلے شو -

لالا! ته خو په ریډیو کښې پاتې شوے یې - تا ته د خوا نو خلقو محنت او خوارۍ معلومه ده - په دغه خوارۍ کښې افسرانو کښې یو مشهور نوم د قاضي احمد سعید صاحب هم دے تا ته پته ده چې هغه په د خپل پروګرام سره څومره محنت کولو - نو دا د کال ۱۹۷۲ء خبره ده په ۲۷ دسمبر زما واده وه (د دولس ورځ وه) او په دغه ورځ دغه قاضي احمد سعید چې هغه وخت د پښتو ډرامو انچارج وه په سائیکل سور زمونږ کلي ته راغلو - چې ما او لیدو نو تپوس مې ترې اوکړو چې قاضي صیب د ولیمه خو صباله ده او تاسو نن .... ؟ نو مسکے غوندې شو او راته یې اووے چې او ولیمه صباله ده خو نن ما ټیګر له "محمد بن قاسم" ډرامه نشر کېږي او ما سره تا نه بغیر بل څوک داسې نشته چې د محمد بن قاسم پارټ سره انصاف اوکړے شي - نو ته به مهرباني اوکړې او ما سره به لاړ شې چې ډرامه اوشي بیا به راشې - نو ما قاضي صیب ته خپلې مجبورۍ په مخکښې کېښودې او معذرت مې ورته شکاره کړو - نو دا دومره اوږد بیان مې په دې پورې اوکړو چې په ریډیو کښې زما ژوند برخې برخې شوے وه - په مختلفو حصو کښې تقسیم شوے وه او زما اوریدونکو د ریډیو د پروګرامونو په هره برخه کښې زما آواز اوریدل غوښتل - زما کردار اداکول یې پکښې خوښول - د خلقو نه زما د شاعرۍ د "تور او ربل تورو کمڅو خبرې" هېرې شوې وې او زمانه هغه مسته شاعري هغه چې د ځوانانو په جذباتو کښې به یې زلزلې راوستې هغه رانه داسې پاتې شوه چې هډو بیا راته

(c) ketabton.com: The Digital Library

را یاده نهٔ شوه -

اوٌ لاله ! دا ئې لاځهٔ کوې، دَ ریډیو دَ عروج په زمانه کښې چې دَ هوا په چپو صرف دَ ریډیو بادشاهي وه - چې لاټیلیویژن دَ پاکستان په مزکه قدم نهٔ وُ ایښودلے - په دغه وخت کښې زهٔ دَ هدایت خان او پائنده خان دَ کردارونو نه علاوه دَ ریډیایي ژوند یو بل اهم دور کښې داخل شوم - په دې دور کښې ما هغه مقصد ترلاسه کړو چې کوم دَ ریډیو په نشریاتو کښې یو نوے مثال قائم کړو دَ یو نوې باب اضافه ئې پکښې اوکړه - په دې دور کښې زهٔ اورېدونکو ته دَ یو نوي پروګرام "خواندهٔ تراخهٔ" او دیو نوي توم "سرچکي" سره مخامخ شوم - اوٌ لاله زما په ریډیایي ژوند کښې زما دپاره دا یوٌ "ځلنده" دور وهٔ، یو داسې دور چې ما پکښې دَ پښتون قام اوٌ پښتني معاشرې هغه خدمت اوکړو چې کوم به شائد چې ما دَ شعرونو په ژبه نهٔ وے کړے شوے - او ځکه نو چې زهٔ خپل دَ ریډیو پینځه کاله ژوند یو سرسري نظر واچوم نو "دَ خوږ و ترخو" دپروګرام په تخلیق او دَ "مرچکي" په کردار فخر محسوسوم - "خواندهٔ تراخهٔ" یو داسې اصلاحي پروګرام وهٔ او "مرچکے" دَ دغه اصلاحي پروګرام یو داسې کردار وهٔ چې که یو خواته به ئې خلق ټول عمر یاد ساتي نو بل خواته به دَ ادب او دَ نشریاتو په دنیا کښې زما نوم هم ټول عمر ژوندے وي -

تو لاله دَ ریډیو په دې دومره ناوزګاره او کنجې لکه ژوند کښې کتې ما دَ اولنې دورنه علاوه په بل دور کښې هم شاعري کولے شوه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما سره کني وخت وه؟ زه کني په بې شميره ځایه تقسيم شوے نه ووم -؟ نو په داسې حالاتو کښې تاسو زما دَ دويم دورِ دَ شاعرۍ طمعه زمانه ولې کوئ؟

ما چې دَ مغموم بیان واورېدو نو دا خبره مې اومنله چې واقعي چې دَ ریډیو په دومره تا اوزکاره ژوند کښې دَ مغموم نه دَ دويم دور او دريم دور دَ شاعرۍ طمعه کول زياتے دے - زه دا منم چې مغموم دَ ریډیو په ژوند کښې د پرنه هېرېدونکي کارونه اوکردارونه اداکړي دي څو "خوابده تراخه" او "سرچکے" به تر تول عمر دَ خلقو یاد وي - او د مغموم نوم به په عزت او احترام سره اخلي -

(زلمے)

"ارمانونه حسرتونه"

(د کتاب په حقله څو خبرې)

د زما د دغه کتاب نوم دے چې په شروع کښې ورله ما د ستر شاعر صابر شاه صابر په خوښه "یادونه یادګارونه" نوم ایښودلے ؤ، خو دیو ملګري د خط په بنیاد چې دا نوم زما مرحوم پلار د خپل کتاب د پاره خوښ کړے وو او نن صبا د طباعت د مختلفو مرحلو نه تیر شوے دے ... نو ما مجبوراً خپل کتاب له د "یادونه یادګارونه" په ځائے "ارمانونه حسرتونه" نوم خوښ کړو. "ارمانونه حسرتونه" زما د هغو مضمونونو مجموعه ده چې کوم ما د خپل ریډیائي پروګرام "خوانۀ تراخۀ" د پاره وخت په وخت لیکلي وو. او دا مې خیال ؤ چې دا به په خپل آواز اوریدونکو ته پیش کوم او هغه درد او تحریکي کومې چې د دې قصو، واقعو او حادثو د اوریدو او یاد لیکلو په وخت زما زړۀ ته رسیدلي وې هغه به د خپل دردیدلي آواز په ذریعه د خپلو اوریدونکو زړونو ته ورښکته کوم او کومې اوښکې چې د دې واقعو د لیکلو په وخت زما د سترګو نه لکه سیلاب بهېدلي وې هم هغه رنګ د رنړو او ترمو ترمو اوښکو یو سیلاب به د خپلو اوریدونکو د سترګو نه راروانوم. خو زما دا ارمان پوره نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو نهٔ مې د خپل زخمي زړهٔ حال اوريدونکو ته او وېيلےشو او نهٔ مې په دې غم کښې هغوئي دځان سره شريک کړے شول - خو زهٔ د خپل خدائے نه دا طمعه لرم چې کهٔ لوستونکي د دې کتاب هره واقعه په غور او سره سينه اولولي نو هم هغه تاؤ به محسوس کړي کوم چې ما محسوس کړے وُ - د هرې واقعې په لوستوئې کهٔ دَ اوښکو لړيه دَ سترګو نه رارواڼه نهٔ شوه نو بيا زهٔ ملامته - زما د مضمونونو - واقعو او حادثو دې مجموعې له زهٔ د افسانو نوم نهٔ ورکوم کېدے شي چې په دې کښې اکثرې واقعې د افسانې دفن په تله پوره اونهٔ ختيږي دا مضمونونه ما دَ ربړيو د اوريدونکو د پاره خاص دَ ربړيو په تيکنيک ليکلي دي - نو ځکه زهٔ دا نهٔ شم وېيلےچې " ارمانونه حسرتونه " کښې دَ افسانو مجموعه ده - په دې کښې به افسانې هم وي - په دې کښې به قصې - حادثې او واقعې هم وي - خو يوه خبره زهٔ تاسو ته په دې يقين سره کوم چې دا هرڅهٔ لکه دَ افسانو په رنګ صرف افسانې نهٔ دي بلکه دا هرڅهٔ چې ما ليکلي دي دا ټولې داسې واقعې دي چې بنيادئې په حقيقت باندې اېښودے شوے دے - دا دښتيا، قصې مې راجمع کړي دي - کتابي شکل مې ورله ورکړے دے او نوم مې ورله " ارمانونه حسرتونه " اېښودلے دے او اوس ئې په دې دواړه تاسو ته وړاندې کوم چې تاسو ئې په خپله هم اولولئ زنانه او ماشومان دې هم اولولي - زهٔ د خپل خدائے نه دا طمعه لرم چې هرلوستونکے به ترې نه د خپر خولۍ ډکه کړي - انشاء الله -

عبد الله جان مغموم

څلورمه لور

بېګاه د زرغون د دوو میاشتو ماشومه لور آخر مړه شوه خدائې دې اوبخښي .... خو یقیناً چې خدائې به بخښلې وي ځکه چې د دوو میاشتو د ماشوم د نه بخښلو هډو سوال نه پیدا کېږي .... او داسې ماشومه - داسې تنکۍ کلۍ چې چاته په دنیا کښې د سترګو د غړولو سره سمدستي د نفرت په نظر او کتې شول .... د چا په پیدایښت چې د زرغون مور خپلې انږور له په خوله کښې د پېغور پسقونه ور ومنډل او د چا په پیدایښت چې د زرغون ښځه په سرو سترګو روژړېده - ولې .... ؟ ځکه چې دا د زرغون څلورمه لور وه ... او د زرغون لور نه زوی پکار وُ - د زرغون د مور نمسی نه نمسۍ پکار وُ - خو د زرغون په قسمت کښې زوی او د زرغون د مور په قسمت کښې نمسی نه وُ .... قدرت ته به دا نه وه منظوره چې د مور او د زوئې دا ارمان دې پوره شي .... خو د زرغون مور د قدرت فیصلې ته سر ښکته کولو ته تیاره نه وه .... هغې د الله پاک فیصلې ته غاړه نه ایښوده ... نو ځکه خو داسې لېونۍ سپېلنۍ شوه .... ځکه خو داسې په کندو کپرو سر شوه .... د حالت د بوډۍ کانو ښځو سره صلاح کاڼي اوشوې د دایانو سره مشورې اوشوې - چا ورته وې چې زرغون له بل واده اوکړه - او چا ورته اووې چې

ماشومې له د څلوېښتو نه اګاهو اګاهو په سود کړې انکار کښې په
سرو کړو سیخونو دواړه پوندې او دا غه - کهٔ غواړې چې د زرغون زوئے
دې اوشي نو راپاسه او د ماشومې دواړه پوندې په سُور کړې سیخ
او دا غه چې خدائے پاک د رله نسے درکړي - چې دَ جینکو پاتلی
به له شي - دَ زرغون د سور زړهٔ ته دا صلاح پرېوته ..... او آخر
یوه ورځ سحر وختي دوه سیخونه دَ نغري په سُور انګار کښې ښخ
کړے شو .... او ربلېدو - سیخونه سره کېدهٔ - ماشوم دَ چیلي نیا
د ارادونه ناخبره - په اور نړي کښې تړلي په خوابهٔ خوب اودهٔ وه..
.... ماشوم کلی ته وه خبر چې په څهٔ ساعت پس څهٔ قیامت
راتلونکے دے - تنکی کلی ته وه خبر چې دا اوسنے خوب دَ دې دَ ژوند
آخرنے خوب دے - او شائد چې بیا ترمرګه پورې داسې د آرام خوب اونهٔ
کړے شي ..... او چې څهٔ ساعت پس شو نو .... دواړو سیخونو یو
چیغ نارې کړل - دَ ماشومې د خولې نه راوتلي دردېدلي سوزېدلي کوکیکه
د سحر په خاموشی کښې خوره شوه - په ټول کور کښې د سوزېدلي غوښې
بوې شو.... د ماشومې مور د غوجل نه په هیبت رامنډې کړې او چې
راټې ته را ننوته نو دَ زرغون سور لکه خونړی سرهٔ کړي سیخونه
په لاس ولاړه وه .... مور په لُور ورپرېوته ... لُور ټې راپورته کړه -
په سینې پورې ټې اونیوله - او ..... (په ژړا) دا ولې بچې - دا دې
څهٔ اوکړل - زما په لُور دې څهٔ اوکړل هر ..... چپ شه سر دې اوخوږېږي
شه له غیر دې اوکړو نو دا سیخونه درته په سترګو کښې منډم - تهٔ
هم دغسې تا څو زما دَ زوئے ژوند په عذاب کړو - د لوڼو قطار دې جوړ

کړې دې - بل څه علاج يې نه ؤ - جينۍ له مې پوهېدې او داغې چې
زما زوې له خدای پاک زوې ورکړي - (په ژړا) بي بي دا دې
څه اوکړل - دومره ظلم .... زه به دې مړه کړې وُم - ماله به دې
سترګې ړندې کړې وې، خو دې ماشومې له به دې دومره درنه سزا نه
ورکوله .... بي بي دَ دې څه قصور دے - دې کوم ګناه کړې ده -
ګناه خو زما ده چې ماله خدای پاک زوې نه راکوي .... ډېر ظلم دې
اوکړو بي بي -

مور لور په سينې پورې نيولې پاس په کوټه اوخته - دَ ښو
په سر کښيناسته - ماشومه يې په غېږ کښې واچوله - هغې ورېتې
ورېتې چغې وهلې .... دَ هغې پوندې سرې غوښې وې - مور دَ
ماشومې نرۍ نرۍ او سپينې پاچې په خپلو سترګو پورې مښلې -
دَ مور دَ سترګو نه د اوښکو لړۍ روانه وه په خپل قسمت پورې حيرانه
وه - دَ ماشومې ژړا د هغې په زړه کښې پرهرونه جوړول - دَ هغې دَ
زړه نه وينې څڅېدې - خو په خوله يې هيڅ نه شو ويلے - دَ
ماشومې لور سره يې لکه دَ ليونو خبرې کولې .... " لورې ستا دَ دې
ماشومې څټې نه ځار شم ته ولې دې ظالمې دنيا ته راتلې - تا ته دَ
دې دنيا شرمخان نه وو معلوم - تا ته نه وه معلومه چې دلته دَ انسانانو
زړونه دَ کاڼي شوي دي - ته نه وې خبره چې دلته دَ نياګانو په جامه
کښې قصابانې هم شته .... ته ولې راتلې هو؟ ستا په ماياندې
هم زړه نه زېږېده - لو په خو تل دَ مياند وله ځارېږي قربانېږي،
نو... ته خو هم زما لور يې کنه ته به نه راتلې - ته به دې ظالمې

دنیا ته نه راتلې چې دومره نه په عذابېدې او زما ژوند درسره هم
داسې نه په سروتېکو کېده .... ته مړه شه لورې - دې دُنیا ته ستا
ضرورت نشته - دَ دې خلقو زامن پکار دي زامن -

یو لور ته چې د پېدا کېدو حق نشته بلو اے لویه خدایه ته بیا
دا لونه ولې پېدا کوې - ولې پرې باندې میاندې زهیروې - ولې ....
ولې .... (ژړا) او دلته د ماشومې دَ مور په زړه تیاره راغله بې هوشه
شوه - را نحوره وره په زمکې سملاسته - ماشومې ژړل او مور دَ
دنیا دَ حالاتو نه بې خبره - دَ لور دَ ژړا انګولا نه بې پرواه په
زمکې بوړې بوړې پرته وه - خدائے خبر چې څه وخت ئې خوابښې
پاس اوخته - ماشومه ئې دَ مور دَ غېږې نه را وُشوکوله په زانګو
کښې ئې ورلړه کړه او په انګور ئې دَ خړ شوړې کمبل وا چوله ....

د ژوند شپې ورځې تېرېدې دَ ماشومې دواړه پوندې سنحا شوې -
دوه میاشتې مور او لور دَ ژوند شپې ورځې لکه په سور انګار او
سرو سروتېکو تېرې کړې - په دې دومره موده کښې مور او لور
نه دَ ورځې سترګه پټه کړه او نه ئې د شپې آرام اوکړو .... او
آخر بېګاه دَ زړغن دَ لور سختې معاف شوه .... (غریو) ماشومه
کلی دکلکېدو نه مخکښې اوژړېده - دَ مسېدو نه آګاهو اوژړېده -
دَ غوړېدو نه آګاهو اودوړېده .... نه ئې سپرلے اولیدو اونه
دَ سپرلي نه خبر شوه دَ ماځیګر نه چې زیړېدو نو ماشومه تودو
خاوُرو ته اوسپارلے شوه .... مور ئې ژړل دېر ئې ژړل - په
ژړا ژړا ئې سترغلې پړسېدلې وُو - دَ مور دَ سینې پسې داویخ

شوې وو - خو د پښو ځکونکي د تورو خاورو د لاندې په ځوانۀ
خوب اوده وه .... مور شپه په الوګن بلوګن تېره کړه - او سحر
وختي چې ملا بانګ وکړلو مور پړقعه په سر اديرې ته لاړه ...
لويه اديره .... کنډر کنډر ، هيبت هيبت اديره خاموشه
خاموشي - زړه لړزوونکي او بوګنوونکي خاموشي ..... کېر چاپېر
قبرونه - ډېر قبرونه - بې شمېره قبرونه .... او د قبرونو په
دغه ښاريه کښې د دې د ماشوم لور قبر دے ته لکه د يو وړکوټي
تاج محل په رنګې ښائسته ښکاره شو - او ښائسته په ولې ښنه
ښکارېدو - د يوې مظلومې تنزيدلې ماشومې قبر خو د تاج محل نه
زيات ښائسته وي .... مور د خپلې لور په قبر ور پرېوته - قبر
له ئې غاړه ورکړه - لکه چې خپله ماشومه لور ئې سينې ته رانزدې
کړه - يو ځو بې واره بې واره چغې ئې اووهلې - او بيا.... ؟ ......
ور لورې تابېګاه شپه به دې خوشې بيابان کښې يواځې تيره کړې -
وېرېدلې خو نه وې ... ته خو به اوږدې شوې وې کنه ... لېونۍ
زما سينه خو هم هغسې ډکه ده - راپاسه راپاسه چې په خپلو
پښو دې سره کړم لورې پښې خو دې بېګاه نۀ خوږېدې کنه .....
بېګاه خو به دې ډېرو دلاسه تږتقې نۀ وې وهلې کنه .... ؟
او ته به بېګاه په ارام وې بېګاه به دې ايله په آرام خوب کړے
وي .... لورې ما خو بېګاه هم ټوله شپه په سترګو کښې
تيره کړه - زۀ خو بېګاه هم ناقلاره وم - ډېره ناقلاره -
دومره ناقلاره چې زړۀ مې بس ټق چاوده - او س مې هم زړۀ

څرېکې وهلې - د راتلو توان مې نه ؤ خو تا له راغلم - ما وې چې شا
دا نوے کور اوګورم .... ډېر ښائسته دے - لورې ډېر ښائسته کور
دې دے دا نوے کور دې مبارک شه -

دَ مور په مرۍ کښې آواز اونښتو - دَ اوښکو سېلاب د سترګو
نه را روان شو .... دغه سېلاب رو رو کمېد و کمېد و چې دوه اوښکې
ترې نه جوړې شوې - دوه رڼې رڼې اوښکې دَ کـکو نه را بهر
شوې او د دوؤ سترګو په ښو کښې لکه پیښې مرغلرې را حصارې
شوې - او څه ساعت پس چې دغه د اوښکو مرغلرې د ښو نه
د قبر په ګلونو را توې شوې نو .... د لور مور یوه آخرنۍ سلګۍ
اوو هله .... تکه چې دَ مور زړه او چوده .... اوؤ! د بد نصیبې مور
زړه په رښتیا او چاودو - دَ مور زړه چې دَ اولاد د پاره او نه چوي
نو نور به دَ چا دَ پاره چوي ....؟

دَ مور د پاره په زوے او لور کښې فرق نشته - دا فرق دَ جاهلانو
د پاره شته - د ظالمانو د پاره شته - ګنې د خدائے په نزد زوے او لور
یو برابر دي - نو اے د جهالت په تورو تیرو کښې پرتو روڼو - اے دَ کرکې
او نفرت په ناولو جذبو ککړو روڼو او خوېندو - د قدرت په قانون
کښې ګوتې مه وهئ - الله پاک چې څه کوي ښه ئې کوي - لور دَ زوے
نه په هېڅ لحاظ سره نیۀ ده - لور خو د زوے نه زیاته مینه ناکه ده - دَ
مور پلار د پاره په زړه کښې دَ مینې او محبت ښې شانه ډېر جذبات
لري - لور خو رحمت دے - هم دغه لور صباله د چا خورشي د چا دَ
[illegible] د چا مورشي - نو اے د خدائے د قانون خلاف بغاوت

کوښکو خوابنیانو دا ظلم مه کوئ - دا ناروا مه کوئ - د خدای د قهر
نه ووېرېږئ - ګورئ د الله تعالی انتقام ډېر سخت دی - د ظلم انجام
ګورئ ډېر بوګنوونکی دی - او اې د زړغونې ښځې - اې د یوې بد نصیبي
تور بد نصیبي سوري - ستاسو د دواړو جنتونه نصیب شه - په دې دنیا
خو د دنیا اوسېدونکو ډېر اوژړولئ ډېر اوکړولئ - اوس مو د هغه
جهان خوشحالي نصیب شه - آمین -

(c) ketabton.com: The Digital Library

جینه

پـه مرګ به دواړه سره مړهٔ شو
ارمان مې دا دے چې به ګڼکښې روښتو شو نه

دَ مرګ هیڅ پته نهٔ لګي هیڅوک نهٔ دي خبر چې زهٔ به کله کوم ځائے او څهٔ رنګې مرم - مرګ ډیر بې اتباره څیز دے دَ مرګ دپاره دَ څهٔ نیټې دَ وخت او دَ عمر قید نشته - اوکهٔ شته نو هم انسان ترې نهٔ دے خبر مرګ یوه ناګهانې حادثه ده -

مرګ یو ناګهانې شرک دے چې
په چا راپرېوځي او خپلې ځونرې ښخې ورته په مرې ښخې کړي -
څو مره ماشومان په ماشوم څته
مرګ دَ لحد تورو خاورو ته او رسول
څو مره ښکلي ځوانان چې
دپلارانو دَ ملاتېر او دَ میندو دَ سترګو تور وُ
دَ مرګ نا ترسه څپیرې
دَ دنیا نه پورته کړل
څو مره پلاران او ترپېدل ؟
څو مره میندې بوړې شوې ؟
او څو مره تورې سرې کونډې شوې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور سرې!

او هغه تورې سرې

چې څوک د پلار د کوره

د بې شمېره ارمانونو سره په ډولۍ کېني

په سره ډولۍ کېني

د خاوند انو کورونو ته راغلې وي ځو د خپل تقدير نه خبرنه وي

د خپل قسمت نه خبر نه وي

چې دا سره ډولۍ د دوئ

د غمونو په لور .... مصيبتونو په لور او ازمېښتونو په لور آخرنے

سفر دے او هر کله چې دا سفر پوره شي نو د بدبختۍ او

بدنصيبۍ يو نوے دور په شروع شي.

جبينه! .... هغه ښکلې او ښائسته جبينه.

هغه د ګلاب ګل په ئې چې د مخ نه شرمېده، هغه چې شفق به

ورته په سخېده.

هغه جبينه! هغه چې ډېره ښکلې او ښائسته وه. دومره

ښائسته چې زه ئې ښائست په الفاظو کښې نشم بيانولے.

جبينه ښکلې وه،

څو اکبر هم په ښائست کښې د چا نه کم نه و.

که د جبينې د ښائست ذکر به جينکو په کوروونو کولو

نو د اکبرخان ښکلې ځواني به په حجرو کښې ستائيلے شوه.

جبينه که د ګلو غنچه وه نو اکبرخان د ګلاب ګل.

جبینه که د جونو درځو وه، نو اکبرخان د ځلمو آدم خان و.

دوه ښکلي، یوه پېغله او یو زلمی

د تره نور او د تره زوی.

دواړه د یو نیکه اولاد

ښکلې رشته وه. ښکلې جوړه وه. ښکلي سیالان وو.

او ځکه خو چې د اکبرخان مور د جبینې د غوښتو د پاره مخوي

کوره لاړه نو .... خدای خبر چې څه چل و.

خو نن جبینې ته د خپلې چاچې را تګ څه بل رنګ ښکاره شو نن

به چې مخ خپلې چاچې ته مخامخ کېده نو شرمېده به ترې او دغه

وجه وه چې څنګه یې چاچې په کوټه را ښکاره شوه جبینه لاړه

په کوټه کښې پټه شوه.

د اکبرخان مور د راتلو سره د جبینې د مور سره خبره اوچېړله.

جبینې د مور او چاچې خبرې اورېدې زړه یې چې وار وار درزېدو.

نه پوهېده چې دا ولې. د ځان نه یې تپوس اوکړو جبینې دا ولې؟

دا ولې نن ستا دا زړه داسې بې قابو درزېږي. اے زړه داسې

بې قابو کېږه مه. که نن ته بې قابو شوې که نن ته د قابو

ته او وتې نو زما د ژوند ټول ارمانونه به کوډے چوره چوره

شي -

جبینه ! د ځان سره ګیا وه، او چې د خیالاتو د سمندر ته را بهر شوه

نو د مور غږ یې تر غوږو شو.

دا جبینه خو ستاسو امانت دے خودې چې کله ستاسو خوښه

وي ،، نچېل کور ته يې بوتلې شي -

لاړه دَ جيينې او اکبرخان دنيا بدله شوه - دواړه به هر وخت
ديو بل په خيالاتو کښې چپه چپه وو - دَ يو بل په تصوّر کښې
به يې دَ ژوند شپې ورځې تېرېدې - دَ خيالونو او تصوّر دنيا
يوه رنګينه دنيا - دارمانونو او خوشحالو دنيا - يوه داسې دنيا چې
دَ دوو مينو زړونو درزا پکښې په يو توله وه - حرکت يې په
يو رفتار وُ -

دواړو داسې محسوسوله لکه چې دَ شپې دَ آسمان دَ ستورو
پرقانوڼه هم سېوا شوه -

دواړو ته سپوږمۍ هم دَ پخوا په نسبت زياته ښکلې او
ښائسته ښکارېده تول فضا او تول ماحول -
دَ ځوانۍ په رنګينو کښې را ونغښتې شو -

اوُ ! دوه مينه زړونه چې دَ ژوند په لارې دَ ملګرتيا تابيا
اوکړي نو ماحول ورته هم دغه رنګې رنګين ښکاري - لنډا دا
چې دَ ژوند شپې ورځې دَ رنګينې دنيا په تصور کښې په تېږي
تېرېدې اوُچې اکبرخان دا نجينۍ دکوي وا خسته نو مور
پلار يې دَ وادهٔ بندبنا اوکړه - دَ وادهٔ نېټه کېښودے شوه
جبينه په کُنج کښې کښېناسته -

کُنج ...... چې دَ مور پلار په کور کښې دَ جينۍ د ناستې ځائے
وي چې جينۍ پکښې مېلمنه وي -

خدائے خبر چې څهٔ چل وُ - دَ جبينې په زړهٔ کښې ويره ګوندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه - خدائے خبر چې څهٔ چل وُ چې نن دَ جبینې دَ زړهٔ په دروازې
کښې هغه تلوسه نهٔ وه - هغه خوشحالي نهٔ وه - هغه دَ خیالونو
او تصور رنګینه دنیا جبینې ته څهٔ سپېره سپېره او ورانه
ویجاړه ښکارېده -

په لاسونو او پښو لګېدلو نکریزو لکه چې چیچل کول دَ هغې زړهٔ
غوښتل چې دا نکریزې دَ لاسونو او پښو نه لرې کړي - او لاسونه
پښې په یخو یخو اوبو اووینځي - چې دا سوے ئې لږ په قرار
شي - خو جبینې داسې نهٔ شو کولے - ځکه چې هغه په کنج
کښې ناسته وه - شپه تېره شوه .... غرمه شوه - ماځیګر
شو - مخکښې وَرا .... او ورپسې جنج راغلو د جبینې اوربل
خوړ شو .... ښایسته ئې یو په دوه شو هر چا دَ ناوې ښایست
او ستائیلو -

په خوشحالو او ننداړو ډولۍ پورته شوه -

دَ الا الا په چغو سورو او د ټوپکونو په ټکار کښې ډولۍ دَ
اکبر خان په کوټه ورد ننه شوه -

او دلته ځائے نه دَ جبینې دَ ژوند دوېم دور شروع شو -
اکبر خان به دَ جبینې سترګو ته کتل - ډېره ډېرې ګرانه وه -
په جبینې هم اکبر خان کم ګران نهٔ وُ -

د مینې کور وُ - دَ خوشحالۍ او اطمینان ورځې شپې وې چې
تېرېدې - اکبر خان انجنئیر وُ - او یوه ورځ داسې راغله
چې هغه دَ اعلیٰ تعلیم دَ پاره لندن ته روان شو -

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ رخصتېدو په وخت ئې جبينې ته اووې.

,, جبينې خفه کېږه مه زهٔ به که خېر يې ژر دراشم ،،

,, څومره زر به راشې اکبرخانه ،،

,, بس که خېر يې دوه کاله دي د سترګو په رپ کښې به تېرشي ،،

,, دوه کاله په دَ سترګو په رپ کښې تېرشي ،،

اکبرخانه تهٔ نهٔ ئې خبر چې دَ جدايئ يوه لمحه هم لکه دَ کالے

هومره اوږده وي نو دوه کاله به څنګه دَ سترګو په رپ کښې تېرشي ،،

,, جبينې زما دَ پاره هم دا جدائي ګرانه ده خوځهٔ اوکړم ،، ؟

,, اکبرخانه خدا ئے خبر چې زما دا زړهٔ ولې دومره ناقلاره دے.

ستالندن ته په تلو زما زړهٔ ولې دو بېږي. ستا په دې تلو کښې

ما ته څه تباهي ولې ښکاري ؟

,, نادانې جبينې ستا څهٔ خيال دے چې ستا اکبر به کښې تا هېره

کړي ؟ ،،

,, تهٔ په ما داسې بدګمانه ئې ،،

اوُ هره ښځه په خپل خاوند باندې ترڅهٔ حده پورې بدګمانه وي.

زما ستا په مينه باندې باور دے. ولې بيا هم زما زړهٔ ... ،،

,, دَ زړهٔ نه وسوسې اوباسه. پښتون په ژوند کښې يو ځل

مينه کوي. بيا بيا نهٔ کوي ،،

,, او خوره ددې ماشوم لونګينې په سر قسم.

اکبرخان دَ لونګينې په سر دوا ره لاسونه کېښودل او دَ جبينې

سره ئې لوظ اوکړو چې زهٔ به تا نهٔ هېروم ،، جبينې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژړېدلو سترګو اکبر له رخصت ورکړو او دا ټپه يې ورته اووے

په مرګ به دواړه سره مړه شو!

ارمان مې دادے چې به څنګ کښې دوستو شو نه

اکبر لاړو په کوټه اوو تو - جبينه کوټې ته ننوته په کټ

کښې پرېوته او په چغو چغو يې اوژړل -

هم دغه رنګ کړونه په مابنامونو او ماښامونه په تورو شپو

بدلېدل - په هره دوېمه ورځ به د اکبر خط راتلو - د جبينې

سره دَ مينې لوظونه به په کښې تازه کېدل - جبينې به د يو خط

ته تر بل خط پورې ورځې شپې شمېرلې -

خطونه رو رو کمېدل د دوې نه ورځې نه خط هفتې ته

اورسېد و - او د هفتې نه خبره مياشتو ته ورسېده دَ

اکبرخان په خطونو کښې د مينه ناکو الفاظو ځاے سپوره و

ستغو او بې مطلبه خبرو اونيولو -

جبينې به دَ لوظ مطابق هره ورځ اکبرخان ته خط ليکلو خپل

لوظونه به يې ورته يادول - دَ لونګينې خبرې به يې ورته

ليکلې - ورته به يې ليکل چې لونګينه زما ډېره خوښه ده

ځکه چې د دې سترګې بالکل ستا په شان دي - اکبره لونګينه

دې ډېر ياده وي - اوس يې بابا هم زده کړي دي - په

تو تو ي ژبه خبرې هم کوي - خو د دې دومره اوږد خط

په جواب کښې به صرف دوه کرښې خط راتلو - زه ډېر

ناروزګاره يم دومره ناروزګاره چې تاسو ته د خط ليکلو وخت

راسره هم نشته -

لاړه جبینه دَ فکرونو او وسوسو په سیند لاهو شوه - دَ اکبر سره اوس دومره وخت نشته چې جبینې ته خط اولیکي؛ دَ جبینې زړهٔ ټکه اوخوړه .... او چې څهٔ وخت دَ کلي یو بل ز لمے د لندن نه راغلو او دا خبرې ئې راوړې چې اکبرخان هلته بل واده کړے دے - نو جبینه لیونۍ شوه - بالکل لیونۍ - جامې ئې اوشلولې - دَ سرو ویښته ئې په موټو موټو را اوشوکول او کهٔ لونګینه ترې نه خوا ښې اخوا کړے نهٔ وے نو شائد چې په سرې به ئې ورته زور کړے وُ - ډېره لویه صدمه وه - دَ جبینې نازک زړهٔ دومره لویه صدمه داسې په اسانه نهٔ شوه زغملے - نو انسان له خدائے پاک ډېر صبر ورکړے دے - څو ورځې دَ لیونتوب دا چپه وه - رو رو دَ جبینې زړهٔ دَ حالاتو سره سمجهوته اوکړه او چې لږ ساه صورت شوه نو خپله لُور لونګینه ئې راتې غاړه ایسته په چغو چغو ئې اوژړل ..... " خوږې لورې ارمان چې ستا دا سترګې دَ بې وفا اکبر په شان نهٔ وے - زړهٔ مې غواړي چې دا دواړه سترګې درله ړندې کړم - چې ستا دا غټې غټې کاټې ویلې شي - چې ستا دا چپې چپې بانهٔ بونږې سونډلې شي - ویم چې دا دَ بې وفا اکبر نخښه ستا دې سپین مخ نه را اوشوکوم خو ...... څهٔ اوکړم هېڅ هم نشم کولے لُورې - تهٔ زما لُورې زما د بېلتون د تکو تورو شپو ملګرې زهٔ به

دا خپل پاتې ژوند ستا په مینه پورې تېروم .... خو ځنګه
به تېر شي .... په ځوانه ځوانۍ کښې د جدایۍ لمحې ډېرې
بوګنوونکې شي - ډېرې درنې او ډېرې سپېرې شي په
جدایۍ کښې خو د جدایۍ د ژوند شپې ورځې په غنو په
اغزو تېرېږي - زه به دا اوږد ژوند په غنو په اغزو
څرنګ تېر کړم - د خاوند جدائي خو د ښځې د پاره مرګ دے
..... زه هم په ژوند مړه شوم مړه - داسې مړه چې ....
خلقو ته په ژوند ښکارم خو اکبر زما په ځوانۍ پورې
خندا اوکړه .... ښځه ذات هر څه زغملے شي خو په مینه
کښې شریک نشي زغملے هغه چا ته په کړېده چې -

ھره ناپسنده به دې یوسم
یو دې په مینه کښې شریک نه قبلوم

هر څه وو - دولت وُ جائیداد وُ خپل خپلوان وو، خو ....
ښځه ذات خو صرف د سر سورے غواړي - او چې د چا د
سر نه سورے اخوا شي نو هغه په ژوندونې مړه شي ....
غم د جبینې زړه ته ورپورې - هغه د چا خبره چې په زړه ئې
کو نہے اوګټېدو .... نرے رنځ ئې شو هر وختې تبه
او ټوخے .... او یو ورځ زیړے ماښام چې په جبینې بیهوشي
دا غله ، نو په اشاره ئې لونګینه ځان له راوغوښته - لونګینه
مور ته رانژدې شوه - د جبینې نظر د لونګینې په غټو غټو
سترګو پورېوتو - زړې سترګې ښتې کړې - لونګینې د مور

په سینه سرکښنودو په ژړا شوه - دَ مور دَ سترګو نه داوښکو
سیلاب روان وُ - په ترپ ترپ ژړی ژبې دَ لُور سره لګیا وه -
بې وفا اکبره دَ ژوند په آخرنو سلګو کښې هم را ښکاره نشوې -
لږ خو به را غلے وے - زما دَ ژوند دا سلګی خو به دې لږې
ښه لګي وې - زما خو دا خیال وُو چې موږ دواړه به یو ځاے مرو -
دَ مرګ په خوشې لاره به یو ځاے سره ځو ..... اکبره کهٔ ستا
یاد شي نو ستا دَ رخصتۍ و په وخت درته ما دا ټپه کړې وه -

؎ په مرګ به دواړه سره مړهٔ شو
ارمان مې دا دے چې به ځکښې روستو شونه

نو اے دیو ډپ په رنګینو کښې ورک شوې اکبره جبینه روانه
ده یوا ځې روانه ده زړهٔ چاوُدې روانه ده ته خوشحاله
اوسې هر ځاے کښې چې یې - خو دَ قیامت په ورځ به ستا
ګرېوان او زما لاس وي - اکبره .... بې وفا اکبره ....
او چې خوا ښې لونګینه دَ مورد سینې ته راپورته کړه نو جبینې
یوه آخرنی سلګی او وهله اوښکې داروانې وې او دَ جبینې
په زیړ مخ په زیړو انګو اول سپینې سپینې او بیا زیړې زیړې
غوندې خورې شوې او بیا اوچې شوې -

(c) ketabton.com: The Digital Library

حِرص

(اسوېلې) او... دچاپه سترګو چې د حرص پرده پرېوځي هغه انسان بیا د انسان په جامه کښې حیوان شي - حِرصي انسان بیا چېچل کوي - حرصي انسان بیا داړل کوي - تو به خدایه تو به انسان څومره ناپوهه مخلوق دے - د دنیا د دې څو ورځې ژوندون د پاره دے څومره ناپاکو چارو ته تیار شي -

ښځه مې یاد شي داسې مې یاد شي لکه دا ساعت - که اعتبار مو نه کېږي نو ورشئ د ګل آباد کلي هغه کنډرونه د ماضي هاغه یادګارونه به درته اوس هم د سید خان د حرص داستان د حال په ژبه بیان کړي - ورشئ او ګورئ د ګل آباد کلي کنډرونه اوس هم د سید خان په ناپاک کردار د غم او ښکې تویوي - ورشئ او ګورئ چې د ګل آباد کلي کنډرونه اوس هم د سید خان د مشر ورور امیرخان د مظلومیت قیصه په سلګو سلګو بیان وي - رو نو که تاسو ګل آباد ته نه شئ تلے - که تاسو د ګل آباد وران ویجاړ کنډرونه نه شئ لیدے نو دا د غم داستان به درته زهٔ بیان کړم - راشئ چې د انسان په جامه کښې د شوخ قصه درته زهٔ اوکړم -

امیرخان د ګل آباد کلي خان وُ - ډېر درون - ډېر ښه او ډېر د عزت خاوند وُ - د دې امیرخان د کشر ورور نوم سید خان وُ - د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه هم د امیرخان هومره جاېږد او . نو په دغه جاېږد د سپین خان د حرص تنده سړه شوې نه وه . هغه په خپل جاېږد کښې نور زیاتوالے کول غوښتل . او ددې د پاره د ډیرې مودې نه هغه یوه منصوبه جوړه کړې وه ځو د حالاتو انتظار یې کولو . راځئ چې د څه ساعت د پاره سپین خان پرېږدو . او امیرخان له به لاړ شو . امیرخان چې ځنګه په ظاهره درونه ځوند دے، داسې ورله خدائے ځوئي هم موړ او درونه ورکړے دے . د امیرخان یو زوے وُ « فرید » د لسو کالو ماشوم . دومره ښائسته وُ لکه د ګلاب ګل . سور سپین . غټې غټې سترګې . پلن تندے . لوړه دنګه ونه . فرید په پلار ډیر ګران وُ . ځکه چې هم دغه یو زوے یې وُ . نور اولاد یې نه وُ . نو ځکه ځو فرید د مور د سترګو تور او د پلار د زړه ټکور وُ . امیرخان به د هرې جمعې په ورځ د ماسپښین مونځ له ښار ته تلو . هم دغه رنګ یوه جمعه چې د هر ځل په شان کړې وه امیرخان سم د ستره پاکې جامې واغوستې څادر یې په اوږه کېښو او ښار ته روان شو . او د تلو په وخت یې فرید ته تاکید اوکړو چې ښهر ته لاما د پاره لاړ نه شي ځو فرید چې د غرمې ډوډۍ اوخوړه نو مور ته یې اووے چې زه په ښهر کښې لا مېم نو سمدستي راځم . مور ډیر منع کړو ځو فرید لاړو د کو څې نه اووتو . په لاره کښې ورسره خپل تره سپین خان ملګرے شو . سپین خان په خبرو خبرو کښې فرید د کلي نه بهر ته باغونو ته بوتلو . او څه وخت چې دا دواړه تره او وراره د باغ منځ ته اورسېدل . نو سپین خان

تاسایه فرید د مړي نه اونیوه - په مځکه یې را سوملولو او دواړه
پنجې یې نګه د شونډو د خپل وراره په مړي ننښې کړې فرید د پړې
لښتې او تکولې - د ځان د خلاصولو د پړې وسې یې د کړې خو د
سید خان د خونړو پنجو نه یې ځان خلاص نۀ کړے شو - لنډه دا
چې بلقیس سترګې یې راووتې - په خوله کښې یې زګونه را غلل او
آخر یخ شو.... فرید ساه ورکړه د خپلو ناولو ارادو د تکمیل دپاره
یې حرصي انسان د خپل خوب ورارۀ په وینو خپل لاسونه سره کړۀ
او بیا....؟ د تمکینه غرمې په خاموشۍ کښې سید خان د مور
پلار د ایکې یو نیازبین زوۀ لاش د مزکې نه را پورته کړو او ځنت
د نهر اوبو ته یې او سپارلو - چیرته نګه د مور د غیږ په شان
فرید په خپلو ځانګوتو کښې را غونډ کړو او ځان سره یې تل ته
ښکته کړو -

د فرید د مور زړۀ نا قراره وۀ - کله کوټې او کله دروازې ته
کېده او څومره چې وخت تیرېدو د مور په زړۀ کښې قسم قسم شکونو
غزونې کولې - پریشانۍ زیاتېده د زړۀ حرکت یې وراره کېدو -
فرید ولې را نغلو - ولې یې دومره ناوخته کړو - دۀ ته د مو زړۀ
نۀ دے معلوم چې .... زما زړۀ د فرید په نۀ لیدو څومره خوږېګي
څرېکې وي خو مور غریبه نۀ وه خبره چې فرید سره څۀ کاڼي وشوي -
کومې تورې ورسره وشوې لاړه غرمه په ماسپښین بدله شوه
او د مور پریشانۍ نوره هم سیوا شوه - بې شمېره وسوسې
یې په زړۀ کښې راپیدا شوې - قسم قسم شکونه او ګمانونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په زړه کښې کرځېدل - وخت په تېرېدو سره مخ په وړاندې روان
وُ - لاړو ماښځېن په ماځيګر بدل شو خو د فرید هېڅ پته ونه لګېده -
او تېر ماځيګر چې امیرخان د ښار نه کورته راغلو نو د فرید مور ورته
ټوله قصه تېره کړه - امیرخان هم په هغه پښو د کور نه رووتو او د
فرید په لټون پسې ئې سړي خواره کړه خو تر ماښځېن پورې د
د فرید هېڅ پته رونه لګېده - د امیرخان زړه ټکه اوخوړه خو....
هېڅ نتیجې ته رونه رسېدو - په خپل کشر ورور سید خان پسې ئې
جواب اوکړو او چې هغه راغلو نو امیرخان ورته ټوله قصه تېره کړه -
سید خان صلاح ورکړه چې ..... راځئ چې نهر کښې ئې اولټوُ
کېدے شي چې په نهر کښې ئې لاسبل ماشوم وُ او ډوب شوے وي -
د کلي خلق راغونډ شول لالټېنو نه په لاس د فرید په لټون
پسې نهر ته روان شو - سید خان هم د دې خلقو سره مګرے وُ -
او هر کله چې دا خلق د باغ خوا ته شا را ورسېدل نو په نهر کښې د
ونو په یوې جنګلي کښې د فرید سپین لاسونه او پښې د لالټېنو نو
په رڼا کښې خلقو ته ښکاره شوې - لاش د نهر نه راوویستے شو
او په غاړه باندې په شین کبل واچولے شو - د فرید سترګي بقې
بقې راوتې وې - پلار خپل نیاز بین زوئے په خپلو لاسونو کښې را پورته
کړو - د امیرخان زړه غوښتل چې په چغو چغو اوژاړي خو دا
ورته خپله کمزوري ښکاره شوه نو چپ پاتې شو - او ټول خلق
چپه خوله خاموش زوړند سر روان مخ په کلي روان وُ - امیرخان
سر زوئے په خپلو ځانګو نو کښې نیولے ځکښې او نور خلق

ورپسې روان وُو - او چې څهٔ وخت دا ورله د باغ منځ ته را ورسیده نو

.... ناګهانه د کلاشنکوف یو بار او چلېدو - امیرخان پرمخ را پرېوتو

د زوې لاش لاندې او د پلار لاش پرې د پاسه په وینو کښې لت

پت پراته وُو - خلقو د پرې منډې ترړې او وهلې نود شپې په

تیارهٔ کښې هیڅ پته او نهٔ لګېده چې دا هر څهٔ ولې او شو؟ دا چا

او کړهٔ .... د کلي نه کټ را او غوښتے شو، په یو کټ کښې پلار او

زوئے دواړه غاړې غړې واچولے شول - او هر کله چې دا کټ په

کوڅه ورد ننه شو، نو رونې زهٔ به درته هغه نقشه څنګه بیان

کړم - ماسره دومره درد په لې الفاظ نشته، ماسره داسې په غم

لړلې الفاظ نشته چې زهٔ په دغه زخمي زخمي واقعې نقشه را کاږم -

د فرید د مور هغه لېونۍ لېونۍ چغې هغه څیرې کړېوان او

بیر سر .... توبه خدایه توبه دومره لوئے غم - داسې ښکارېده

لکه چې د آسمان فرشتې هم په ژړا دي - داسې معلومېده لکه

چې ټول کائنات یو سلګۍ شو - یوه روچه سلګۍ یوه داسې

سلګۍ چې د هر چا په زړهٔ کښې ئې پرهر جوړولو - هر څوک دامیرخان

او د هغهٔ د زوئے فرید په مرګ خفه وُو - ټول کلے خفه وُ، دومره

خفه وُو - چې د دغه خفګان د بیانولو دپاره ماسره الفاظ نشته -

ماسره حوصله نشته .... او سباله چې د غیرګې جنازې د کوڅې نه

او وتې، نو د فرید د مور لکه چې زړهٔ او چودهٔ - په زړهٔ باندې ئې

داسې تیارهٔ را غله چې دغه تیارهٔ بیا په دنیا بدله نشوه - دغه

تیرې د امیرخان قبر او د فرید مور هم د قبر تورو تیرو ته ورسوله -

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پوډ ټپونه روشول - تفتیشونه روشول، ټپوسونه روشول خو ددې ورانۍ ماشوړي سر را ښکاره نهٔ شو - لاشعوري طور د سپین خان حرکات سکنات داسې وو چې د پولیس پرې یا ندې شک راتلو

د هغهٔ حرکات سکنات داسې وو چې لکه د غل په ږیره خس وي - سپین خان خپل ضمیر ملامته کړو چې دا مې څهٔ اوکړهٔ - د جائیداد د پاره مې رول د خپل نیازبین ورارهٔ په مرګ زور کړو - او بیا مې د خپل مشر رور سینه په ګولو سورې سورې کړه دا ما څهٔ اوکړهٔ دا ما ولې اوکړهٔ - ننداره چې د سپین خان مرضمیر راژوندے شو - او دے ئې دومره ملامته کړو چې یوه شپه ناساپه راپاسید او ټوپک ئې راواخستو - کړدنیدئې ملاته واچوله او په کوڅه اووتو ......
سپین خان کلے پرېښودو وطن ئې پرېښودو - ښځه او بچي ئې پرېښودل - او لاړو د تورو غرونو مسافر شو -

سپین خان د امیرخان خونه ورانه کړه او د سپین خان نه قدرت انتقام واخستو - داسې انتقام چې د سپین خان ژوندن - د سپین خان کورنۍ د خلقو د پاره یو عبرت شو - یو داسې عبرت چې ټول عمر به د خلقو یاد وي -

رونړو! راشئ اوګورئ د ګلاآباد کلي هغه کنډرونه نن هم د امیرخان په مظلومیت او د سپین خان په بربریت د غم اوښکې څڅوي - امیرخان او فرید شهیدان شول او سپین خان دوزخي - د الله تعالیٰ انتقام ډېر بوګنوونکے دے - د ظلم انجام ډېر عبرتناک وي - اے ددنیا په مال او جائیداد او پیسې پوهنو رونړو مه کوئ ظلم

مړ کوي - جائیدادونه چا ځان سره قبر ته نه دي وړلي - سږکه چا ځان سره په سر نه ده کړې ځولۍ - دا هر څه پاتې کېدونکي دي - دا هر څه به دلته پاتې شي - او هر څوک به دوه لاس او دوه پښې د قبر تورو خاورو ته او سپارلے شي - نو بیا؛ بیا دا چې د حرص انجام ډېر بوګنونکے وي -

۵

ارمان به هغه وخت کښې درشي

چې کېږدې واخلي تورو خاورو ته دې وړینه

شمشیرکاکا

اے لوید خدایه، اے عظیمه خدایه، ستا په دې بې شمېره مخلوق
کښې ستا په دې بې شمېره بندیانو کښې نېکان هم شته، بدان هم
شته، ښه هم شته خراب هم شته - په دې بې شمېره مخلوق کښې
داسې هم شته چې ستا د قهر و غضب نه شپه ورځې په لړزان دي -
چې ستا د وېرې نه ئې حرام وته شا کړېده - بد و چارو ته ئې شا کړېده -
او داسې انسانان هم شته چې د چا د ژوند هره لمحه په ګناهونو
کښې تېرېږي چې د چا هر قدم د بدۍ په لور پورته کېږي - زۀ
پوهېږم چې داسې کسانو په خپلو زړونو کښې څۀ فیصله کړېده -
نۀ پوهېږم چې دوي ولې داسې باغیان شوي دي آیا د دوي دا
خیال دے چې دوي سره به د قیامت په ورځ د دوي د عمل حساب
کتاب نه کېږي - که چرې د دوي دا خیال وي چې دا ټولې بې حقیقته
خبرې دي - دا ټولې د نۀ منلو خبرې دي نو دا خیال ئې غلط دے -
د قیامت په ورځ د حساب کتاب په ورځ به د هر چا سره د ذرې ذرې
حساب کولے شي -

د دې حقیقت نه انکار نشي کېدے چې ګناه کوونکے ګنهګار دے
او د قیامت په ورځ به ورله سزا ورکولے شي - هر بدي کوؤنکے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ لوئے خدائے مجرم دے او دَ دې جُرم سزا به ورکولے شي - هغه لوئے
خدائے دوزخ دَ گنهگارانو دَ پاره د مجرمانو دپاره - دَ قاتلانو دَ پاره
دَ منکرانو دپاره جوړ کړے دے - په دې وجه دَه درته منت کوم چې
رونړو داسې بې پروا کیږئ مه - داسې بې سره کیږئ مه - هسې نه
چې اوبه دَ ورخه تیرې شي نو بیا به کوړے خبره کړا نه شي - هسې
نه چې دَ ژوندانه گهړئ ناگهانه پوره شي نو بیا به گوړے دَ توبې وخت
هم نه وي -

اے لویه خدایه مونږ انسانان کړې - مونږ نیکان او صالحان
کړې مونږ ټول صحیح مسلمانان کړې چې په ښه بد کښې تمیز اوکړے
شو - چې ستا په نیودلې شوې لار باندې روان شو - چې د گمراهۍ او
بدنامۍ په تورو تیرو کښې را نه لاړه خطا نه شي - چې په ناپوهۍ
کښې دَ تباهۍ تورو تیرو کښې ورک نه شو -

اے عظیمه خدایه! په دې کښې شک نشته چې تا انسان
اشرف المخلوقات پیدا کړے دے - په ټولو مخلوقاتو کښې اَشرف
دَ عزتونو خاوند - دَ مرتبو خاوند نو .... هله چې انسان په صحیح معنو
کښې انسان وي - چې انسان دَ انسانیت په چوکاټ کښې دننه ژوند
تیر وي - چې انسان په ښغه لار روان وي - او هرکله چې انسان دَ
انسانیت دَ دائرې نه اوځي نو بیا د حیوان نه بدتر شي - چې انسان دَ
انسانیت دَ چوکاټ نه بهر اوځي نو بیا ترې انسانیت هم انسان خوږیږي -
.. نو شرمخ داسې کوي - شرمخ ماتول کوي - شرمخ خوړل کوي نو
هله چې ... وي - چې د لوږې دلاسه مجبوره شي - چې په

ګېډه نه‌ړشي نو هله .... ګني چې په ګېډه موړ وي نو په ځنګل کښې د ونې د سورې لاندې پښې ستړې یو خوا ته پروت وي، که دنیا ټپر پېږي دا تېرېږي نو غم غرض پرې نه کوي -

او انسان؟ انسان چې موړ شي نو داړل کوي -

انسان چې موړ شي نو ظالم شي -

انسان چې مالداره شي نو حرص ئې زیات شي - او د بل په مړۍ غلې کېدل ورته هم خپل حق ښکاري -

نو اے دوستو! زه تاسو نه دا تپوس کوم - تاسو ماله د دې خبرې جواب راکړئ چې که داسې انسان نه ګني شرمخ ښه نه شو داسې انسان ګني د حیوانیت د درجونه لاندې پرې نه وتو -

ولې پرې نه وتو - که داسې انسان نه حیوان - بلکه شرمخ چې کارئ د خپلې ګېډې د تنور د کولو د پاره د ژوندو حیوانانو او انسانانو داړل دي - که دغه شرمخ نه هم داسې حرصي انسان چې د خپل حرص د تندې سړولو د پاره د بل انسان په مړۍ چاړه راکاږي بدتر دے - پرې وتے او د نفرت جوګه دے - او دا لاځه کوئ - دا خبره به پرېږدو - بل مثال به درکړم بل حقیقت به درته په ګوته کړم -

تاسو ماته دا اووایئ چې سپی ترڅو پورې وارنه وي راوړلے نو سپي پرې باندې غم غرض کوي! - تاسو چرې لیدلي دي چې یو سپي چرې سپي ته لاره نیولې ده - یو سپي سپي ته ئې په بد نظر کتلي دي - د غسې هر یو ځناور به را واخلو - د هر یو ځناور مثال به مخکښې کېدو چې په دې حقله یو ځناور هم د مقررو حدونو نه

تجاوز نهٔ کوي - بلکه دَ تجاوز دَ کولو مثال قدر له هم زمونږ په
مخکښې نشته په ځناورو کښې دیو صنف ځناور به هیڅ کله دَ خپل
مخالف صنف سره دَ هغې دَ مرضۍ نه بغیر غیر اخلاقي عمل رونهٔ
کړي - غیر فطري حرکت به ورسره رونهٔ کړي -

رو انسان .... ؟ چې الله تعالیٰ ورله دَ اشرف المخلوقات درجه
ورکړې ده ، دے چې دَ انسانیت دَ دائرې نه رووځي - نو دے دَ حیوان
نه بدتر شي - په دهٔ باندې سترګې پټې شي دَ شرافت ټول
زنځیرونه روشلوي ، دے بیا خور نهٔ پېژني دے بیا مور نهٔ پېژني - دے
بیا نجیله نهٔ پېژني ، پردۍ نهٔ پېژني نو تاسو نه زهٔ ټپوس کوم -

چې اے رونړو داسې انسان ګني دَ انسان بللو جوګه دے - داسې
انسان ګني دَ حیوان نه بدتر نهٔ دے - داسې انسان ګني دَ سپي غونډې
دَ ګنده حیوان نه هم سپک ګنده او ذلیل نهٔ دے - رونړو دوه لاسونه
او دوه پښې - دوه غوږونه او دوه سترګې او ژبه دَ انسان نه انسان
نهٔ جوړه وي - انسان دَ انسانیت نوم دے - انسان دَ شرافت نوم
دے - انسان دَ اخلاقو نوم دے - او په چا کښې چې دا څیزونه
نهٔ وي دا خوبۍ نهٔ وي - دا اخلاق نهٔ وي نو بیا زهٔ بخښنه غواړم
چې داسې انسان ته نهٔ زهٔ انسان وېلے شم او نهٔ بل - ځکه چې
داسې انسان دَ الله تعالیٰ د طرفه مقرر کړے شوې حدونو نه تجاوز
کړے دے دهٔ دَ خدائے دَ لارې نه روګرداني کړې ده نو ...... داسې
انسان ته به څوک څنګه انسان اووائي -

اے لویه خدایه ! ته په خپل فضل وکرم سره مونږ انسانان

کړي صحیح انسانان - موږ د ګناهونو نه په امان کړي - موږ مسلمانان کړي چې په ښه بد کښې تمیز او کړے شو -

انسان څومره غافل دے - څومره ناپوهه دے څومره احسان فراموشه دے که چرې انسان غافله نۀ وے - ناپوهه نۀ وے - احسان فراموشه نۀ وے نو دۀ به د الله تعالیٰ دا بې شمیره احسانونه ولې هېرول دۀ به د مور پلار سره بې رخي ولې کوله - د هغوئ بې عزتي به ئې ولې کوله - ولې به ئې د هغوئ حقونه هېرول ؟

مور او پلار ! چې د اولاد د پاره د کعبې حیثیت لري - چې د پښو لاندې ئې جنتونه لوغړېږي - چې د چا د قدمونو خاورې د اولاد د پاره د ښکلولو جوګه دي - نو د داسې هستو سره د اولاد سپک او ناروا سلوک کښې ناروا نۀ دے - د مور پلار په بې عزتۍ به کښې الله تعالیٰ نۀ خفه کېږي ولې به نۀ خفه کېږي - څوک چې د هغه لوئے ذات د احکامو خلاف ورزي کوي الله تعالیٰ به ترې ضرور ناراضه کېږي -

نو بیا .... ؟ بیا ولې دا څنې څنې اولاد د الله تعالیٰ د دې اټل قانون خلاف ورزي کوي - ولې د مور پلار سپکاوے کوي ولې د مور پلار سره په ترس چلېږي دا اولاد ولې دومره نافرمانه، داسې سرکشه، او دومره احسان فراموشه شي ؟ ....

خدائے پاک دې شمشېر کاکا او بخښي! - ډېر ښۀ سړے وُ - ډېر نېک انسان وُ نو .... ډېر زړۀ چاؤدے د دنیا نه لاړو - د دنیا ټول غمونه او مصیبتونه د ده په ځائے شوي وو او د شمشېر کاکا زومند

توږې نه بهوړ شوے وُ - دَ شمشېر کاکا دَ ژوند دوېم نوم غم وُ - اوښکې او سلګۍ چې دَ ژوند په آخرونو ورځو کښې دَ هغهٔ ملګرے شوے وے - سلګۍ چې په آخر عمر کښې دَ شمشېر کاکا په شونډو مېشته شوې وې - دَ هغهٔ ټول ژوند یوه سلګۍ وه یوه داسې سلګۍ چې دهغه دَ بڼ هر پړهر زړهٔ د تل نه به راپورته کېده - د هغهٔ دَ زړهٔ د مُسپد ونکو پرهرونو نه به راپورته کېدهٔ - دَ هغهٔ دَ زړهٔ دَ تنهاکونه به راپورته کېده - دَ هرې سلګۍ سره به دَ شمشېر کاکا دا خیال وُ چې ګنې درد به ئې قلار شي څرېکې به لږې په آرام شي - خو دهغهٔ دا خیال غلط وُ دردونه او غمونه، څرېکې او فریادونه اوس دهغهٔ دَ ژوند سره بیخي غاړه غړې شوي وو - او چې ژوند ختم شو نو سلګۍ هم په قلار شوې - دردونه هم په توږو غرونو سر شول -

اوس دَ شمشېر کاکا په رګونو کښې نهٔ وینه رغېده اونهٔ دَ هغهٔ په شونډو اوچې سپېرې سلګۍ خورېدې - اوس دَ هغهٔ په سینه کښې نه پرهر پرهر زړهٔ حرکت کولو اونهٔ دَ زړهٔ دَ تنهاکونه اوچ اوچ دردونه راپورته کېدل - هرڅهٔ یخ یخ شول - چې شمشېر کاکا یخ شو نو پرهرونو هم خولې ورو ستې ل - تنهاکې اوچود او سلګۍ په قلار شوې -

شمشېر کاکا ! نهٔ یم خبر چې دَ مرګ په وخت به ستا احساسات څهٔ وو - چې تا به څومره په ناخوالې مرګ ته غاړه اېښودلې وي - چې تا به څومره په نامرادۍ ساه ورکړې وي -

اے غم ځپلیه شمشیر کاکا خدائے دې اوبخښه - هغه دنیا دې بیا ستا شه - دا دې کړاو ژوند په بدل کښې دې د هغه دنیا ژوند د خوشحالو نه ډک شه - که دلته د دنیا په اوسېدونکو کښې انصاف نشته نو نه یه وي خو د الله تعالیٰ په دربار کښې انصاف شته . بې انصافي نشته - زور زیاتے نشته -

رونو د شمشیر کاکا د ژوند قیصه، د غمونو قیصه ده - د اسوېلو او فریادونو قیصه ده، د دردونو او فریادونو قصه ده - په دې قصه کښې عبرت دے خو د هغه چا دپاره چې د چا د زړه سترګې بیناوي - چې د چا احساسات ژوندي وي - چې ضمیرئې مړ نه ژوندے وي -

داسې مې یاد شي لکه دا ساعت چې د شمشیر کاکا زوے ګل شېر پېدا شو نو ډېرې خوشحالۍ اوشوې - د شمشیر کاکا د خوشحالۍ هېڅ حد انتها نه وه - هغه خوشحاله وه چې د هغه د جائېداد مالک پېدا شو - د هغه وارث پېدا شو د هغه ملاتړ پېدا شو نو ځکه خو دومره ډېر خوشحاله وو کنه -

ګل شېر د پلار ایکې یو زوے، د مور د سترګو تور او د پلار د زړه ټکور، ډېر نیاز بین وُ - د مور پلار د غه ایکې یو نیاز بین زوے په نازونو نعمتونو کښې د ژوند شپې ورځې تېرولې - ورځې په میاشتو او میاشتې په کلونو بدلېدے - لاړو له نخېره ګل شېر زلمے شو، او شمشیر کاکا د ګل شېر په واده کښې سستي اونه کړه او سمدستي ئې ورله واده اوکړو - د ګل شېر د واده په

ړومبې کال د ګل شېر مور مړه شوه شمشېر کاکا کونډ شو - یو اځې شو،
د ژوند په لویه لاره تک خو یو لوی شوا خون و خو شمشېر کاکا د ګل شېر
په وجه د تنهایی احساس ځان ته نزدې نه پرېښودو - د ګل شېر
بچې شو - ماشومان شو، هغه د خپلو بچو سره مشغول شو - او
داسې مشغول شو چې پلار ترې نه هم هېر شو - پلار یو فالتو
څیز شو یوه بې کاره پرزه شوه - کله کله بهر د خپلې تنهایی
احساس ئې په سینې پورې نیولے و - د خپل ژوند نه خوشحاله نه و -
ځکه چې هغه خو خپلې ټولې خوشحالې اوس ګل شېر پورې غوټه
کړې وې - او ګل شېر د پلار نه بې پروا د ژوند په ډکې سکه
بې مهاره او بش روان و - دولت و جائیداد و - دومره جائیداد چې
ګل شېر پرې خانې کوله - دا جائیداد ګل شېر نه و پیدا کړے - دا
د شمشېر کاکا د سر خیرات و چې ګل شېر پرې خانې کوله - ګل شېر
خانې کوله او هغه پلار شمشېر کاکا په خپل کور - خپل جائیداد کښې
د بې ارزې ژوند تېرولو - هر څه ئې لیدل - د ګل شېر سلوک او رویې
ته ئې کتل خو په خوله ئې غبر نه کولو - ځکه چې ګل شېر د پر
نیاز بین و - دومره نیاز بین چې پلار ورته یوه خوله کیله قدر له
هم نه شوه کولے - خو د خپل نیاز بین زوی په بې رُخۍ او بې
پرواهۍ به هر وخت غمژن و - او چې د شپې به په کټ کښې
پرېوتو نو ټوله شپه به ئې په سترګو کښې تېره کړه -
ډېرو غمونو او فکرونو شمشېر کاکا د زړه په رنځ اخته کړو -
سالنډے ئې مدکرے شو - لاړو هغه لوړ ډنګ شمشېر کاکا په بوډ موډ

د هډوکو پنجره شوه ..... شپه ورځې ټوخي او د سینې خرنجارے او ورسره بلغم د شمشېر کاکا د ژوند ملګري شول او د پلار د سینې خرنجاري د بې واره ټوخي او بلغمونو نه کل شپه تنګ شوي وُ. او رښتیا خبره خو دا ده چې ژوي له اوس د پلار نه کوکه ورتله هغه نهٔ غوښتل چې د هغهٔ ماشومان دې نیکهٔ ته نژدې شي نو په دې وجه کل شپې په کور کښې یو خوا ته وړه غونډۍ کوټنۍ وه هغې کښې د پلار کټ وراچولو د روبو منګے یې ورته کېښودو او کټورے یې پرې سکور کړو. لاړو شمشېر کاکا په خپل کور کښې د ځان له دنیا خاوند شو. تنګه تړشه کوټنۍ ځان له یو خوا ته چې نهٔ پرې د چا لار وه او نهٔ به ورله څوک راتلل. ټول له ورځ ټوخے بلغمونه او تنهائي د هغهٔ ملګري وو. دغه یې کور شو، او په دغه کور کښې به د شته جائېداد خاوند. د شته ژوي پلار شمشېر شپه ورځې یو اځې پروت وُ.

او یوه ورځ چې د کل شپې زلموټے ژوي اسلم د نیکهٔ کوټنۍ ته راغلو نو شمشېر کاکا ځان ته را نژدې کړو. په تندي یې ښکل کړو او ورته یې او وے چې بچیه دا سر دې لږ زما په سینه کېږده. او هر کله چې اسلم د خپل نیکهٔ په سینه سر کېښودو نو شمشېر کاکا یې په ویښتو کښې ګوتې وهلې او د نیږے او ښکې یې د سترګو نه بهېدلې. د اوښکو بهیر د بابا د سترګو نه داروان وُ او چې اسلم سر راپورته کړو نو... "ته ولې ژاړې بابا یخني دې کېږي او درپېږه چې کمبل درله راوړم" ..... نه بچیه زما یخني نهٔ کېږي. زما څوګرې کېږي. زما په سینه کښې اور بلېږي.

«نه بابا نن ډېره يخني ده - او درېږه زه تالا کمبل راوړم.»

«نه بچیه زه اوس د ګرمۍ يخنۍ د احساس د حد نه تېر شوی يم - اوس زمانه ګرمي کېږي او نه يخني.»

بچیه خدای دې لوی کړه - د خپل پلار په ښه راشې ستاسو د غم د آواز نه مې خدای ساته - څه بچیه لاړ شه لوی شې - اوو .... اسلم چې کور ته راغلو نو پلار ته یې اووې چې د بابا ډېره يخني کېږي - نو .... ګل شېر ډېر په بې پرواهۍ سره زوی ته اووې چې ورشه په ګودام کښې هغه زړه کمبل پروت ده هغه را واخله او واړې چوه پرې - اسلم د ګودام نه کمبل راواخسته راغلو د مور نه یې قېنچي اوغوښته پلار ترې نه تپوس اوکړو چې .... قېنچي څه کوې. بچیه - اسلم ورته اووې چې دا کمبل به دوه ځایه کړم نیمه به په بابا واچوم او نیمه به سنبال کېدم چې صباله ته د بابا په رنګ بوډا او ناتوانه شې نو دا پاتې نیمه کمبل به بیا زه په تا باندې واچوم د اسلم دې خبرې ګل شېر لکه چې د غفلت د خوب نه را بېدار کړو - د زوی ولې او پلار ولې احساس یې ورله راژوندے کړو - په خپل کردار یې شرمنده کړو او په درنو قدمونو کوټې ته روان شو هغه کوټې ته چې پکښې شمشېرخان بې پرسانه ژوند تېر وله - چې پکښې د ګل شېر پلار د ژوند شپې ورځې شمېرلې .... زوی د پلار نه د معافۍ غوښتو د پاره روان و....

زوے پلار ته په پښو پړوتو د پاره روان ؤ زوړنی سر -
ملامته ملامته چې د کوټې د دروازه ې لرې کړه نو په پلار
ور پړوتو .... دد بابا زهٔ معافي غواړم زهٔ بخښنه غواړم ما
او بخښه - زهٔ په خپلو کړو پښیمانه یم ما معاف کړه بابا ......
(ژاړي) دَ اوښکو سیلاب دَ ګل شپې دَ سترګو نه روان ؤ -
شمشیر کاکا خپل زوے خپلې سینې ته رانږدې کړو - دَ سر
ویښتو کښې ې ورله ګوتې وهلې -
دد دا ستا ویښته څو هم هغه رنګ پاسته دي بچیه .....
ستا دَدې ویښتو نه څو هم هغه رنګ خوږ خوږ بوئي راځي
لکه چې په وړوکوالي به ترې ختو - بچیه دَ مرګ نه مخکښې
مې دا ارمان ؤ چې تا یو ځل بیا خپلې سینې ته رانږدې کړم
او ستا دَ ویښتو دا مراوې خوشبوئې یو ځل بیا زما
په سپږمو ورننوځي - او زما زړهٔ ته آرام او سکون
ورسي - څو بچیه ته جوړ دوړ نا روزګاره وې دومره ناروزګاره
وې چې زما دا معمولي غوندې ارمان دې هم نهٔ شو پوره کولے -
... څو شکر دے چې ته راغلې - شکر دے چې ته زما دَ زړهٔ
ارمان پوره شو - اوس به زما ساه په قلار او سکون سره
روځي - خدائے دې خوشحاله لره توبه یاد دربانه ې اومه لږه -
دَ ژوند په خوږو موړ شې - دا سر دې لږ زما په سینه باندې
کیږده ګل شیره چې دا زړهٔ مې لږ په قلار شي - او زما روح به
آرام او اطمینان سره اوځي .... په دې کښې په شمشیر کاکا

د سالنګی دوره راغله - تونل شروع شو - سالنګ لنډ شوه .
او یو ځل چې شمشیر کاکا یوه اوږده سا راکښله نو بیا واپس نهٔ
شوه - بیا هم په بدن کښې د ننه مړه شوه - بیا دغې سا هم د
شمشیر کاکا په وجود کښې ساه ورکړه او د دنیا د غمونو - مصیبتونو او
شوانځون نه د تل عمر د پاره خلاص شو - ګل شیر په خپلو کړو
پښېمانه و - د پلار سره په دې سلوک نادمه و دومره نادمه چې ډېر
ئې اوژړل ډېرې اوښکې ئې توئې کړې خو اوس هیڅ هم نهٔ شو
کېدے اوس وخت تېر و - او د رحمان بابا خبره -

ه تر ورخه تېرې اوبهٔ بېرته نهٔ جاروځي
نهٔ جاروځي تېر ساعت په بېرته بیا

دوه مئینان

نن ډېر هېښ یم چې د روح تسکین به انسان ته کوم ځائے حاصل شي دا سې به کوم ځائے وي چې انسان به د دنیا د دې کشالو د دې لانجو گونجو. د دې مصیبتونو او درد ځپاوونو نه د ژوند یو څو گهړۍ په آرام او اطمینان تېرې کړي. په دې دنیا کښې خو ژوند د پرکاران شو. هر طرفته خود غرضي او فریب دے. اولاد خود غرضه خپل خپلوان خود غرضه. دوستان خود غرضه او کله کله خو مور او پلار هم خود غرضه شي. د مور په سترګو هم د حرص پردې راواوړي. مور هم د نام و نمود په خبر سېلاب کښې لاهو شي مور هم د خپل اولاد د پاره ظالمه شي. دومره ظالمه چې د هغې د ظلم داستان د انسانیت په لمن تور داغ شي. د هغې حرص د ځوان زوئے. د زلمي زوئے د فرمان بردار زوئے په ژوند کښې ازغي اوکري د هغه د ځوانۍ په لار کښې. غنې څوکه کړي. نو دا سې مور ته به هم کښي څوک مور اووائي. دا سې مور هم کښي هغه مقدسه هستي ده چې د چا د قدمونو د لاندې جنت دے؟ څه اووېم نو. په دې حقله خو زه خپله رائے نشم ورکولے. زه په دې حقله هېڅ هم نشم ویلے. ځکه چې په دې کښې د څه ویلو هډو گنجائش

(c) ketabton.com: The Digital Library

نشته؟

رونهو! زهٔ دَ تاسو نه تپوس کوم - تاسو ماله زما دَد پ

تپوس جواب راکړئ چې کوم مورچې نهٔ میاشتې اولاد په نس

اوګرځوي دوه کاله پرې یا نه ي دَ زړهٔ وینې او ښبسوي بڅې

دَ ژمي اوږدې اوږدې شپې ورسره شوګیره کړي - بچې

په زړهٔ چاودون او شوا ځون ځی لوئے کړي نو دغه مور

هم ... دغه اولاد سره زیاتے کولے شي - په دغه اولاد

باندې ظلم کولے شي - او دخپله لاسه ئې دَ غمونو او

میبتونو کړنګ ته ورلړه کولے شي؟ ..... تاسو به وائی چې

نه، مور دومره ظالمه کېدے نهٔ شي - مور دومره سنګدله

کېدے نشي - ځکه چې اولاد ځو دَمور دزړهٔ ټکړه وي -

اولاد ځو دَ مور ژوند وي - دَ مور ساه وي - نو خپل ژوند

ځو څوک پخپله نشي ناقلاره کولے - خپله دَ زړهٔ ټکړه

ځو اورته دَ خپله لاسه نشي ورلړه کولے، ځو .... رونهو

شته په دنیا کښې داسې میاندې هم شته چې د دنیا حرص - بچې

دَ دُنیا لالچ او نام ونمود ور باندې داسې سترګې پټې کړي، چې

دَ خپل زړهٔ ټکړه پخپله، په خپل لاس دَ اور سرو لمبو ته

ورلړه کړي -

اسلم مې یادشي - هغه دَ انسانیت او شرافت نمونه مې یاده

شي - هغه دَ مور دَ سترګو تور مې یادشي - هغه چې هر وخت

به ئې دَمور سترګو ته کتل - بچې هر وخت به ئې دَ مور خولې

ته کتل - هغه چې هر وخت به مور ته لاس په نامه ولاړ وهٔ - اسلم
خپل ژوند د مور خدمت ته وقف کړے وهٔ - د مور دُعاګانې د
اسلم سره وې - د نیمې شپې په خاموشو کښې چې ټوله دنیا به
په خوږه خوب اوده وه، د اسلم مور به خدائے پاک ته په
سجده پرته وه - د اسلم د کامیابۍ او کامرانۍ دُعاګانې به ئې
کولې - اودا د دغه مور د دُعاګانو برکت وهٔ چې اسلم د ژوند
په لارې په کامیابۍ سره روان وهٔ، ژوند مخ په وړاندې روان
وهٔ - د اسلم د مور ارمانونه زړه پورې دل د کنډتوب د بې ارزې
د ژوند هغه په غم لړلې ورځې شپې تېرې شوې او هېرې شوې -

اسلم واده کړے شو - د مور د زړهٔ یو ډېر لوئے ارمان پوره
شو - او اوس لکه د نورو میانو په شان د اسلم د مور په
زړهٔ کښې هم د زوے په سر د وادهٔ د څهرو د لید ارمان غزونې
اوکړې - هر وخت به په دې سوچونو کښې ډوبه وه چې هغه
به کومه ورځ وي چې د اسلم سره ډولۍ به کوټه را ننه کړي -
بل خوا ته به اسلم هم د تصور په یوه رنګینه دنیا کښې هر وختې
ورک وهٔ - د مینې او محبت یوه رنګینه دنیا چې ګل سانګه د دغې
دنیا بنا پېرۍ وه - د دهٔ د محبت شهزادګۍ وه او ولې به نه وه
ګل سانګه خو د دهٔ د تره لور وه - چې د دهٔ په نامه ناسته وه
چې په وړوکوالي کښې د دواړو د قسمت فېصله شوې وه چې
د وړوکوالي نه دواړو د یو بل په حقله سوچونه کول -
ګل سانګه د اسلم سیاله وه - او څکه د اسلم ډېره زیاته خوښه

وه - هغه په خپل زړه کښې د ګل سانګې د پاره د مينې تاج محل د
پخوا نه جوړ کړے وۀ - او ځکه خو به اسلم د شپې په خاموشۍ
کښې اکثر د ګل سانګې په حقله سوچونه کول خو اسلم د مور د
ارادو نه نۀ وۀ خبر - هغه ته پته نۀ وه چې د مور په سترګو
د دولت پردې راوړې لي دي - د هغې نه خپله غريبي هېره شوې
ده د هغې نه خپله نادارې هېره شوې ده، ځکه چې د هغې
په خيال اسلم اوس لوئے سړے شوے دے - اوس اسلم پيسې
ګټي - د کټې خاوند شو، په دواړو کسانو کښې ئې نوم اخستے شي، -
نو ځکه خو د هغې د مور ارادې بدلې شوې - د هغې خيالات
بدل شو - اوس د هغې په نزد د اسلم او ګل سانګې جوړ نۀ
برابريدو - ځکه چې ګل سانګه غريبه وه - ترلسم پورې
تعليم ئې وۀ خو د اسلم د مور په نظر کښې دا تعليم ډېر کم وۀ - هر
څو که ګل سانګه د اسلم د مور خورزه وه سکه خورزه، خو هغه
سکه خورزه که هر څو د دې خورزه وه خو غريبه وه، او چې غريبه
وه نو د مور په خيال کښې د اسلم سره ئې جوړ نۀ برابريدو ځکه
چې اسلم اوس ډاکټر وۀ، او هغه به هر ماښام د روپو پنډه مور
ته جولۍ کښې اچوله - نو بيا؟

بيا دا چې د اسلم مور هيڅ کله دا نۀ غوښتل چې د ګل سانګې او
اسلم د رشتې په حقله پخواني لوظ له عملي شکل ورکړي - نتيجه دا
شوه چې د اسلم مور خپلې خور له جواب ور او لېږلو چې لور دې
سنبهال کړه - ستا لور زما د زوئے سيال نۀ ده - زما اسلم اوس هغه

اسلم نۀ دے چې ستا لُور ورته ترغاړه کړم - زۀ به اسلم له واده کوم خو ...... دچا عزت دا روکړه دَ چا يادو خلقو کړه - دَ جرګو مرکو خلقو کړه ...... دَ مور دا انکار دَ اسلم دپاره دَ شيخ آسمان تندر وۀ - مور دَ سترګو په رپ کښې دَ زړوے دَ مينې په دُنيا اور اولګولو - دَ هغۀ دَ مينې تاج محل ئې دړې وړې کړو - اسلم مورته زارۍ اوکړې - منتونه ئې ورته اوکړهٔ - په پښو ورته پرپوتو چې مورې دا ظلم را سره مۀ کوه - دا زياتے را سره مۀ کوه - ګل سانګه پردۍ نۀ ده، ستا خورزه ده - ګل سانګه پردۍ نۀ ده زما دَ ترور لُور ده - زما په نامه ناسته ده - دَ خوا را سې ناسته ده، مورې اوبه شرمېږو - په خپلو خپلوانو او چم ګاوند کښې به اوشرمېږو - دَ خدائے خاطر اوکړه چې دا سې مۀ کوه -

خو دَ اسلم زارو او منتونو دَ هغه مور دَ خپلې ارادې نه منع نۀ کړے شوه - او چې څو ورځې تېرې شې نو خبره خوره شوه چې دَ اسلم مور دَ اسلم دَپاره دَ کوز کندي دَ خان کاکا لُور اوغوښته، او دخان کاکا کور والاؤ ورته "ښه" اوکړه - خبره په ټول کلي کښې خوره شوه - هرچا واؤرېده - دَ هرچا تر غوږ و اورسېده - اسلم هم خبر شو او ګل سانګه هم خبر شوه ..... ګل سانګه ..... چې دَ اسلم په تصور کښې ئې دَ ژوند شپې ورځې تېرولې چې اسلم سره دَ نوي ژوند سوچونه ئې کول دَ اسلم په مينه کښې ورکې ګل سانګې چې دَ ځان دپاره دَ مينې يوه رنګينه دنيا آبادول غوښتل - دې آواز دهغې دنيا دړې وړې کړه - دَ هغې زړهٔ غوښتل چې به چغو چغو

اوژاړي - خو هغې نه څه وېلې شو او نه يې څه کولې شو - هغې غوښتل چې سيند ته ټوپ کړي او د خپل ژوند خاتمه اوکړي - خو پښتنې پېغلې نه سيند ته ټوپ کړو او نه يې جاموته اور پورې کړو - غم يې زړه ته واچولو - چُپ يې اونيوُو - هر وخت خاموشه هر وخت لکه چې د فکر په تال زانګي - هر وخت په فکرونو او خيالونو کښې ورکه - نه د روټۍ فکر او نه د جامې - بس د ناخوالې ژوند وه چې تېرېدو - خو د ناخوالې ژوند به تر کومه پورې داسې غلې غلې او خاموشه تېرېدو - تر کومه پورې به ګل سانګې داسې دومره دروند غم داسې په خاموشۍ سره ګرځولو ..... آخر اول ټوخې، ټپه ورځ ټوخې - هر وختې ټوخې، او بيا ورسره تبه - کله تېزه او تنده تبه او کله نرۍ او مړه تبه، تبه او ټوخې دوه مرضونه د ګل سانګې په وجود پورې لکه ګونهې اونښتل - او دغه ګونهې د ننه د ننه د ګل سانګې پړپوس خوړو - د ګل سانګې اينه يې خوړه - د هغې زړه يې خوړو -

بل خوا ته د اسلم حالت هم ښه نه وُو - مور به ورته هره ورځ د واده په حقله وې چې ښځه پردي کور به تر کومه پورې ناسته وي. هغوئ به تر کومه زموږ انتظار کوي - اسلم به مور له هېڅ جواب ورنکړو خو په سترګو سترګو کښې به يې ورته اووې چې مورې زه واده نه کوم - خدائے خبر چې ولې ماته داسې ښکاري چې ستا دا ارمان به شائد چې هم دغسې ارمان پاتې شي - شائد چې ستا زما په سر د واده د څهرو د ليد و ارمان پوره نشي - اسلم به هر وخت

ځان له ناسته وه - د فکرونو په تیال به ځنګېده و - نه به کلینک ته تلو او نه به یې مریضان کتل - د هر څه نه یې زړه موړ وه - ورځ په ورځ به یې صحت پرېوتو - داسې معلومېده چې اسلم لکه ناجوړه وي، ډېر ناجوړه وي - خوکه ناجوړه وي نو بیا دې د ځان علاج اوکړي کنه - دے خو ډاکټر دے، دے خو په خپل مرض او د دغه مرض په علاج د هر چا نه ښه پوهېدے شي - خو..... هغه ته که خپل مرض معلوم هم وه خو علاج یې هغه سره نه وه - بلکې د هیچا سره نه وه د یو ډاکټر سره هم، ځکه چې د هغه مور د هغه په زړه کښې داسې پرهر جوړ کړے وه، چې د هغې نه ناسور جوړ شو... ناسور، هغه ناسور چې علاج یې نشته، هغه ناسور چې رغېدل توې نشته، هغه ناسور چې انجام یې مرګ وي - نو اسلم په ناعلاجه مرض پرېوتو - مور ډېرې منډې ترړې اووهلې - ډېر علاجونه یې اوکړل - په ډېرو ډاکټرانو یې اوکتلو - خو آخر ډاکټرانو جواب کړه - ډاکټرانو ورته اووے چې د خو ورځو مېلمه له ژوند په بیعه نه شي اخستے - هسې ځان مه کړه وه ..... او آخر یوه ورځ زیړے ماځیګر چې د ورځې نمر سترګے شومانه د غرونو نه پناه کېده و نو اسلم خپلې مور ته اشاره اوکړه - ځان سره یې کښېنولو له او ورته یې اووے -

"مورې زما د ژوند شمعه په ګل کېده وه - په دې کښې شک نشته چې زما مرګ به ستا د پاره یوه لویه صدمه وي، خو د خدائے په کارونو کښې څوک هیڅ نشي کولے

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورې زما په زړه کښې پرهرونه دي - زما د زړه نه وینې څاڅي - ما ډېره موده غم په زړه اوګرځولو - خو دې غم آخر زما زړه سورے سورے کړو - زما ژوند په ختمېدو دے - خو د ژوند په دې آخرنو سلګو کښې زه تا ته دا سوال کوم چې لاړه شه ګل سانګې ته په سر لاس راکاږه خپلې سینې ته یې رانزدې کړه او ورته اووایه چې د تقدیر لیک نورېدے نشي - دا به زمونږ په قسمت کښې لیکلې وُو - مورې د ګل سانګې د ذهن نه د غریبۍ احساس اوباسه - او ...... ورته .... او .... وایه ..... چې ..... (ساه ورکړې) (راسوېلے) اسلم خبره پوره نکړے شوه .... پوره وړه غوندې سلګۍ یې اووهله او د دواړو وښکونه یې دوه څاڅکي تودې وینه رارو انه شوه واقعي چې دا اسلم زړه او چاودو .... څومره توره وینه وه، او توره به ولې نه وه، .. چې د هغه په زړه او سینه کښې اوربلېدو اسلم مړشو، اسلم ځواني مرګ شو - او چې څه وخت ګل سانګې ته د اسلم د مرګ خبر اورسېدو نو او چته په کټ کښې کښېناسته رنې اوچې کلکې سترګې یې اخوا دېخوا واړولې - خو..... په خوله یې هیڅ اونه وے - هغې غوښتل چې په چغو چغو اوژاړي خو پښتنې پېغلې ژړلے هم نشو....... په شونډو شونډو کښې یې دومره قدر له اووے چې ....»

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ ترورې زوېه آخر ځوانې مرګ شوې - آخر زړهٔ چاودے لاړې -
تهٔ څو داکتر وې .... دَ ترورې داکتره زوېه تا څوبه دَ نورو
خلقو دَ رنځونو علاج کولو، څو دَ خپل رنځ علاج دې اونهٔ کړے شو
داسې زر دې مرګ ته ځان اوسپارلو - تا نه څو زړهٔ بنځهٔ داست
شنهٔ یم چې تر اوسه مې د مرګ مقابله اوکړه ..... اسلمه! زما څو
هم ډېره موده کېږي چې زړهٔ چاودلے دے - ما څو چې ستا دَ
کوژدنې اوریدلې وُو لا په هغه ورځ مې زړهٔ چاودلے وُو، خو ما
ددې هرڅهٔ مقابله کوله ما څو ستا په داد دا هرڅهٔ تېرول،
خو چې تهٔ هم لاړې نو.... اوس په دې ژوند کښې څهٔ پاتې شو.
اوس به زهٔ دا ژوند دَ چا په داد تېروم - نور ژوند تېرول څو
ګران دي - ډېر ډېر (اسوېلے) په ګل سانګې دَ توخې دوره
را غله ..... ډېره سخته دوره وه - او دَ څهٔ ساعت توخې نه
پس ګل سانګه غلې شوه .... چپ شوه .... خاموش شوه - مور
ئې را منډې کړې څو ګل سانګه یخه یخه وه - غمونو ورله
زړهٔ اوچولو - او زړهٔ چاودې دَ دنیا نه لاړه -

صبا سحر له دَ یو کلي دَ یو حالت نه دوه جنازې پورته شوې -
دواړه ځوانې مرګان وو - دَ دواړو زړهٔ چاودلے وُه او دواړه په
یوه ادیره کښې خاورو ته اوسپارلے شُو - ټول خلق خفه وُو - ټول
کلي ژړل - په دغه خلقو کښې دَ اسلم مور هم وه ..... بېرسر
پښې آبله پښې - سیرې کس پواتې - هغې هم ژړل - ډېرې ژړل.
په وازه خوله ئې ژړل .... ماوے چې ورشم اؤ ورته اووایم چې اے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور په جامه کښې د خپل زوئ د شمنې! خپل زوی دې د خپله لاسه د دولت د سره زار کړو - د زوئ خون هم ستا په غاړه دے او یو اځې د زوئ نه، د خپلې خوزړې هم - هغه هم ستا د حرص او دنیا پرستئ د سره زار شوه..... اسلم او کل سانګه دوه انسانان وُو - دوه مئینان وو - دوه شهیدان وو - الله پاک دې ورله په جنت کښې ځائے ورکړي - (آمین!)

مُقدّسه هستي

روڼو .... ډېرو روڼو .... نن به دَ څهٔ ساعت دَ پاره
خندا پرېږدو .... د څهٔ ساعت د پاره به ټوقې وشتې پرېږدو
راځئ چې د دنیا دې رنګینونه د دنیا دې هنګامونه ..... د دنیا
دې نظارونه د څهٔ ساعت د پاره یو خوا ته لاړ شو .... لږ تنهایۍ
ته لاړ شو .... لرې نه .... یکه نږدې .... ډېر نږدې ..... دا خپل
سرونه به لږ په دې خپلو ګرېوانونو کښې ښکته کړو .... خپل
احساسات او خپل جذبات به لږ دا ولړزوو ..... د خپل زړهٔ پردې
به لږې وللټوو دې خپل زړهٔ نه به لږ تپوس او کړو .....
دومره قدر له تپوس چې اے زما زړهٔ ته ولې ناقلاره یې ....
ته ولې پرېشانه یې ...... ستا د پرېشانو څهٔ علاج شته ـ ستا
د پاره اطمینان شته؟ .... او! د ناقلاره زړهٔ د پاره قرار شته،
د پرېشانه زړهٔ د پاره تسکین شته ـ ځو که چرې مونږ د خپل زړهٔ نه
تپوس او کړو .... مونږ په خپل ګرېوان کښې سرونه ښکته کړو
.... که چرې مونږ د خپل عمل جائزه واخلو .... نو تسکین او
اطمینان .... سکون او خوشحالي هر څهٔ شته ـ هر څهٔ پیدا کېدونکي
څیزونه دي .... هر څهٔ موندے کېدونکي څیزونه دي ......

(c) ketabton.com: The Digital Library

انسان الله تعالیٰ اشرف المخلوقات پیدا کړے دے ..... د ټولو مخلوقاتو نه افضل دَ ټولو مخلوقاتو نه غوره .... نو یو دومره افضل مخلوق دومره غوره مخلوق، څنګه ناقلاره کېدے شي - څنګه پرېشانه کېدے شي؟ .... دا ځکه چې مونږ صحيح انسانان شو، نو اوګورئ چې د دنیا ټولې خوشحالۍ زمونږ نصیب کېږي او که .... دا ځکه چې دا خپل سرونه هغه لوئے الله ته ښکته کړو، چې کوم رازق دے، کوم مُسبب الاسباب دے - چې د چا په اختیار کښې زمونږ ژوند او زمونږ مرګ دے - دا ځکه چې دَ انسان خوشامندي پرېږدو - دا ځکه چې انسان ته صرف د انسان په نظر اوګورو، د رازق په نظر نه ..... دا ځکه چې انسان صرف انسان اوګنړو خپل خدائے او خپل رازق نه - دا ځکه چې په خپل خدائے باندې د مضبوط ایمان او مضبوطې عقیدې خاوندان واخلو - دا ځکه چې په دې رنګ د خپلو ټولو پرېشانو او مصیبتونو خاتمه اوکړو د زړهٔ تسکین الله تعالیٰ ته په سجده لګولو کښې دے ..... د روح تسکین دَ الله په دربار کښې په زارۍ او منت کښې دے - د دنیا او د آخرت ټولې خوشحالۍ ټولې سُکالۍ د الله تعالیٰ په حضور کښې شته، نو دا ځکه چې دا خپل سرونه هغه ته ښکته کړو، او د خپلو مشکلاتو او مصیبتونو د حل دُعاګانې نه اوغواړو ..... یو حَل نه، دوه حَل نه، درې حَل نه، ټول عمر.... چې تر څو پورې مو په بدن کښې ساه شته - چې ترڅو پورې مو په بدن کښې طاقت شته -

دا شو د تسکین او اطمینان یو مقام - د الله تعالیٰ په مخکښې سجده،

او بیا؟ .... یو ځای بل هم شته، یو مقام بل هم شته، یوه هستي بله هم شته، چي ډېره مقدسه - ډېره پاکه او ډېره بزرگه هستي ده دغه زبرګه هستي مور او .. دغه مقام د مور د پښو خاورې دي - دغه مقدسه هستي مور ده، چي د چا د پښو لاندې جنت دے - دغه بزرگه هستي مور ده، چي د اولاد دپاره رحمت دے - مینه ده، محبت دے .... چي د چا د سترګو یوه او ښکه د کاڼي په شان زړونه هم نرم کړي - موم کړي ..... د مور د سترګو اوښکه؟ .... اؤد مور د سترګو په اوښکو کښې دومره طاقت شته چي عرش په لړزان کړي - د مور اوښکې د الله تعالیٰ غیرت رالړزولے شي، د الله تعالیٰ قهر او غضب رالړزولے شي، نو اے د میانداو زامنو! ستاسو دا زړونه ګني د کاڼي نه هم سخت شو؟ ستاسو احساسات ګني دا سې مړهٔ شوي دي، چي د مور د پاکو سترګو پاکې اوښکې ئې هم رالړزولے نهٔ شي ...؟

اے رونړو! لږ په غور سره، لږ په فکر سره د خپلې مور مخ ته اوګورئ، لږ په ژور نظر ورته اوګورئ - نو په دغه مخ کښې به، په دغه پاک مخ کښې به تاسو ته د انسانیت حقیقي تصویر ښکاره شي .... په دغه مخ کښې انسانیت شته، په دغه مخ کښې شرافت شته، په دغه مخ کښې، دد غه مخ د تندي په ګونجو موګجو کړ ښو کښې زمونږ دپاره محبت شته، .... نو په دا سې مخ باندې، د اوښکو سیلاب ګني زمونږ د انسانیت او شرافت په لمن تورتور داغونه نهٔ جوړوي .....؟ مور د کور برکت دے .... مور د کور عظمت دے... مور د کور ڼها ده - اے د شته میانداو زامنو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور قدر اوکړئ چې د کور برکت مور زیات شي، د مور په سر د مینې لاس راکاږئ چې د کور عظمت مور زیات شي - مور خوشحاله اوساتئ چې د کور دنیا مو قائمه پاتې شي - مور مه ژړوئ مور مه خفه کوئ - مور مه زیروئ، کنې یقین اوکړئ چې خوار به شئ - سپک به شئ - او ژوند به مو په عذاب شي -

مور مور ده - د انسانیت په دې ویړه دنیا کښې د مور نه زیات همدرد کنې یل هم څوک شته ؟ .... نشته، بالکل نشته .... کنې نو د درد او تکلیف په موقعه د مصیبت او زړه چاودون په موقعه به ولې مونږ چغې وهلې چې .... "وې مورې مړ شوم" .....

ولې د بابا نوم نه اخلو - ولې د دادا نوم نه اخلو .... ؟

اے رونړو د هغه ساعت نه اویرېږئ - د هغه موقعې نه اویرېږئ چې مور سر سړتور کړي او د الله تعالیٰ په حضور کښې د د اولادنه د فریاد د پاره لاسونه پورته کړي - په دغه فریاد کښې طوفانونه وي کورے - په دغه فریاد کښې قیامتونه وي کورے -

اے رونړو! لږ د مور سترګو ته اوګورئ - د دغه سترګو په ککو کښې اوګورئ - نو درته به معلومه شي چې د مور په دغه سترګو کښې د دغه سترګو په ککو کښې د اولاد د پاره د مینې او محبت یو طوفان په غورزنګ دے - په دغه ککو کښې به تاسو څانونه اووینئ - تاسو به پکښې د خپل ځان د پاره مینه او محبت بیا مومئ - په دغه ککو کښې ستاسو د پاره کوکه نشته - نفرت نشته - بغض نشته، کینه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

نشته، صرف او صرف مینه ده۔

اې رونړو! تاسو یقین اوکړئ چې د مور شال د ګل دے۔ ګل یو غوړېدلے ګل یو مسېدلے ګل۔ بلکه مور خو د ګل نه هم ښائسته ده۔ د ګلاب نه ښائسته ده۔ ګل هر وخت مُسکے وي، خو چې تر څو د خزان سېلۍ و بادونو نۀ وي وهلے خو چې د خزان سپېره سیلۍ راشي نو ګل مراوے شي ګل اوړېږي۔ او مور؟ د خزان سپېرۀ بادونه د مور د شونډو نه، د اولاد دپاره مُسکا نۀ شي ختمولے۔ مور اولاد ته تل په خندا وي۔ تل به ورته مُسکې وي، اګر که د دنیا ټول غمونه او مصیبتونه د هغې په برخه شي نو هم۔ د خدائے په مخلوق کښې د ټولو نه ښۀ او افضل مخلوق مور ده، مور د اولاد په شکل کښې یو انسان زېږوي مور د انسان ژوند جوړوي، مور انسان، د انسانیت درجې ته رسوي، مور انسان ته په ښۀ بد کښې تمیز ښائي۔ د مور جولۍ د انسان دپاره اولنۍ مدرسه ده۔

د اولاد دپاره د ټولو نه ښۀ ځائے د مور زړۀ دے۔ د هر اولاد دپاره د مور په زړۀ کښې ځائے شته، داسې ځائے چې هلته د مینې او محبت نه سوا بل څۀ هډو شته نه۔

اې رونړو! د هغه زړۀ خیال اوساتئ، کوم زړۀ چې ستاسو د آرام د خاطره تل ناقلاره وي۔ د مور زړۀ د اولاد دپاره څومره تکلیفونه تېر کړي دي، څومره غمونه ئې تېر کړي دي۔ څومره زخمونه ئې خوړلي دي۔ او دې دومره تکلیفونو او مصیبتونو هم چرې د مور په زړۀ کښې د اولاد دپاره نفرت راپیدا نۀ کړو۔ بلکه په غم او

(c) ketabton.com: The Digital Library

مصیبت کښې په تکلیف او شوانځون کښې د اولاد د پاره د مور په زړه کښې مینه او محبت نوره هم زیات شي -

نو اے رونړو! داسې هستي - داسې څوږ منه مور هم کیني د خراب سلوک حقداره ده - مور هم لاچرې د ضدونو او قصدونو ده - کوم داسې بد قسمته اولاد به وي چې هغه په خپلې مورته سپک کوري کوم داسې بد نصیبه اولاد به وي چې هغه به مور سره په ترس چلیږي .... شته په دنیا کښې داسې ناپوهه کسان شته ، داسې بد قسمته اولاد شته چې د هغوي د ناراموړ کبله د میاندو په زړونو پولیه را ختلي دي - د هغوي د ظلمونو دلاسه د میاندو په زړونو تنهاکي جوړې شوي دي -

اے رونړو دا پولیه به آخر یوه ورځ اوچوي - دا تنهاکي به آخر یوه ورځ تق ناري کړي... او زه تاسو ته په یقین سره وایم چې د مور د زړه د تنهاکو چودل به ستاسو د پاره یو قیامت وي - ستاسو د پاره به دوزخ وي - او به سوزېږئ کورے .... لوپه به شئ کورے - مه کوئ دونړو د خدائے خاطر او کړئ چې د مور سره زیاتے مه کوئ - د مور سره په ترس مه چلیږئ - مورته سپک مه کورئ - مور مور ده ، د مینې او محبت یو غر .... د مینې محبت یو سمندر .... راشئ د مور احترام او کړئ چې د عزت ژوند تېر کړے شئ - راشئ د مور عزت او کړئ چې په دنیا او آخرت سرخرو شئ - راشئ د مور قدر او کړئ چې ټولې پرېشانئ او مصیبتونه مو ختم شي - د مور د پښو خاورې جنت ته د رسېدو د پاره یو آسانه لاره ده -

" سزا "

ورستے پیار وُ چرګانو کلے په سر راخستے وُ - جُماګل د چرګانو
پانګوته ورپیدل - څو اړخ ئې واړولو او مخ سرئې په
پرستن کښې راونغښتل - خدائے خبر چې څهٔ چل وُ
نن دهغهٔ زړهٔ پاسېدو ته نهٔ کېدو - نن دهغهٔ زړهٔ
وېل چې دا شپه نوره هم اوږده شي - دومره اوږده
شي چې د صبا کېدو ويره هډو ورکه شي - هغه د شپې
نه په ښتې کښې تخم شيندلے وُ په دې نيت چې سحر
وختي به پښے اوم ...... هغه ته پښے او شيندلے تخم
دوباره ياد وُو - څو بيا ئې هم پاسېدو ته زړهٔ نهٔ کېدو
.... سنهٔ ساعت تېر شو - د کوز کندي دجمات نه د بانګ
غږ ئې تر غوږو شو ..... د پړخوږ اواز وُ - دے د بانګ
د الفاظو په معنیٰ نهٔ پوهېدو - دے په دې نهٔ پوهېدو
چې دې بانګ کښې په څوانړهٔ څوب اودو د پاره کوم
پېغام ورولے شي - هرڅو کهٔ جُماګل د بانګ په معنو نهٔ
پوهېدو خو دهٔ له ئې نن د پړخوسند ورکړو - نن دَ سحر
بانګ دهٔ ته مرګ رايادکړو - دے ئې په دې ياندې پوهے
کړو چې دا دُنيا فاني ده او مرګ حق دے - دَ مرګ هيڅ وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ دے معلوم ټول ژوندي به یوه ورځ مري - او زهٔ .. زهٔ
خو به هم یوه ورځ مرم .... او کهٔ خدائے مهٔ کړه زهٔ نن
مړ شوم نو زما دا ماشوم زوئے او ځوانه ښځه به څهٔ کوي.
دوئ به څهٔ خوري - زما ځوانه ښځه به پردي خدمتونه
کوي؟ زما ماشوم زوئے به پردو کوڅو کښې لوغړېږي؟
..... دا به څهٔ کېږي لویه خدایه، دا به څنګه کېږي ؟
داسې خو او مهٔ کړې خدایه .... ما خو د دوئ نه مخکښې
مړ مهٔ کړې - د دوئ د سر نه خو زما سورے پورته مهٔ کړې
..... خو سمدستي د جماګل خیال د تصویر بل اړخ ته لاړو
او د ځان نه ئې تپوس او کړو، چې ما د دوئ نه مخکښې ته
مړ کئ نو مطلب دا شو چې زما زوئے دې زما نه مخکښې خدائے
پاک مړ کړي چې د یتیمۍ د سپېرهٔ آواز نه بچ شي ....
زما ښځه دې زما نه مخکښې مړه شي چې د کُنډتوب د
سپېرهٔ ژوند نه په امان شي .... نه نه داسې هم او مهٔ
کړې خدایه د فقیرګل بچي مرګ به زهٔ څنګه برداشت
کړے شم - کهٔ فقیرګل زما نه مخکښې مړ شو نو ما ته به بیا بابا
څوک وائي او زهٔ به بچے چا ته وېم بیا به پښتې ته ساله روټۍ
څوک راوړي؟ .... او کهٔ ښځه مې مړه شوه نو..... د هغې نه
بغیر به زهٔ څنګه ژوندے پاتې شم - د هغې نه بغیر به د
ژوند څهٔ خوند وي ؟

خدائے خبر چې څهٔ چل وُ چې نن دې ګما... وه او ئې ګودره

خیالاتو دَجما گل په زړهٔ کښې طوفان راوستے وُ.... دَ مرګ اوښونو دَ بې شمیره وسوسو یوهٔ ورانه ما شوره وه چې دَ جُما ګل زړهٔ او ذهن دواړه ئې پریشانه کړي وُو.... آخر راپاسېدو وقُلبه ئې راپرانسته جمعه ئې ورته په غاړه کښې واچولو او بنځې ته ئې اووے چې پتهې ته ما پسې چاے مه رالېږه زما طبیعت خراب دے - غرمې له سُکړک او شوملې فقیر ګل له ورکړه چې پټهې ته راوړي" -

قُلبه مخکښې او جمعه ګل ورپسې دکوټې نه اووتو- قُلبه مخکښې او دے ورپسې - او هغه خیالات په ذهن کښې بیا تازه شو چې کله زهٔ مخکښې مړشوم نو بیا به څهٔ چل کېږي او که دوئې مخکښې مړهٔ شول نو بیا.... بیا به څهٔ چل کېږي؟ هم په دې پریشانه خیالاتو کښې جُمعه ګل پټهې ته اورسېدو.... زر زر ئې قُلبه په پټهې ورکړه کړه - په خپل سوچونو او فکرونو کښې ورته هډو دَ وخت اندازه اونهٔ لګېده خو چې سر ئې راپورته کړو نو نمر نیم آسمان له راغلے وهٔ - دجمعه ګل زړهٔ سپین سپین کېدو....... دکلي په لارئې یو نظر واچولو خو فقیر ګل ښکاره نهٔ شو - دهٔ بیا غوئې له چوکه ورکړه او په زړهٔ کښې ئې اووے چې فقیر ګل دو تهه راوړي نو، نو ما به دا لېږ غوښندې وښکے اړولے وي......... ....

نو.... په دې کښې دکلي نه نمبردارسړے را ولېږلو چې خان

را غلي دے تهول دهقانان را غلي دي فوراً حجرې ته را شه -

زمونږ تهول کلے ددغې اکي يو خان جاګير ؤ - او دَ کلي تهول

دهقانان دَدې اکي يو خان لکه چې غلامان وو ....

خان به کله کله زمونږ دَ کلي چکر لګولو - په خپل جاګير

به ګرځېده او دخپلو دهقانانو دَ حالاتو به ئې خان خبرولو -

دا اکي يو خان به چې زمونږ کلي ته را غلو نو دے به يو

سم کړې کټ کېنې لکه د فرعون کېناستو او تهولو دهقانانو

به په شنه منډه ددې خان دَ سلام دپاره خان حجرې ته

را رسولو او ګېر چاپېره به په مزکه ډېنو په سر ناست ؤ -

نن هم چې دا اکي يو خان کلي ته را غلو ... په کټ کېنې کېناستو -

خلق په يو ځو دَ سلام دپاره راوُ چلېدل او په مزکه ډېنو

په سر کېناسته نو خان ګېر چاپېره په خلقو يو نظر واچولو -

تهول را غلي وو - تهول دَ سلام دپاره حاضر شوي وُو خو....

جمعه ګل ... ؟ جمعه ګل په دې خلقو کېنې نهٔ ؤ - دَخان سترګې

دَ ډېرې غصې نه پړکې غوندې شوې - د نمبردار نه ئې

تپوس اوکړو چې جمعه ګل څهٔ شو ؟ هغه ورته وے چې

تخم ئې شيندلے دے دوه کيله ورته پاتې وو وے دا پهتم

نو درځم .... د خان طبيعت خته شو - په غوږونو ئې

دا خبره ښهٔ اونهٔ لګېده، دخان سره ئې اووے چې رما

نه دوه کيله تخم زيات اهم شو..... حکم ئې اوکړو

چې ورشئ لاس نيولے ئې راولئ ..... دوه کسان ښتې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړل ... جمعه ګل ئې لاس تیولے راوستو ـ جمعه ګل خان ته
سلام اوکړو او خپل عُذر ئې ورته پیش کړو ـ خان نهٔ
سلام واخستو او نهٔ ئې د دهٔ په عُذر غوږ اوګرولو ...
حکم ئې اوکړو چې په څلور بولي غوږونه اونیسه ......
جمعه ګل په چپه څوله غوږونه اونیول او بیا .... ؟ بیا
په حجره کښې یوه غټه تیږه ... ډیره غټه خدائے مې
دې غاړه نهٔ نیسي څو د لسو منو نه به سپواوه په دې
تیږه به د کلي خلقو د لد رسۍ تکولې .... حکم اوشو چې
دا تیږه جُماګل ته په ملا کېږدئ .... څلور کسان راپاڅېدل ـ
دغه تیږه ئې راپورته کړه او جمعه ګل ته ئې په ملا کېښوده
.... تیږه ډیره درنه وه ـ جمعه ګل ډیر فریادونه اوکړل، څو
د خان په زړهٔ د رحم اوبهٔ توے نشوې ـ

بل څوا د جُماګل ښځې تنور اچولے وُ ـ په تادۍ تادۍ
تکیاوه سکړکان ئې په تنور کښې پورې کړي وُو ـ هغې سره
د جُماګل فکر وُ ـ هغې ته پته وه چې سرې سحر چائے هم
نهٔ دي څکلي هغه به اوږے وي ـ ډیر به اوږے وي نو چې
روټئ ورله زر اولېږم ـ سکړکان ئې را اونړول په دسترخوان
کښې ئې زر زر اوتړل ـ شوملې ئې په بټکي کښې واچولې
او زوے ته ئې اووے چې پکیه په منډه پښې ته څه پلار
به دې اوږے وي ... دې لا دا خبره کوله چې په دې
کښې یو ماشوم په منډه منډه راغلو او د جُماګل ښځې ته ئې

اووے چې "خان" جمعه ګل باندې غوږونه نیولي دي او
د حجرې هغه غټه تیګه ئې ورته په ملا سوره کړې ده...
د جمعه ګل ښځې سینې له درز وکړو - سرتور سرپښې ابله
پښې په شنه منډه حجرې ته په ژړا راغله - فقیرګل هم
په مور پسې منډې وهلې .... مور او زوے دواړه په
ژړا انګولا په حجرې را ننوتل .... د جمعه ګل ټبر خان
ته منت اوکړو چې "خان" معاف ئې کړه - ماشوم فقیرګل
ئې ورته په پښو کښې سوملولو چې ددې ماشوم دې ورانو
ورانو کړیکوته اوګوره چې جمعه ګل معاف کړه .... خو د
خان په زړه کښې رحم رانغلو - د جمعه ګل د ټبر ژړا انګولا
او د فقیرګل چغې د خان کاڼے زړه نرم نه کړے شو - د
جمعه ګل فریاد او دوړه کمېدو شو .... فقیرګل د
پلار سرته ولاړ وو ژړل ئې - داسې ئې ژړل چې ورسره
ناستو خلقو هم ژړل د جمعه ګل ټبر هم ژړل او ورسره
ئې ګرېوان هم سیرې ویرې کړے وو - د سرو ښته ئې
هم په موټو موټو راشوکولي وو - دېره د غم ننداره
وه خو .... د خان غصه نه سړېده او څنګه به سړېده
جمعه ګل څه وړه ګستاخي خو نه وه کړې - دېره لویه
ګستاخي ئې کړې وه - او ددې دومره لویې ګستاخۍ
سزا هم دغه ده چې جمعه ګل ددې تیګې د لاندې ساه
ورکړي چې صباله بل دهقان د خان د داسې بې عزتۍ

کولو جُرأت ونهٔ کړي ..... او چې لږ ساعت تېرېږي و
نو جمعه ګل یوه سلګۍ اووهله اوُ ..... فقیر ګل یتیم
او د فقیر ګل مور کُنډه شوه.

انالله وَ اِنّا الیه راجعون

پښېماني

(اسویلی) تېر ماسختن وُ. شومه دم وه . په تاخ کښې د شړشمو ډیوه تته تته بلېده ...... د ډیوې تورو تورو لوګو په کوټه کښې دهند و کار جوړ کړے وُ .... شمشېر ډېر کوشش اوکړو څو خدائے خبر چې د هغهٔ د سترګو نه خوب نن کوم خوا تښتېدلے وُ ..... هغه ډېر کوشش اوکړو چې د سپېڅور دا خبره د خپلو مغزو نه اوباسي ...... چې "لاس دې آزاد چې څهٔ کولے شې اوکړه" ...... ډېر کوشش ئې اوکړو چې دا خبره هېره کړي د خپلو مغزو نه ئې اوباسي خو ...... خو نه ئې اونهٔ کړه. د شمشېر په سینه کښې د سپېڅور خبرې اوربل کړے وُ - ډېر سوچونه ئې اوکړهٔ - د زړهٔ سره ئې ډېرې صلاحګانې اوکړې خو هېڅ په حساب ئې پوهٔ نهٔ شو چې څهٔ اوکړي ... کومه لار اختیار کړي ... خودکشي اوکړم؟ خو ...... چې په کټ کښې په خوا بنهٔ خوب اودهٔ ماشومانو باندې به ئې نظر پرېوتو نو ..... خودکشي؟ ..... زهٔ خودکشي اوکړم؟ ..... ځان اووژنم؟ چې د خلقو د پېغورو نه خلاص شم؟ خو ..... دا سرې خولې ماشومان چا ته پرېږدم؟ ...... دوئ به

څهٔ کوي ؟ دوئ به څهٔ خوري ؟ دوئ به بیا په ډېرو کوڅو
کښې لوغړېږي ؟ دوئ به بیا خېر وته غواړي ؟ ....
نه نه زهٔ خودکشي نشم کولے - زهٔ خپل ماشومان بچي پردو
کوڅو کښې لوغړېدو ته نشم پرېښودے -

(اسویلے) په تاخ کښې بله ډیوه هم هغسې بلېده - د ډیوې
تور لوګي د اسې ښکارېدل لکه چې د شمشېر د سینې نه راوتي
ساړهٔ ساړهٔ اسویلي د ډیوې د لوګو سره یو ځاے شوي
دي ..... هلته د ډیوې باتې سوزېده او دلته د شمشېر
په سینه کښې اوربل وُ - د انتقام اور - د دشمنۍ اور -
د بېغورۍ اُور - په شته جاېداد کښې شمشېر د ناداری ژوند
تېرولو - دغه د ناداری ژوند ئې نور نشو تېرولے -
هغه نور ناکام نشو کولے - او د سپغورۍ دې خبرې چې
"لاس دې خلاص که څهٔ کولے شې نو ....."

دې خبرې خو شمشېر دې ته تیار کړو چې یا ځان اووژني او
یا د رور په مرۍ زور کړي او خپله حصه ترې نه قبضه
کړي .... شمشېر د ځان سره کړل دېبل ... "په شته جاېداد
کښې دې زما بچي لوږې تېروي - ولې په دغه جاېداد کښې
کښې زما حصه نشته ؟ ولې نشته ؟ نو بیا ؟ په ټول جاېداد
سپغوري ولې خېته اچولې ده ؟ زهٔ به ..... خپل حق اخلم -
ان که د سر په بدل وي نو هم - او دلته د روستي پار په
بوګنوُنکې خاموشۍ کښې شمشېر د خپل کټ نه راپاسېدو....

ګړدنۍ يې کیڼې اوږې ته او ټوپک يې ښې اوږې ته واچولو -
..... ماشومان په خوږه خوب اوده وو - د دنیا د حاله
بې خبره ...... د خپل پلار د ارادو نه ناخبره په خوږه
خوب اوده وو - شمشېر په ماشومانو یو نظر واچولو....
د ماشومانو مور هم ټوله ورځ جاړې وېښتلې وه، هغه هم
د ځان د حاله بې خبره په خوږه خوب اوده وه ....
په ناڅ کښې بلېدونکې ډیوې ته يې یو نظر اوکتل - ډیوه
په سلګو وه - په آخرنو سلګو ..... او شمشېر ته هم خپله
ساه څڅه لښېده او رانښکلې ښکاره شوه ،
شمشېر داسې محسوسوله چې لکه د دې ډیوې سره د ده ژوند
تړلې دے - دا ډیوه په سلګو نه ده بلکه د ده ژوند په سلګو
دے - او چې څنګه دا ډیوه په سلګو سلګو کښې مړه شي دغسې
به زه هم په سلګو سلګو کښې مړ شم - ....
خو زه ......؟ زه پښتون یم - زما په مټو کښې زور شته -
زه به داسې په آسانه ټوره ډال نه غورځوم - په سلګو
سلګو کښې مرګ به زما د پاره پېغور شي ......زه یو د
سپېغور پېغور ملبه ملبه کړم نو صباله به زما بچي د ټول
کلي پېغور څنګه اوزغملې شي - نه نه زه خپل بچي د
پېغورونو په سومبو سورې کېدو ته نشم پرېښودے - کوم
شېز چې زه د خپل ځان د پاره غوره نه ګڼم هغه شېز څنګه
خپلو ماشومانو ته په میراث کښې پرېږدم - ځکه چې د خپلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمنې نه د سپېڅور د پېغور داغ د ټوپک د شپېلۍ نه به وټې ګولۍ والوځوم ځم چې د سپېڅورې په سرو وينو د خپلې لمنې دا تور داغ د تورو نه سور کړم .... سور داغ تک سور لکه سور ګلاب (خندا) شمشېر د کړکۍ او نفرت نه ډکه خندا اوکړه او لاړو د کوټې نه اووتو - د تيرو تک تور څادر په ټول کلي راخور وُ - يوه يو ګنوونکي خاموشي وه - لکه چې د کلي ټول خلق د مرګ په خوږه خوب اوده وُو - سپي هم ټوله شپه د غپېدو نه پس په بېهوسارو او د پلالې په سنګرونو کښې اوده وُو - شمشېر په تُند و تُندو قدمونو کوز کندې ته روان وُ - په زړه کښې يې د انتقام اور په قدم قدم لمبه کېدو - د زړه حرکت يې تېز کېدو - نبضونو يې ټوپونه وهل ساه يې لنډه لنډه کېده او چې څه وخت شمشېر خپل منزل ته ورنږدې شو - د سپېڅو د کور لويه دروازه ورته ښکاره شوه نو ده ټوپک د اوږې نه راکوز کړو - چارچېرې ورله ډک کړو چې ..... په دې کښې د نږدې جمات د منارو نه د لوئې الله د لويې کلمه الله اکبر په لوړ سپيکر کښې په ټول کلي کښې خوره شوه، مُلا د سحر په بانګ وېلو شروع اوکړه شمشېر پښه نيولې شو - خدائې خبر چې ولې نن د سحر بانګ د شمشېر په زړه کښې يو لوئې طوفان راپورته کړو - نن خو د سحر بانګ دغه دنيا بدله کړه ..... څومره خوږ بانګ دے څومره زړه راکښونکے

آواز دے - ملا بانګ وئیلو او شمشېر د خپلو احساساتو په
سینه لاهو وه ..... خو خدائے خبر چې څه چل وه چې نن دے
بانګ شمشېر په دې حقیقت باندې پوهے کړو چې دا دُنیا
فاني ده - د دنیا ژوند د شمشېر څو ورځې دي - د دې دنیا
هر څیز فاني دے - دا هر څه به د انسان نه دلته پاتې شي -
دوه لاس او دوه پښې به تړې نه روان شي خو د دې باوجود
هم څنې څنې انسانان د حرص په خړ سیلاب کښې لاهو
شوي دي - د دې باوجود هم یو انسان راپاسي او د بل
انسان په مړي چاړه راکاږي - یو رور راپاسي د بل رور د
بچو د خولې نه نوړۍ راوُشوکوي یو رور راپاسي د بل
رور سینه د ټوپک په ګولیو غار غار کړي؟ څومره ظلم
دے؟ څومره زیاتي ده - هم د ځان سره او هم د خپل بال
بچ سره ..... د شمشېر زړه ویرې اونیوو ..... رپیدے پرې
را غلو - هغه زړه چې څه شیبه اګاهو د نفرت او انتقام
په لمبو غرغنډې شوې وه - د سحر بانګ هغه لمبې مړې
کړې هغه اور یې یخ کړو شمشېر خپله اراده بدله کړه...
نه نه زه به هیڅ کله د جایداد د پاره د رور په سینه
کښې د ټوپک ګولۍ سره نه کړم - زه به هیڅ کله خپله
تورسرې ورندار کنډه نه کړم - زه به هیڅرې خپل
وریرونه په لارو کوڅو کښې نه ګرځوم ورنه ورشکوم - خیر
دے که زما بچې نه وي، خیر دے که زما په جایداد

زما مشر رور قبضه کړې ده ، ورور څوک دے ؟ زما رور دے
کنه ؟ د رور ښځه څوک ده ؟ هم زما بهابي ده کنه او د
سپفور بچي هم زما بچي دي کنه - رور زما رور دے - زما
وينه ده - زما متې دي - نو...... خپله وينه هم څوک
په خپله توېوي - خپلې متې هم چرې څوک د خپل ځان نه
پخپله بېلېوي ؟ ...... نه نه داسې نه شي کېدے - داسې
به هيڅرې اونه شي - زه به هيڅرې داسې اونه کړم ......
سپفور، د مزکې آمدن څه تول خو پخپله کېږه ه کښې نه
اچوي - په خپلو بچو او خپلې ښځې باندې ئې خرڅ کوي -
نو..... اے ناپوهه شمشېره د سپفور اولاد کښې ستا اولاد
نه دے - د سپفور د اولاد خوشحالي کښې ستا خوشحالي
نه ده ؟ ..... خبر دے که سپفور زما د بچو د خولې نه
نوړۍ را شوکوې ده ؟ هغه ته به ځان په دې ښه ښکاري -
خو زه ؟ زه به هيڅ کله د سپفور ماشومان پرېدوکوڅو
کښې لوغږېد وته پرېې نه ږدم ..... توبه خدايه توبه د دې
ناپاکې ارادې په سوچ مې غاړه مه بنده وئ - اے لويه خدايه
شکر دے زما زړه کښې د انتقام اور دې په خپل فضل سړه
يخ کړو..... ځم خپل کور ته واپس ځم - خبر دے زه به
محنت مزدوري کوم او د خپلو بچو پالنه به کوم - څه د هر
چا جايداد اونه خوړه وي - زه به دا اوګنړم چې زما جايداد
هډو وُنه - زړه دومره بې همته خو نه يم چې کښې د خپلو

پخو دپاره به روزي لشم پېښ کوله - شکر دے په صورت
روغ يم شکر دے روغ رمټ يم - محنت مزدوري به کوم او حقه
حلاله روزي به پخو له راوړم - او اوس ...... ؟ اوس خُم چې
په جمات کښې لمونځ اوکړم او دلوئے خدائے نه بخښنه اوغواړم
شمشېر دَ سپڅوړي دکوټې نه واپس کېده وچې په دې کښې
هغه په قلبې پسې دروان دَ خپلې کوټې نه را اووتو او څه
وخت ئې پچې شمشېر ټوپک په لاس اولېدو نو پوئے شو چې
د شمشېر څه اراده دي - خو .... شمشېر زر ټوپک اوکړې ته
واچولو او ورمنډې ئې کړې - سپڅوړي ته ورتر غاړه وتو او
په سلګو کښې ئې ورته ټول قصه تېره کړه سپڅوړي
هم شمشېر له کلکه غاړه ورکړه او په رټو رټو ئې اوژړل...
قلبه ئې راستنه کړه - شمشېر ئې لاس نيولے کورته راوستو - او
پچې پڅه غرمه کېده نو پخ کړ په پولو پټو پړے اېښے وه.....
دَ سپڅوړي دَ مزکې نه ئې دَ شمشېر حصه بېلوله - او خلق....؟
خلق حق حېران وُو چې دا څه وو او څه اوشو - ؟
خوارے دو نو حېرانېدل ئې هم - دانسانانو په سينو کښې خدائے
پاک د غوښې زړونه پېدا کړي دي - دغه دَ غوښې زړونه
نرمېږے هم شي - دغه دَ غوښې زړونه پستېږے هم شي - په
دې زړونو کښې الله تعالیٰ مينه محبت هم پېدا کړي دي - خو
کاش پچې مونږ دَ غوښې په دغه پوټي کښې په خپل صبر او
خپلې حوصلې سره دَ مينې او محبت او دهٔ جذبات راويښ کړو

ارمان چې موږ د ډېرو په ځائے د ګوړي نه کار واخلو چې موږ په خپل عمل سره يو ظالم په خپل ظلم او يو زياتي کوونکي په خپل زياتي پښېمانه کړو - په خپلو ناروا موټي نادمه کړو - په خپلو بدو يې شرمنده کړو -

خوا ے رونړو زما يوه خبره د خپل ذهن پسکې پورې اوتړئ - زما يوه مشوره د خپلې لارې مشال کړئ نو بيا او ګورئ چې ستاسو تولې کړانې آسانېږي اوکنه - ستاسو تول نفرتونه په مينې او محبت باندې بدلېږي اوکنه - ستاسو تولې دشمنۍ په يوې خوږې درنې او نه ختليدونکې وروولۍ باندې بدلېږي اوکنه - او هغه مشوره دا ده چې

اے رونړو د هرقدم د پورته کولو نه اګاهو د هغې په انجام باندې فکر اوکړئ - که چرې يو قاتل په دې خبره په سړه سينه سوچ اوکړي چې د هرقتل انجام د پهانسۍ تخته ده - د هر قتل سزا دوزخ دے - نو زما په خيال چې هيڅوک به قتل او نه کړي - دغسې د هر غلط قدم انجام شرمندګي - رسوائۍ او پښېمانې ده نو بيا پښېمانه کېدو نه څه فائده - هغه د رحمان بابا خبره چې

ه تير ساعت په شان مړے د لحد دے
مړي چا دي ژوندي کړي په دنيا

☆ ☆ ☆

"اِنتقام"

(اسویلے) ژوند .... او ژوند .... یو څو ورځې ژوند .... د شمیر یو څو ګړیو ژوند .... دا ژوند که ډېر خوږ دے نو په ځینې ځینې حالاتو کښې ډېر تریخ شي .... سره د دې ظاهري رنګینو - سره د دې دومره هنګامو - په حقیقت کښې ژوند تریخ دے .... دا بیله خبره ده چې مونږ خپلو ځانو نو له تېر ورکوو - خپلو زړونو له دهوکه ورکوؤ - په زور په ژوند کښې هنګامې را پیدا کوؤ - رنګینۍ را پیدا کوؤ - کنې حقیقت دا دے چې ژوند تریخ دے .... شته د دې دنیا په مخ کنې یو انسان داسې هم چې د هغۀ په زړۀ به څۀ غم نۀ وي ؟ د هغه په زړۀ کښې به څۀ ارمان نۀ وي ؟

هر څوک ناقلاره دي ...

غریب ناقلاره

امیر ناقلاره

کونډه ناقلاره

تورسرې ناقلاره

د اولاد خاوند ناقلاره -

بې اولاده ناقلاره

د دنیا په مخ هر څوک ناقلاره دي - نو بیا، ژوند تریخ شو که!
په دې تریخ ژوند کښې ځینې وخت داسې حالات راپېښ اشي
داسې واقعات راپېښ شي چې ژوند زهر شي ګنده پرشي -
جماله ببو مې یاده شي - ښځه مې یاده شي - هغه سروهلې بروهلې
جماله هغه لېونۍ سپېلنۍ جماله - هغه چې هر وخت به اوتره اوتره
وه - هغه چې هر وخت به لکه د پارې ناقلاره وه ..... ولې؟
رونږ د ولې جواب ډېر دروند دے - ډېر بوګنو ونکے دے -
د ولې جواب خو د انسان په زړه کښې پرهرونه جوړوي نو
بیا .... ؟ بیا به درته زه څه اووایم چې جماله ولې داسې ناقلاره
وه - ولې داسې لېونۍ سپېلنۍ وه - ولې یې شونډو داسې
پوستکي نیولي وو .... تاسو ته نه ده معلومه چې د جمالې په
زړه کښې اوربلېدو اود اورد غوټلېو د هغې په شونډو
پارونه جوړ کړي وو - جماله د انتقام په اورکښې سوزېده -
د هغې په زړه کښې د انتقام اور په غرغندو تو -....او انتقام
... د چا نه؟ دیو داسې ځېن نه چې هغه خبره نه شوې کولے -
د دغه ځېن د جمالې د شونډو په پارو څه کار نه وو - خو
بیا هم جمالې بېس د یو سود په حیثیت د دغه بې زبانه ځېن
نه داسې انتقام واخستو چې د دنیا د پاره یې یو مثال پرېښودو -
څه اووایمه جمالې .... چې ستا دا قدم ګنې خودکشي وه -
ستا دا انتقام ګنې ګناه وه ... ته نه زه ستا دې قدم ته، دې
انتقام ته خودکشي نشم ویلے - تا خودکشي نه ده کړې -

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمالي بیو خودکشي نه ده کړې - جماله خو شهیده ده - شهیده - ځکه
چې هغه مور وه - هغې دا هر څه د مورولۍ د جذبې نه د ډېرې
مجبورتیا د کبله کړي دي - د زوئے ... د ظلمي زوئے ناګهاني
مرګ د هغې دماغ مفلوجه کړې وه - هغه یې لیونۍ کړې وه ...
څوک څه خبر دي چې د یوې مور په زړه کښې د اولاد د پاره د مینې
او محبت څه جذبات وي څوک نه دي خبر چې یوه مور په خپل
اولاد څومره مینه وي ..... او چې څوک نه دي خبر نو را دې
شي د جمالي بیو د لیونتوب نه دې ځان خبر کړي - د هغې په انتقام
دې ځانونه پوئے کړي، او بیا دې دا فیصله اوکړي چې د هغې
دا انتقام کښې خودکشي وه ؟

جماله! زموږ د کلي یوه سپین سرې بوډۍ - زموږ د کلي یوه
غیرتي پښتنه بوډۍ - د دغې بوډۍ ظلمے زوئے و چې
لونګ یې نامه وه - زه به د لونګ د ژوند قصه به درته نه
کوم - د دې خبرې د کولو هم څه ضرورت نشته چې لونګ
مور څنګه لوئے کړے و - په څه شو اخون یې لوئے کړے و - جمالي
ته لونګ په غېږ کښې یتیم پاتې شوے و - او د خپل ګنډتون
دا ۲۵ کاله دې صرف د لونګ په ډاډه تېر کړي وو - پر دې
خدمتونه یې کړي وو - په دې طمعه چې لونګ به مې خداے
لوئے کړي - او زما ټول ارمانونه به اور ژوي ..... د جمالي
په زړه کښې ارمانونه تت په تت پراته وو - او کله کله به
چې ځان له ناسته وه نو د ارمانو نو تنسته بوده به یې را برابروله -

او یوه ورځ هم داسې د تصوراتو په دنیا کښې د ورکې جمالې
ترغوږو دا آواز راغلو " لوتک په سیند کښې ډوب شو"
.... دې آواز د جمالې دنیا د سترګو په رپ کښې دړې وړې کړه-
د مور دپاره دا آواز د شین آسمان تند روُ چې په جمالې راګوزار
شو -

رورونو! زهٔ درته د جمالې د هغې ورځې واره چغې - هغه
د لیونو په رنګې ترکوره او ترکوڅې لیونی لیونی منډې
هغه چې په مخ سر وهلو ئې را باندې کړې - هغه چې کسوان
ئې څیرې ویرې کړو - هغه چې د سر ویښتهٔ ئې په موټو
موټو او شوکول - دا ټوله نقشه درته په الفاظو کښې نشم
بیانولے - ځکه چې ماسره دومره درد ډک لې الفاظ نشته چې د هغې
د سپېرو سپېرو کوکارو نقشه پکښې راځائے کړم - ماسره
داسې په غم لړلې الفاظ نشته چې د جمالې غم ته ئې وراغوندم -
ماسره دومره حوصله هم نشته چې زهٔ درته د هغه وخت او
هغه موقعې حالات په زور زړ ټېر کړم -
یو زړهٔ جمالې ته اووے چې راشه ته هم سیند ته ټوپ کړه
چې د زوے سره ستا هم د لاش هډوپته او نهٔ لګي - چې د لونګ
سره سم ستا غوښې هم د سیند کبان او خوري - چې مور او
زوئے دواړه په یو رنګ مرګ مړهٔ شو - خو جمالې د زړهٔ سنه
ټپوس اوکړو چې زما دا عمل به د لونګ سره د مینې او همدردۍ
دپاره کنې د اظهار حق ادا کړي؟ او دا حق که ادا شي نو زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

په زړه کښې چې د انتقام کوم اور بلېږي دا به کنې سوړ شي؟ نه دا اور داسې نه سړېږي. دا اور به صرف د انتقام په ذريعه سړېږي. او نن... زه د دې کلي د خلقو په مخکښې قسم خورم چې زما لونګ به اوبو کښې مړ شو زه به پس له دې نه تر مرګه پورې د اوبو څاڅکے د حلق نه تېر نه کړم... جمالي قسم اوخوړ. او د دې قسم نه پس د لونګ مور د اوبو کټورے شونډو ته نزدې نه کړو. ورځې تېرې شوې، هفتې تېرې شوې خو د جمالي د حلق نه د اوبو څاڅکے تېر نشو. ژبه ئې داسې اوچه وه لکه لرګے. لکه د سادرې لوټه.... آخر تر کومه پورې. خلقو ډېر کوشش اوکړو چې جمالې يو ګوټ اوبه اوڅکي خو جمالي نه د چا منت منلو او نه زارې...... آخر تر کومه پورې...

تر کومې پورې به غمځپلې مور د تندې مقابله کوله. تر کومه پورې به د خپل قصد پوره کولو د پاره د ژوند سره په جنګ وه. آخر حوصلې جواب ورکړو. د حالاتو د مقابلې د پاره توان ختم شو. د نزدکدن علامې شروع شوې. جمالي حق ته ستر ګې اونيولې. نو په داسې حالاتو کښې، د مالت پوې زنانه د اوبو جام د جمالي شونډو ته رانيوه..... خو د لونګ مور د اوبو جام له ټيله ورکړه. او په سترګو سترګو کښې ئې دغه ښځې ته اووے چې.... زما په غېرتي پورې خندا مه کوه زما د انتقام په لاره کښې اړيکې مه پېدا کوه..... پرېږده چې زه خپل قسم پوره کړم. پرېږده چې زه خپل انتقام واخلم....

او چې څو لحظې نورې تېرې شوې نو جمالي خپل قسم پوره کړو. جمالي خپل انتقام پوره کړو. مرګ له غاړه غړې ورغله خو څاڅکے اوبه ئې د حلق نه تېرې نه کړې. او هغې د اوبو نه د خپل لونګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدل واخستو -

(اسو پلے) اے دَ میانو وزرا منو څهٔ پوے شوی ؟

دَ مور مقام درته معلوم شو ؟

دَ مور ذرهٔ درته معلوم نهٔ شو ؟

لږ په خپلو ګرېوانو کښې سرونه ښکته کړئ او د خپل
هغې عمل جائزه واخلئ کوم چې تن صبا زامن دَ میاسندو
سره کوي -

اے دَ ځوانئ په نشه مستو زلمو تاسو مهٔ کوئ ګورے دَ
مور سره ضد ونه قصد ونه مهٔ کوئ - مور مهٔ خفه کوئ -
مور مهٔ ژړوئ - دَ مور د خفګانی سره به درنه الله خفه شي
دَ مور په ژړا باندې عرش په لړزان شي .... دَ مور ډیر
لوئے مقام دے ډیره لویه درجه ئې ده - دَ کومې مور دَ
پښو لاندې چې جنت وي نو د هغې درجه او مرتبه کښې
د هر چا نه اوچته نشوه .... ؟ مور ډیره مقدسه هستي
ده- او ددې مقدسې هستئ عزت او احترام په هر
اولاد باندې لازم دے - بلکه فرض دے - او کوم اولاد چې دا
فرض ادا نهٔ کړو نو خپل آخرت ئې خوار کړو - خپل ځان ئې
دَ دوزخ د ملبو حقدار کړو -

اوښکې

(اسویلے) روستے پارۀ - مُلا لا بانګ نۀ وُ وئیلے - ټوله دنیا په
خوږ خوب اوده وه .... چُپه چُپیا او بوګنوونکې خاموشي
..... نۀ د سپو غپیاں او نۀ د چڼ چڼو آواز - کله کله به د یو نیم
چرګ آواز په دې خوشې بیدیا کښې تر لرې لرې پورې خور شو
او زما د ویرې نه خور ووس زړګے به په څۀ قدرې راغونډ
شو .... د اوبو وارمې وُ - یُوم په اوګه پښې ابله پښې
تُند تُند پټې ته روان وم - لاره ته سمه نۀ ښکاریده - په
څپل دلیل تلم ... چې لوېې ادیرې ته اورسیدم نو ......
څه فریاد غوږ مې ته غوږ و شو .... او فریاد .... زړۀ
بوګنوونکے فریاد - د پښو لاندې نه مې مزکه اوتښتیده - زړۀ
مې په درزیدو شو - په ځائے اودریدم - کلیمې مې په ځان چُف
کړې - بابا ګان مې را اولړزول - په دې ادیره کښې زۀ پخوا
هم څو څو ځله ویریدلے یم - دا ډیره درنه ادیره ده - دلته عالم غیب
ډیر زیات دي .... ځکه خو چې ما فریاد واوریدو نو ریپیدې
واخستم - د کوکنې شا ته کیناستم او غوږونه مې د فریاد په
لورې اونیول ..... فریاد .... د ښځې فریاد معلومیدو د زړۀ
زټل نه راوتے فریاد .... په هر فریاد کښې بې شمیره طوفانونه

ښکاريدل - ما داسې محسوسوله چې لکه په دغه وخت کښې د اديرې

کانې بوټي ونې غنې هر څه په فرياد وو - داسې معلوميده

چې لکه شپه دا فرياد نور نشي زغملے نو ځکه داسې په منډه منډه

مخ په وړاندې روانه ده او د صبا سترګه ددې فرياد د اوريدو

دپاره په بوګنيدونکو قدمونو رو رو ساينولې را روانه ده.....

زه هم هغه شان غلے ساه را ښکلے د کوکنې شاته ناست وم - شپه

ساعت تير شو - رڼا رو رو را خوريده - په خوا او شا جماتونو کښې

د سحر بانګونه شروع شول - خو زما په پښو کښې لا هغسې دم نه

و ..... چې رڼا ښه را خوره شوه نو رو رو په آرام د فرياد

په لورې روان شوم .... فرياد اوس کم شوے و. څه ګورم

چې د يو قبر د پاسه يوه ښځه په سره جوړه کښې چې لاسونه

پښې ئې په شګريزو سره وو خوره وره پرته وه. زړه مې يو درزا وکړو.

په سترګو مې تياره راغله ..... دا؟ دا خو د شيرين قبر دے.

د ځوانې مرګ شيرين - د نيمه خوا شيرين - د مورپلار د اکې

يوزوے شيرين - هغه شيرين چې تيره شپه ئې د واده ډولۍ کوره

ته راوړلې وه - چې مورپلار ئې په واده د خپل زړه ارمانونه

رښتولي وو .... هغه شيرين چې د جمالې ديو نظر کتو دپاره ئې

په کلونو انتظار کړے و ...... نن هغه شيرين د جمالې ديو نظر کتو ته

ځکښې په دې خوشې بيابان کښې د خاورو ددې ځلې د لاندې په خوا ښه

خوب اوده دے - ما ته سمدستې د شيرين د واده شپه را په ځکښې شوه-

څومره خوند و د شيرين په واده کښې .... څومره په خوشحالۍ

خوشحالیږ سو د شیرین ډولۍ راوړلې وه او بیا دوادۀ په شپه هغه ترتېره ما سخته پورې شیرین په جګړه کښې د دوستانو سره ټومره خوند تاک کپ لګولے وُ - او بیا مونږ هغه کورته په تلو مجبوره کړو - چې څه څوک یې ستا په انتظار کښې وي .... شیرین سُسکے غوندې شو او کورته روان شو - په ټُند و ټُند و قدمونو ..... د هغه کورته ډېره تادې وه - د هغۀ په زړۀ ډېرې خبرې وې چې جانان ته یې کول غوښتل - څۀ ګیلې هم وې او څۀ مانې هم - څۀ وعدې هم وې او څۀ لوظونه هم - ډېرو خبرو - ډېرو سوالونو او ډېرو ټپوسونو د هغه په زړۀ کښې دغ دغ جوړې کړے وُ - هم په دغه سوچونو کښې هم په دغه فکرونو کښې د جانان د دیدن خوږې تلوسې یې په زړۀ پورې جځنې نیولے روان وُ، چې شیرین خپل منزل ته ورنږدې شو - چې خپلې کوڅې ته ورنږدې شو - نو ناګهانه درې ډزې اوشوې - هاو په وړومبې ډز شیرین پرمخې راپرېوتو - جوړې د زړۀ په سر لګېدلے وُ - د هغه زړۀ په سر چې کوم د جانان د لیدو د پاره ناقراره وُ - چې کوم په دغه وخت کښې د مینې محبت د جذباتو ته لبرېز وُ، د هغه زړۀ په سر شیرین اولګېدو - او چې د ګُجرې خلق ورورسېدل نو هغه پوره آخرنۍ سلګۍ اووهلې او په دغه سلګۍ کښې هم د هغه په شونډو د جانان نوم وُ - ...... شیرین سا ورکړه - د زړۀ خبرې په زړۀ کښې پاتې شوې. نۀ یې د جانان مخ اولیدو او نۀ یې ورته د خپل زړۀ خبرې اوکړې ..... د شیرین مور لکه د لېونو لامنډې کړې - پلار یې سرتور سر

اوښکې ایله پیښې راغلو .... او .... جماله ؟ جماله هم په سره جوړه کښې پېشې ایله پېښې او سرتورسر د شيرين سرته ولاړه ود د جمالې سېن په مزکه پروت ؤ په مرګ ئې هم په شونډو مسکانوره وه - لکه چې جمالې ته وائې چې " اے نادانې پېغلې خندهٔ کېږه مه - په دنیا کښې د هیڅا ټول ارمانونه نشي پوره کېدے ..... دغه یو ارمان موبس ؤچې پوره شو - او ته په سره ډولۍ اوسره جوړه کښې زسو ښ کړه راغلې - او نور ..... ؟ نور ملاقات به په حغه جهان کښې کوؤ - کوم ځائے چې نهٔ غم شته او نهٔ مصیبت - کوم ځائے چې نهٔ قصد شته او نهٔ حسد - کوم ځائے چې د دوؤ مېنو ترمېنځه څوک دېوالونه نشي ودرولے" ..... جماله غلې ولاړه وه .... ټول کلي د ځوانې مرګ

شيرين په ناګهانه مرګ د غم او ښکې تویولې - خو جماله غلې وه - د مزکې غبرګ ختو خو د جمالې نه .... دهغې په سترګو کښې اوښکې نهٔ وې .... حېرانه وه چې دا څهٔ ؤو او څهٔ اوشول ؟ دا زهٔ کوم ځائے وم - کوم ځائے ته راورسېدم او په کوم ځائے کښې پاتې شوم.. او غونډۍ په مزکې کښېناسته - د شيرين په وینو لړلے سرئې په خپل پټون کېښودو - ګونګه سونګه کېناسته .... پکار ده چې په دغه وخت کښې جمالې په ډېر ډېر ژړلے وے - پکار ده چې د شيرين په وینو لړلے مخ جمالې په خپلو ډېر ډېر اوښکو وينځلے وے خو .... د جمالې په سترګو کښې چې اوښکې نهٔ وې نو ځکه هغې ژړلے هم نشو .... او چې څهٔ وخت شافی بېو او وې چې جماله

سپېره ده، دومره سپېره چې! د دې سره د شیرین د پاره دود اوښکې هم نشته .... د جالې په زړه تیاره راغله -- یوه تېره کړیکه یې اوده هله او بیا هوښه په شیرین راپرېوته .... د شیرین مور پلار ناوې جاله د لاس پښو نه اونیوه او یو خوا ته کټ کښې یې ورواچوله -

رونو! د هغه د غم ساعت و .... سمه د قیامت شپه وه - سبا له ماښکر چې کېږي و نو د شیرین جنازه پورته شوه - د ځوانې مرګ شیرین جنازه - د مور پلار د اکې یوزوے جنازه - د یوې ښې د زلمې جنازه .... مور پلار په وازه خوله ژړل - هرچا ژړل - ټول کلي ژړل - خو جاله .... ؟ جاله هم هغسې کونګه سونګه وه - جنازه پورته شوه ... شیرین خاورو ته اوسپارلے شو .... قبر یې جوړ شو او هم هغه د واده څځرې په قبر او غوړولے شوه .... خلق، د کلیس زور ند سرو نه کلي ته واپس راغلل -

او اوس .... ! اوس د اهغه د یوې ښې ناوې جاله ده چې بېګاه یې ټوله شپه د شیرین په قبر تېره کړې ده - زه ورروان شوم - ماوے چې راپورته یې کړم او ورته اووایم چې اے د اکې یوې ښې ناوې،، څه بس دے کورته لاړه شه -

،، مرې چا دې ژوندې کړې په ژړا“

خو چې زه ورنږدې شوم نو جالې لکه د لېونو د قبر سره خبرې کولې ....،، شیرینه - بیا وفا شیرینه! دوه خبرې دې هم را سره او نه کړې او لاړې - دا وه ستا هغه مینه؟ دروغژنه چې مینه دې

بیا لیلے نشوه نو لاڼي دې څخه له کولی ؟ بې وفا دومره څو یه را ښکاره شوے وے چې دَ واده په ځهرو کښې خو مې لیدلے قدر له وے نیمه خوا زلمیه داسې زر سرور شوې - زړهٔ سپېره دې چا ته پرېښودم -

شیرینه ما خو دَ خان سره دَ ارمانونو یوه لویه دنیا آباده کړې وه - ما خو خان له دَ خوشحالو یو لوے محل جوړ کړے و - بې وفا څنګه دې دَ سترګو په رپ کښې زما دَ ارمانونو دنیا ورانه ویجاړه کړه -

شیرینه ! یو دوه خبرې راسره اوکړه صرف دوه خبرې چې دا زړهٔ مې په لږ غوندې ډاډه شي - ستا دې دَ ښکلي وادهٔ په دغه ځهرو قسم وي کومې چې اوس ستا په قبر غوړېدلي دي - ستا دې زما دَ پښو لاسونو په نکریزو قسم وي شیرینه چې دوه خبرې راسره اوکړه - دوه خبرې - دوه .... جمالې یوه سلګۍ اووهله او د سلګۍ سره دیوې شپېلۍ تاوېخه وه - او چې او مې کتل نو په سپو کښې ئې دوه غټې غټې اوښکې لکه ملغلرې اوېزان وې -

(اسوېلے)

روښو ډېره دردناکه ننداره وه - زړهٔ مې غوښتل چې په چغو چغو اوژاړم زړهٔ مې غوښتل چې لا ترشم شافیه ببو راولم او ورته اوښایم چې جمال سپېره نهٔ وه - راشه اوګوره دَ جمالې دَ سترګو نه اوښکې راتویې شوې داسې اوښکې چې ته له ادیره ئې اولېږدوله ، داسې اوښکې چې قیامتونه پکښې پټ وو -

(c) ketabton.com: The Digital Library

چپې

لکه چې نن سیند بیا په غورزنګ ؤ - شل کاله وړاندې
چې کوم سیلاب راغلے ؤ او د کوم سیلاب یو چپې چې ملاله
د ځان سره راوړلې وه - لکه چې هغه سیلاب نن د هغې په
سینه کښې بهېدو او د سترګو نه ئې روان ؤ -

د دوو میاشتو ماشوم ناجوړه زوئے د ملالې په غېږ
کښې پروت ؤ ژړېدو - د ډېر ساعت نه ئې او چې سلګۍ
وهلې څو اوس داسې غلے شوے ښوندې ؤه ملاله نۀ د ځان
د حاله خبر وه او نۀ د زوئے د حاله - په مزکه ئې پړلت
وهلې وه او زوئے ورته په غېږ کښې پروت ؤ - د ملالې ګرېوان
پرانستے ؤ - بېبس سر - خېرنه ښځنه - داسې معلومېده چې
لکه د ملالې ګرېوان هغه ږول پرانستے وي - کوم چې د
سحره راسې د هغې په سینه کښې الوتو - خدائے خبر چې په
هغه خبره کښې څۀ وو کومه چې ګلدین نن سحر هغې ته
کړې وه - او کومه به چې کله هم هغه ملالې ته اوکړه -
نو د هغې زړۀ به ئې ناقراره کړو - د هغې دنیا به ئې تباه
کړه - باران - سیلۍ او طوفان به راغلو او د ملالې د
سترګو نه به روان شو - د ملالې قرار - صبر او هغه لږه

ډېره تسلّي کومه چې دَ ماشوم زوئ په وجه دهغې زړهٔ

ته وه. هغه هرڅهٔ به دَ سترګو په رپ کښې په طوفان

کښې لاهو شو. خو ګل دین دَ هرڅهٔ نه بې پرواه دَ افیمو

په نشه کښې نیم ویخ او نیم اوده وُ. هغه دهیڅ نه

نهٔ وُخبر. ګل دین موچي وُ. په کلي کښې یې دَ زوړو پېزار

مرمت کولو. دَ افیمو نشې دَ هغهٔ نه په ځوانه خوانۍ

کښې بوډا جوړ کړے وُ...... ملاله په پېغلتوب دَ

ګل دین د شکي طبیعت او سخت مزاجۍ نه خبر وه. او کله

کله به چې د کلي پېغلو دګل دین د سخت طبیعتۍ ذکر

ملالې ته اوکړو نو هغه به ورته مُسکۍ شوه او

جواب به یې ورکړو چې خېر دے دَ وادهٔ نه مخکښې هر

زلمے داسې وي او چې واده اوکړي نو بیا ...... بیایه

کهٔ خپرې هرڅهٔ سم شي ...... او دَ وادهٔ نه پس څهٔ

موده ګل دین سم دم وُ.. دَ ملالې سره یې ډېر ښهٔ تعلق

وُ خو رو رو هغه بیا په زړهٔ لاړ روان شو. سپکې سپورې

ستغې خبرې او رټل. هر وختې په نهٔ څهٔ خبره بدې

ردې و یِل دَ ګل دین عادت شو. او یوه ورځ خو یې چې

ملاله په نهٔ څهٔ خبره راګیره کړه او وې وهله نو دګل دین

په دې زیاتې دَ ملالې زړهٔ ته لویه صدمه اورسیده...

او بیا دا څهٔ یوه ورځ نهٔ وه بلکې وهل او ټکول دَ ملالې

تقدیر شو. دې ټولو نارامو ته ملالې غاړه اېښودلې وه.

دا هر څه هغې زغمل نو ..... يو دا خبره ؟ دا خبره هغې
نه شوه زغملې دا هغې نه شوه برداشت کولے .... هغې دا
منله چې هغه په ماشوم والي سينه کښې د سېلاب يو چې
چپې د ځان سره راوړلې وه - خو د هغې دا يقين وُ چې
هغه .... « هغه » نه ده څه چې ګلدين وائي .... ملالې د
ګلدين دا خبره نه شوه زورېدے - او هر کله به چې هغه
ملالې ته دا خبره اوکړه نو د ملالې به د خپل ځان نه هم
زړه توره شو او د ګلدين نه به هم ورله کرکه ورتله .....
په دې اکښې شک نشته چې د ماشوم د پېدا کېدو نه پس د
هغې مينه روس تقسيم شوې وه - د ګلدين زور زياتې د
ماشوم زوے په مينه کښې را نغښتلې وه - خو د دې باوجود
هم د ګلدين دا خبره نه د هغې د پاره بنه وه نه د ګلدين
د پاره او نه د هغوي د ماشوم بچي د پاره بنه وه ......
هر څو که د ملالې د ګلدين سره هغه هومره مينه نه وه نکه
چې پخوا وه نو ..... بيا هم خاوند خو ئې وُ کنه ؟ ملالې نه
غوښتله چې خاوند ورته څه داسې خبره اوکړي چې هغې له
پرې د خپل ځان - خپل خاوند او د خپل ماشوم زوے درد
وارو نه کرکه ورشي - خو هغه پوسه وه ، هغې خاوند
نه شو منع کولے - ملاله به د ګلدين نه دومره ويرېده چې
د هغه په مخکښې به ئې په زوره ساه هم نه اخسته ......
ن سکو هم هغه چې د کوره وتو بو په نه څه خبره ئې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملالۍ دا باندې کړې ینهٔ ئې اووهله او په تلو کښې ئې د
ړنځې غوندې ټپره لهجه کښې اووے «د حراموني» او د
دې ټکي په اورېد و د ملالۍ په زړهٔ هغه تیارهٔ راغله
کومه چې دېر طوفان د را تلو نه اول راځي .... ګلدين لاړو
د کوټې نه اووتو - او ..... طوفان راغلو .... سپېلې
راغلو - کوم سیند چې د ملالۍ په سینه کښې غورزنګونه
وهل هغه د ملالۍ د سترګو نه روان شو.... چپې ئې
وهلې .... د سحر نه ماځیګر شو څو طوفان دکم و یا د
اورېد و نوم نهٔ اخستو ..... کېدے شي چې دې چپو هغه
لاهو کړے وے - څو په دې کښې ئې د دروازې د لرې کېدو
آواز تر غوږ وشو.... د ملالۍ د زړهٔ درزا په زیاتېد و شوه -
د هغې خیال وُ چې جوړ موچي ګلدين راغلو، او خدائے خبر
چې ولې نن د هغهٔ راتلو کښې ملالۍ ته خپل مرګ ښکارېدو
.... څو .... جوړ هغهٔ نهٔ وُ دروازه هوا لرې کړې وه - په
کور کښې کوټ روبهٔ نهٔ وې - د ځانې سره فکر شو چې د هغهٔ
د را تلو نه مخکښې د سیند نه یو منګے او بهٔ راوړي
نو بیا به کټے شي ..... هغې ماشوم زوے په ژړا په کټ
کښې پرېښودو او منګے په سر د کوټې نه اووته د واړهٔ نه
پس دوه کاله اوشول چې ملاله هم په دې لاره سیند ته د اوبو
دپاره څې راځي .... نن خدائے خبر چې څهٔ چل وُ چې منګے په
سر په دې لاره او یو له روانه شوه نو خپل پښغلتوب ورته

راځکښې شو - په پېغلتوب هم ملاله څهٔ مالداره نهٔ وه -
ولې بيا هم دالاره داسې شاړه او داسې سپېره څو نهٔ وه -
دوه کاله آګاهو يه چې ملاله منګے په سر د نورو جينکو سره
په دې لاره راوبوله تله نو خپل ځان ورته دومره بې وسه
او مجبوره نهٔ ښکارېده، ځکه چې د ګلالين خيال او د
ګلالين سره د ژوندون د پسکې په تړلو هغې ته ځان د
نورو همځولو جينکو نه ډېر ښسته من او ښکاله ښکارېده
څو هغه ټول خيالونه او څو بوله څوني دروغ ثابت شول..
....دا ولې؟ او دا ولې؟ په جواب به ملالې لاسوچ کولو چې
مخامخ سسند ښکاره شو - چُپ چاپ ځلې ځلې .... او خاموش
خاموش بهېدو .... ملالې زرزر په تاندې منګے ډک کړو او
په تُند و تُند موټو کورته را روانه شوه او چې کورته راغله
نو ماشوم ټوړي ډېر ژړلي وُو - ځکه چې اوس يې د ژړا په
ځائے اوچې سلګۍ وهلې .... ملالې منګے په کښ وځ
کېښو دو - ماشوم يې را واخستو خپلې سينې ته يې را جوخت
کړو او يوه اوږده ساه يې واخسته د ماشوم سينې ته په
رانږدې کولو د هغې زړهٔ ته ډېر اطمينان اورسېدو - هغې
داسې محسوسوله لکه چې د هغې څوړ وور زړهٔ را ټول غونډ ي
شو ماشوم هم داسې ملالې په خپلې سينې پورې نيولے وُ
چې په دې کښې ګلالين موچي د پښو د و لچه په لاس په کوځه
رانوتو - او د راتلو سره يې په مړاوي آواز اووے ......

در تن کار نه ؤ. د را غلي - بس دومره پېښې مې کتلې وې چې ځان له مې اېښې او د چا ښو د پاره مې دا پېښه داوړل "

ګلدین په دالان کښې خپل د موچې توب د سامان صندوقچه کېښودو او د پېښو دوه جوړه ئې ملاټې له ورکړه او ورته ئې اووې چې زه حجرې ته لږ ځم چې راشم نو بیا به چائے څښم ..... ملاټې دواړه د ګلدین نه واخسته په چارګي ئې کښېنوده او بیا ئې ماشوم په غېږ کښې واخیستو او د سوچونو او فکرونو په سمندر لاهو شوه ..... په دې کښې پښتو را غله د پښو دوه جوړه ئې پرمخې د چارګي ته را ګزار کړه ..... پیسې توے شول او د ملاټې سره غم شو چې اوس به څه کوم - اوس به چائے د څه نه څوم - اوس که ګلدین را غلو او خبر شو چې پیسې د مزګې خوراک شول نو هغه خو به ما مړه کړي - هغه خو به په دې تېر ما سخته ما د کوره او باسي - او چې د کوره مې او باسي نو زه به چرته ځم - زه به کوم خوا ته ځم - زه به د چا کوره ځم -

وخت په منډه منډه روان ؤ تېرېدو - ملاله هیڅ په حساب نه پوهېده چې څه چل اوکړي ... په دې کښې ئې خپلې سینې ته پام شو - ماشوم تا جوړه ؤ ټوله ورځ کښې ئې سینه نه وه څښلې ..... سینه ئې ډکه وه - د ملاټې سینه ډکه وه ..... هغې هلو نور سوچ اونه کړو خو دوه جوړه ئې را واخسته او زر زر ئې دواړه سینې پسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړه ړه کښې تشې کړې - پښتې ئې په نغري سوره کړه ....
او په څه ساعت پس چې ګل دین د ځبرې نه را غلو.... په
کټ کښې کښېناستو نو ملاله په مړو مړو قدمونو لاړه - پیالې
او چائے جوش ئې راوا خستل او ګل دین ته ئې په مخکښې کېښودل -
ګل دین پیالې دکوله او پیالې به ئې تشوله - ملالې په کښېنه
سترګه ګل دین ته کتل .... د هغې زړه غوښتل چې راپاسي او
د ګل دین د خولې نه پیالې راوُشوکوي او ورته اووايي چې
ګل دینه مه کوه .... دا څه کوې - دا چائے مه څښه دا چائے
چې په کومو پیسو کښې پیخې شوي دي هغه پیسې په تا حرام
دي - خو .... ملالې له به دومره زړه چا ورکړے وے - دا
تولې خبرې که د هغې زړه غوښتلے نو هم کولے نه وې ئې نه
شوې کنه .... د هغې په زړه یوه تیاره تله راوبله
راتله .... سوچ ئې کولو چې دا څه وُو او څه راپېښ
شو - دا نور غمونه کښي لږ وُو چې دا نوے غم مې د خپله لاسه
خپل ځان له راپیدا کړو .... ساک تري نه سیلۍ اوړے
وُ - ما شوم هم د لوږې دلاسه الون بلون کولو - په ژړا
ژړا ئې زړه ستړے شو - ګل دین د پر صبر اوکړو خو آخر
صبر ئې تمام شو - او په سختۍ سره ئې ملالې ته اووے ...
څه له ئې ژړه وې پیسې ورکړه کنه".... پیسې ؟ پیسې ورکړم
د څه په تره ورکړم .... دد سیني ته ئې واچوه کنه ؟ ....
په سینه کښې څه دي - تا چې کوم پیسې راوړلې وو هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښېښو توټې کړل - او ما تاله چاټې د خپلې سينې په ښو کښې
پټې کړې - هن ! ګل دين دَ کټ نه را ټوپ کړو - ځغنته دَ کټ
سره نژدې ښخته پرته وه - هغه يې را اوچته کړه او چې را
خطا يې کړه نو ملاله څو ځله شوه څو دَ ماشوم دسرنه يوه سره
داره دَ ملالې په مخ څوره وره لاړه .... ماشوم اول يوه
تېره کسړيکه او بيا يې څو سلګۍ اووهلې او غلے شو - ملالې
دَ زوے دَ سرنه دَ وينې دارې چې اوليدې نو بې هوشه په
مزکې پرېوته - او ګلدين ! ګلدين را پاسيدو - ملاله يې دَ
څو نښتګې نه اونيوه را اوچته يې کړه - دهغې مخ په وينو
لېت پېت وه او په داسې حالت کښې ګلدين ورته اووے چې
يو - دوه - درې - ته په ما طلاقه يې - څه او څه دَ دې
کور نه چې کوم څوا دې څو شه وې لاړه شه ..... او ملالې
خپل ماشوم زوے را پورته کړو او نېغه سيندته را غله -
په سيند کښې سېلاب را غلے وو - سيند په غورزنګ وو چپه
به راتله او چپه به کښېناسته ... په دې کښې يوه چپه
را غله - دَ نورو چپو نه لويه وه لويه - او ملالې
ته داسې ښکاره شوه چې لکه دغه چپه دَ دې مور وي هغه
مور چې دې پيدا کې نه وه - چې دهغې په سينې دې چړې
لوبې نه وې کړې - دې داسې محسوسه کړه چې دغه
چپې خپله غېږه څوره کړې ده او ملالې ته وائي چې اے
دَ دنيا غمونو ځپلې لورې را څه چې نه دې درله په خپله

غېږ کښې ځای ورکړم او ملالۍ خپل زوی په سینې پورې کلک
له
نیولی د غه چېپې ته ځان او سپارلو او د غه لوېې چېپې ملا
په خپلې غېږ کښې وا خسته او لاړه په قلاره شوه - او ملاله
دَ سترې ژوند دَ ستوما نو نه دَ تل عمر د پاره خلاصه
شوه -

اِنسان اوٌ انسانيّت

(اسو پلې) ..... دَدې دنیا په ځ ډېرداسې زړونه شته چې
ډېرو غمونو پکښې تنهاکې جوړې کړې دي -
ډېرداسې انسانان شته چې دَ هغوی زړونه
دډېرو غمونو دلاسه
سُوري سُوري او غار غار دي -
ډېر داسې پلاران شته
چې په ژړا ژړا يې سترګې کوغالوته پرېوتې دي -
ډېرې داسې مېندې شته
چې په ژړا ژړا يې دَ سترګو تور په سپين بدل شوي دي -
ډېرې داسې تورسرې شته
چې دنچېل ځوان خاوند په ناګهاني مرګ يې ځواني دَخاورو
سره خاورې شوې ده - چې ارمانو نه يې په اورستې شوېدې -
څو په ژړا دچا قسمتونه چرې نهٔ دي بدل شوي -
مړي چرې په ژړا نهٔ دي ژوندي شوي -
ارمان چې دَګلاب غوندې ښکلو او ښائسته ځواني مرګانو
دَ خپلې بودۍ مور
دَ خپلې زړهٔ چاودې مور دَ خپلې غم ځپلې مور دَ زړهٔ سنه -

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړهٔ د تل نه راوتے فریاد اورېدے شوے
هغه فریاد چې عرش ئې په لړزان کړے وهٔ -
چې فرشتې ئې هم په سرو سترګو ژړولې وې
ارمان چې د ګلاب په رنګ شهیدانو څو
د پلار د سترګو نه داروان هغه سیلاب لیدے شوے کوم
سیلاب چې د سترګو په رپ کښې جهانونه غرقولے شي، کلي او
ښارونه ورانولے شي -
ارمان چې د ګلاب په رنګې
ښیمه څو ر شاه زلمو څو د خپلو کونډو تورې سرو
هغه سلګۍ اورېدے شوې
چې کومې سلګۍ د اورېدونکو په زړونو کښې زخمونه او
پرهرونه جوړوي -
اے د خپلې مور د سترګو توره ګلابه
تهٔ کښې د خپلې غم ځپلې مور فریاد نهٔ اورې
اے د خپل پلار د زړهٔ ټکورې ګلابه -
تهٔ کښې د خپل بوډا پلار د سترګو نه روان
د رنو رنو اوښکو سیلاب نهٔ وینې
اے دچا تورسرې د ځوند مدګرې په ګلابه تهٔ د خپلې تورسرې
د پرهر پرهر زړګي نه د زخمي زخمي زړګي نه راوتے فریاد
نهٔ اورې -
اے بے غمه ګلابه دغه سلګو څو ټول کائنات په لړزان کړے دے

دغه فریادونو خو عرش په لړزان کړے دے.

دغه د پلار د سترګو اوښکے خو کاڼي زړونه هم اوبهٔ اوبهٔ کوي اوتهٔ ......؟

تهٔ بیا هم غبر نهٔ کوې،

تهٔ بیا هم خاموشه شونډې پروت یې!

ګلا به خدائے ګواه دے چې تا خو به د ړړدو په سترګو کښې اوښکې نشوې لیدے.

خدائے ګواه دے چې تا به د نچیلې مور په تندي کښې د خفګان ګونجې نهٔ شوې لیدے.

تهٔ به د ړړدو پلارانو دپاره دادا وې

تهٔ خو به د ړړدو تورو سرو دپاره دلاسه وې

نو بیا اوس؟

اوس ولې دا سې غلے پروت یې

اوس دې ولې داسې د صبر څادر راغوستے دے؟

اے د پې غمی په خوابهٔ خوب اُودهٔ شهیده سرداړه پورته کړه او اوګوره چې غمونو او خفګانونو دې د مور په تندي کښې څهٔ څې په تول مخ کښې یې کندې کپرې جوړې کړې.

ستا خوږ پلار خو هم ستا غم په خپل ناتوان زړهٔ پورې ځنت نیولے دے. په هرڅا ستا ګمان کوي

د هرڅا په مخ کښې ستا نقشونه لټوي

خو ګلا به!

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے ښکلیه ګلابه!

ستا د تندي د نقشونو په شان نقشونه مونډل څو ګرانه

خبره ده - نا ممکنه خبره ده -

ځکه چې ستا د تندي نقشونه څو

د رحمت فرشتو په خپل لاس جوړکړي وو

نو ستا پلار څو د ورځې په تکل کښې دے - او په دې تکل

کښې يې د هر څه جائزه واخسته هر تندي ته يې ښه په

غور او کتل د هر انسان جائزه يې واخسته

څو ګلابه ستا په رنګې څه د بل چا نشته

څو ګلابه ستا په رنګې تندے د بل چا نشته

ستا په رنګې نقشونه هم د بل چا کېدے نشي

نو ځکه زه درته دا وايم چې ستا پلار به

ستا د تندي د نقشونو ارمان د ځان سره قبر ته يوسي -

زه دا منم چې مړي چرې په ژړا نه دي ژوندي شوي

که مړو د پلار کو نتې ملا چرې پیدا شوې

که مړو د مور پر هر پر هر زړه چرې کتے شوے

که مړو ته د نچیلو تور سرو څېرې ګرېوان او بېرسرونه نیکاره

کېدے شوے نو د مور فریادونو به ګلاب وختي راژوندے کړےوُ -

د پلار د سترګونه روان د اوښکو سېلاب به ګلاب وختي

د قبر نه په راوتو مجبور کړے وے څو ګلاب په دا سې خوب

اوده شوے دے چې هغه د پلار د سترګونه د اوښکو روان

(c) ketabton.com: The Digital Library

سېلاب نهٔ ویني - چې هغهٔ ته د خپلې تورسرې څېرې ګرېوان او ښېر سر نهٔ ښکارې - چې هغه خپلې خوږې مور له دَ یوې خبرې جواب هم نشي ورکولې - ارمان چې ګلاب صرف دوه خبرې دَ مور سره کړې وې .

چې دَ مورې تسلّي شوې وې

چې دَ مور ناقلاره زړهٔ ئې لږ په قلار شوې وې

ګلابه ستا مور ستا په قبر باندې هره ورځ څهٔ دَ دې دپاره اوښکې نهٔ څڅوي چې ګني تهٔ دې دَ قبر نه راپاسې او دَ دې دَ زړهٔ دا ورا ویجاړ کنډر کور دې بیا آباد کړې ستا مور دا هم نهٔ غواړي چې تهٔ دې بیا زړې ماڅېګر مُسکې مُسکې په کوټه را ننوځې او دَ مور زړهٔ دې دریاندې بیا را تهول شي .

ګلابه ستا مور هم لکه دَ نورو میندو په رنګ مور ده

د دې هم په زړهٔ کښې بس اکّې یو ارمان دے

یو دا سې ارمان چې د پوره کېدو نهٔ دے

تو څهٔ او کړې دَ خپل زړهٔ نه مجبوره ده

دَ خپلو جذباتو او احساساتو نه مجبوره ده

ډېره مجبوره ده .

ځکه خو هره ورځ ستا قبر ته ناسته وي

ژړا هم کوي او فریاد هم

دُعا هم کوي او تپوس هم

چې ګلابه یکیه سر را پورته کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ماله د دواؤ، صرف دَ دواؤ خبرو جواب راکړه -

نو بیا اوده شه خپر دے

بیا درسره زه دا لوظ کوم

چې بل تپوس به درنه نه کوم

بیا به دې دَ خوب نه نه راویښوم

پچیه صرف دومره قدر له راته اووایه

چې په کولی، دَ زړه دَ سر دپاسه څوک وے لګېدلے هن ؟

ته خوږ شوے څو نه وے هن ؟

چې تا سلګې وهلې نو خپله مور دې یاده کړې وه ؟

تادا وئیلي و وچې " وئ مورے مړشومه "

تا له مور زار شه پچیه ! تا زما انتظار ولې نه کولو

مرګ ته دې داسې تادې وه چې خپله مور هم درنه هېره وه -

په دومره اوږد سفر داسې بې تپوسه لاړې -

تا خو به دَ مور نه دَ تپوس نه بغیر بهر قدم هم نه اخستو

کلا به ! سر راپورته کړه . پچیه

دا تمول حالونه راته په یو ساه اووایه

نو بیا خبر دے اوده شه

زه درسره دا لوظ کوم چې بیا به ستا مور

ستا په قبر اوښکې نه څڅوي -

زه درسره دا وعده کوم چې بیا به

ستا مور ستا په آرام کښې خلل نه اچوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا به ستا مور د نېل خدای ته دا سوال کوي

چې ما هم تا سره ملګرې کړي - او د لته

تا سره نږدې - ستا په څو اکبنې او ده شم

چې زه هم را شم او په دې خوشې بیابان کبنې - د مړو په دې قبرستان

کبنې تا سره څو اپه څوا او ده شم - او چې دا سې او شي ، چې ما هم

خدای مړه کړي ، چې زه هم تا سره په څنګ کبنې ښخه شم - نو زما

د روح ته به څو مره تسلّي او شي - او ستا څو ږ وور زړه به هم زما

په راتلو دا ټول غوندې شي - کنه ګلابه .... ؟

زویه ! په دې خوشې بیابان کبنې - په دې تکو تورو شپو کبنې

په دې سیلیو ګلي او طوفانونو کبنې - په دې غرمو په دې تمرونو

کبنې څو مې دا سې یوا ځې پرېږ دو نشي ......

رونو - خویندو رونو ! د ګلاب د ژوند درد پر لې قصه به

دا وخت نه چېږم . د هغه د شپه سرې توب یا ښه به هم دا

وخت نه اړومه - د هغه د ځوانۍ صفتونه به هم نه کوم دا

خبره به هم پرېږدم چې ګلاب په خپله سینه کبنې د یو انسان زړه

لرلو - یو دا سې زړه چې پکبنې د هرچا د پاره د مینې محبت او همدردۍ

نه سېو ا بل څه نه وو -

زه صرف دا ټیوس کوم چې بیا ولې د یو پښتون د تماچې نه وتې

ګولۍ ، د دغه څوږ دپې انسان په سینه کبنې سرې شوې -

بیا ولې یو تش د نامې پښتون را پاسېد و او د دې عظیم

پښتون او عظیم انسان په پاکو وینو ځې خپله لمن داغدار ه کړه -

د ګلاب غوندې انسانان هم کښي د داسې عمل لائق وي د ګلاب غوندې پښتون سره هم کښي څوک داسې د کوکې او نفرت نه ډک سلوک کوي .....؟

او..... ! ډېر داسې ناپوهه پښتانه شته - ډېر داسې د نامې پښتانه شته چې هغوئ د بدګمانو او شکونو په خړسیلاب کښې لاهو شي، او د ګلاب غوندې د ښکلو او خوږو خوږو انسانانو په وینو خپې منګولې سرې کړي -

نه پوهېږم چې دا لا کومه پښتو ده - دا لا کوم غیرت دے - زه خو د داسې خونړي اقدام ته پښتو نه شم وئیلے زه خو د دغه ظالمانو دې حرکت ته غیرت نه شم وئیلے - داسې قدم خو د پښتو او پښتون د پاره پېغور دے - دا حرکت د بزدلۍ او بې غیرتۍ يو ژوندے ثبوت دے - ځکه چې ګلاب انسان وه ..... بنيٓ آدمان خو د دې مزکې په مخ بې شمېره دي خو انسانان پکښې د شمېر دي - نو د يو انسان وژل خو د انسانيت وژل شول -

نه پوهېږم چې دا خلق ظالمان، انسانان ولې وژني ؟
اے ناپوهو پښتنو انسانان مه وژنئ ..... انسان ګورے ډېر په مشکله پېدا کېږي .... د يو انسان نه په لکهونو بنيٓ آدمان قربان شه - د يو انسان نه په لکهونو بنيٓ آدمان ټوټے شه -

رونړی دغه عظيم انسان - دا د پاک زړه خاوند - دا د مینې محبت او شرافت مجسمه ګلاب ..... د تن نه څلور کاله اګاهو يوه ورځ ..... د ماښام په خړه کښې ..... ستړے ستومانه په تند و

تښن و قد مونو د ښارنه کورته داروان وو - داسې معلومېده
لکه چې د ګلاب نن کورته ډېره تادي وه - خدائے خبر چې څه
چل وه خونن د ګلاب زړه څځه بې واره غوندې درزېده و - په
سوچونو او فکرونو کښې ورک ګلاب وسے چې څومره زر چې کېدے
شي چې کورته اورسم ...... او څه وخت چې د کور کښې شهید
ته راورسېده و نو ...... درې دوه دزې اوشوې درې
ګولئ د تماچې د شپېلئ نه راووتے، او د ګلاب په سینه کښې
ښخې شوې ..... ګلاب راپرېوتو ...... ګلاب یو څو لتې
او تکولې - ګلاب یو څو فریادونه اوکړل - او بیا .... بیا د
مور نیازبین زوئے یوه سلګئ اووهله او د همیش د پاره
غلے شو - ..... کلي ته خبر لاړو - خلق په یو ځو راوچلېدل -
ټول راغلل - وارۀ - زاړۀ ښځې او سړي ټول راغلل .....
په دغه ښځو کښې یوه د ګلاب مور هم وه - دغه مور سرتور
سر او پښې آبله پښې داسې کونتې را روانه وه لکه چې د ملا
تیر ئې مات شوے وي ..... او واقعي چې د ګلاب د مور د
ملا تیر د تماچې د ډېرو ګولو درې ځاینه چپ چور کړے وه ....
مور راغله - خپل نیازبین زوئے ئې چې په وینو کښې ککړ
اولید و نو ...... رونو هغه نقشه زۀ نشم بیانولے داسې
الفاظ زما سره نشته چې زۀ د ګلاب د مور د لېونتوب حالت پکښې
احاطه کړم - ډېره دردناکه موقعه وه ډېره بوګنوونکے لمحه
وه - ...... د ګلاب مور لکه د لېونو بې واره او بې اختیاره چغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

او وهلي .... لویو ژړل ماشومانو ژړل. ښځو ژړل - هرڅه ژړل ...... خو په ژړا خو چرې مړي نه دي ژوندي شوي - مور د خپل زوی، په وینو لړلے سر په خپل پښتون باندې ایښودلی وه - او په ژړا کښې یې د ګلاب سره داسې خبرې کولې ..... زما ځوانی مرګه ګلابه تا خو څه جرم نه وو کړے چې ظالمانو درله دومره لویه سزا درکړه - تا خو چې څه لیدلي وو هغه دې په عدالت کښې ویلي وو - چې څه دې لیدلي وو هم هغه ګواهي دې ورکړې وه - نو د حقې وینا کښې دومره لویه سزا اوې"......

دوښو ! د ګلاب مور اوس هم ژوندۍ ده - د ګلاب تور سرې بچي او د ګلاب بوډا پلار اوس هم ژوندي دي. څلور کاله د ګلاب د مرګ اوشول - په څلور کاله کښې په دې کور کښې بیا د چا په شونډو خندا خوره نه شوه هغه ورځ شوه او دا ورځ شوه چې د ګلاب د مور د سترګو اوښکي اوچې نشوې د پلار فریادونه او د ګلاب د تور سرې آهونه سړه نه شول -

خو اے د ګلاب پاکې مورې او ښکي دې اوچې کړه - اے د ګلاب نیما غلیه پلاره فریادونه دې په قلار کړه - او اے د ګلاب پښتنې تور سرې آهونه دې بس کړه - ګلاب مړ نه دے ..... بنی آدم مړ کیدے شي خو انسان نشي مړ کیدے - ګلاب انسان وه - یو داسې انسان چې چا د دنیا خلقو له - د دې کلي او مالت خلقو له د انسانیت سبق ورکړے دے - ګلاب پخپله یو مینه وه - یو محبت وه یو خلوص وه، نو مینه او محبت چرې هم نه مري -

خلوص او شرافت هیڅ کله نهٔ مري ......

. ښتورې دي هغه مينه ده چې د ګلاب په رنګ زامن يې زيږولي دي. ښتوردي هغه پلازان چې د ګلاب غونچې زامن يې لوئے کړي دي . ښتورې دي هغه تورسرې چې د ګلاب غونچې د خوبن انسان د ښينتني توب نوم ورپورې دے ..... او ښکه خو زهٔ دا وايم چې ګلاب ژوندے دے . هغه به ژوندے وي تر هغه وخته پورې چې ترڅو پورې د دې کلي د دې علاقې په پښتون هم ژوندے وي . او اے شهيده ګلابه د شهادت دا لوئه مرتبه دې مبارک شه زمونږ دا ايمان دے چې تهٔ ښکلوا خپل خدائے په خپلو رحمتونو کښي نغښتلي يې . نو اے خدائے ښښليه ګلا په جنتونه دې مبارک شه .

دوه یاران

عالمه یو تر بل ځاربېږئ

دنیا فاني ده مېلمانه دي صورتونه

او دنیا فاني ده د دنیا صورتونه د ساعت ګړۍ مېلمانه دي هېڅ پته نه لږي چې ساعت له څه شي ګړۍ له څه شي - هیڅ چا ته نه ده معلومه چې زه به تر صبا پورې ژوندی یم او که نه - تر صبا پورې څه چې دا هم چا ته نه ده معلومه چې زه دا ساه، یو ځل په خوله او باسم نو چې دا به بیا زما وجود ته واپس هم راشي که نه نو..... څومره بې اعتباره دی ژوندون؛ ځکه خو هوښیارانو ټپه کړې ده چې

عالمه یو تر بل ځاربېږئ

دنیا فاني ده مېلمانه دي صورتونه

خو داسې چې لږ د دنیا د حالاتو جاج واخلو، د دې خلقو اندازه لږه واخلو - دا ځکه چې او ګورو چې دا د دنیا خلق تر څومره حده پورې یو د بل ته قربانېږي - څومره کسان دي چې زړونه ئې د انسان او انسانیت په مینه کښې ناقلاره دي - څومره کسان دي چې د بل په غم غمژن نه دي - او د بل سره په زړه کښې مینه محبت او همدردي لري - په سلو کښې یو کس به کښې داسې وي، به

زړو کښې به يو کس ګنې داسې وي چې د هغه په زړه کښې د هر چا
د پاره، د نومې انسان د پاره، صرف مينه او صرف محبت وي؟
..... زما په خيال څو نا ممکنه ده - زما په خيال څو نا شونې ده .....
نشته دوی زموږ په زړونو کښې مينه نشته، زموږ په زړونو
کښې همدردي نشته .... موږ ه دوستي کوو، موږ ه تعلق ساتو،
موږ ه ورورولي کوو، څو د دغه دوستۍ، د غه ورورولۍ او د
دغه تعلق مزے دومره کچه وي، چې صرف "په مړه قربېږه مړه وشېږه"
لوطونو باندې او شلېږي - دې دوستۍ مزے دومره کچه وي چې
په ډېره معمولي خبره هم په منځ دوه ځايه شي -

دا احمد او ګلاب مثال مې په مخکښې دے، .... د ګلاب هغه غار
غار سينه او د احمد هغه مات تخت به مې هېر نشي - او څنګه به مې
هېر شي، که ګلاب په شکل او نامه ګلاب وه، نو احمد هم ترې څه
کم نه وه، د احمد په زلمي توب کښې هم د کوټې ابښودو ځائے
نه وه .... دا دواړه زلمي همزولي وو، دواړه د دوه ويشتم کال
په څو کاټ قدمونه ابښودلي وو، دواړه د يو کلي وو، د يو کندي
وو، او دواړه ياران هم وو، .... شپه ورځې يو ځائے ګرځېدل -
يو ځائے کښېناستل او يو ځائے پاسېدل وو .... دواړه نبه دوستان
وو، ډېر نزدې دوستان ..... د دغه خوږو دوستانو په يو
کونتره جهګړه شوه، صرف په يو کونتره - احمد وے چې
زما په بنېره ناسته وه او ګلاب وے چې زما په بنېره ناسته
وه ..... خبرې کمې شوې ..... او دغه ګرمې خبرې ګرمېدې

کړېدې چې جهګړه ترې نه جوړه شوه، او په دغه جهګړه کښې احمد دومره تاو وا خستو چې لاړو کورته ټوپک ئې راوړو ..... او خپل خوږ دوست، د چوتې یار، هغه چې شپه ورځې به یو ځائے ګرځېدل، د هغه ګلاب په لړمون کښې د غوګین غبرګې ګولۍ سرې کړې او ګلاب لکه د کبوتر لندې او چورلېدو، په زمکه راپرېوتو او لکه د حلال کړې چرګ او پر پړېدو ..... لاړو احمد د یوې کونترې د سره خپل دوست قربان کړو .... د ګلاب مور سرتوره را غله .... په زوړے راپرېوته ..... د ګلاب خوېندې په ژړا اشکولا را غلې، په ګلاب راپرېوتې دَ ګلاب ماشوم د ور دَ دنیا د حالاتو نه ناخبره دَ ګلاب سرته ولاړ وُه - او په ماشومه خوله ئې لالا لالا کول - ماشوم څهٔ خبر وُه چې لالا د کونترې په تمس کښې لاړو - د خپل دوست دلاسه ..... ارمان دے چې د غه وخت نو دا مزکه چاوَدلے وے، ارمان دے چې د غه وخت نو دَ آسمان نه کاڼي ورېدلے وے، خو .... نهٔ مزکه او چاوَده، او نهٔ دَ آسمان نه کاڼي اوورېدل نو په چا چا به مزکه چوي - په کومه کومه واقعه به دَ آسمان نه کاڼي ورېږي - دا کښې صرف ګلاب وُه چې خپل دوست د زړهٔ په سر او ویشتو، نه ..... دا سې ډېر ګلابان احمدیانو د زړهٔ په سر ویشتلي دي او لا به ډېر احمدیان راپاسي او ډېر ګلابان به دَ یوې کونترې دَ سره زاره وي، .... نو ځکه خو نهٔ مزکه چوي او نهٔ دَ آسمان نه کاڼي ورېږي .... لاړو ګلاب د دنیا نه تېر شو، .... ځواني ئې خاورې ایرې شوه ..... مورهم ورله دَ وادهٔ هغه جوړه را وا خسته چې کومه به ګلاب دَ وادهٔ په ښائسته اغوسته .... او

هم هغه د واده کوله ګنګی ئې ورته په سرکړه چې په کومې باندې به
ده د واده څهره تړله ..... د ګلاب مړ ے ، لکه د واده د زلمي خاورو
ته او سپار لے شو ...... راځئ چې د ګلاب د غم داستان دلته پرېږدو
..... پرېږدئ چې د ګلاب مور لکه د لیونو د شېښې په خوب کښې ګلاب
ګلاب چغې وهي پرېږدئ چې د ګلاب خوېندې د ورور په قبر خورې
ورې پرتې وي ..... پرېږدئ چې د ګلاب پلار د زوئے په قبر هره
ورځ د ګلونو نوې نوې څهره غوړوي او پرېږدئ چې د ګلاب
ماشوم رور هم د غسې د لالا لالا دېنګښت غږ وي ..... ګورو
به چې تر څو به د ګلاب مور په خوب کښې ګلاب ګلاب چغې وهي - تر
څو به د ګلاب خوېندې د ورور په قبر خورې ورې غوړ پرېږ لې وي
تر څو به ئې پلار هره ورځ د زوئے د قبر د پاره نوې نوې څهرې
راوړي او تر څو به د ګلاب ماشوم رور لالا لالا کوي - د مړګي ځځ سوړ
دے هرقسم زخمونه د وخت سره سره پخپله خوله ورولي ....
راځئ چې لږ د احمد خبر واخلو .... د قاتل احمد د چالاسونه چې د خپل
خوږ دوست په وینو لړلے شوي وو چاچې د څلورو روپو د کونټ د پاره خپل
یار وژلے وُ - د غه قاتل احمد پولیس راونیوُو ....
...... لاړه مقدمه شروع شوه ، د دنیا ورځې قصه وه ، په دریمه
پېشۍ کښې احمد شیشن شو - او شیشن احمد ته د پهانسۍ فیصله
واورولله - اوُ احمد د پهانسۍ په کوټه د ننه کړے شو .... د لویو
لویو فولادي ټمبو شاته ، کوم ځائے چې په انسان د دنیا باد هم نهٔ
لږي - په هغه ځان له کوټه کښې ز لیمے احمد چې ایله شو نیم ئې شنه
شوې وه ، چې په سرئې لا د واده څهره نهٔ وه تړلي - چې لا په پیالنګ

نهٔ وهٔ اوورېدلے - چې په ډولۍ پسې یې چالا آلا نهٔ وې ناري کړې، هغه احمد د پهانسۍ په کوټه کښې بندیوان شو، دَ احمد مور هم د زوئے د ځهرې لیدو په ارمان وه، د احمد خوېندې هم دَ رور دَ ډولۍ په طمع وې، د احمد پلار هم دَ زوئے دَ وادهٔ خوشحالي لیدل غوښتل، خو هر څهٔ لاړل تالاترغه شول، دَ شګو کوټنې دَ سترګو په رپ کښې وړانه شوې،...... احمد په ژوندوني لاړو .... پلار یې ډېرې منډې تړې اووهلې، اپیلونه یې اوکړل - رحم دَرخواستونه یې اوکړل، خو دَ ګلاب خون احمد ته اونه بخښلے شو، او د پهانسۍ حکم په ځائے پاتې شو، ..... تاریخ مقرر شو، چې دَ راتلونکې میاشتې په څلورم تاریخ به احمد پهانسي کېږي - خو احمد لا اوس هم د پهانسۍ په کوټه کښې په دې انتظار ناست وهٔ چې اپیل به منظور شي، خو هر کله چې احمد خبر شو، نو د دنیا د ژوند نه یې ټوله توجه آخرت ته اوګرځېده، احمد په خپلو کړو پښېمانه وهٔ، بې شانه ډېر پښېمانه، د هغه نه د ګلاب ځهره د یوې لحظې د پاره هم نهٔ هېرېده - اوڅنګه به هېرېده؟ ولې ګلاب کښې دَ احمد دوست نهٔ وهٔ،..... دوست یې وهٔ، یار یې وهٔ، خو ..... دَ دې باوجود هم دَ ګلاب قاتل وهٔ ..... رو نو دَ پهانسۍ نه یوه ورځې اګاهو ټول خپل خپلوان د احمد د آخري ملاقات د پاره جېل ته لاړل .... هر چا ژړل .... هر څوک خفه وهٔ .... او احمد؟ دَ احمد په وجود کښې ساه نهٔ وه، تک زېړ لکه کورکمان، غونډه سونډه توره بږیره یې ساتلې وه، په لاس کښې یې تسبې وې - څومره ښکلے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نښکارېدو احمد! او ښکلې به ولې نهٔ ښکارېدو، آخر ځوان وهٔ، زلمے وهٔ .... احمد د ټولو نه بخښنه اوغوښته، د هرچا نه یې بخښنه اوغوښته، او چې زغم یې تمام شو، نو سترګې یې پټې کړې، آوازې یې ورو شو ..... ټول خلق سرې سترګې د جېل نه راواپس شول... رونو زهٔ تاسو ته نشم وېلے چې هغه شپه د احمد مور، پلار او خوېندو په کوم قیامت کښې تېره کړه ..... توبه خدایه توبه د دشمن مې دداسې شپې نه ساتي - نو مې مسلمان د داسې اوازنه ساتي د احمد مور خو ټوله شپه سکه د لېونو وازه خوله اسمان ته نیولې وه، دَ احمد خوېندو خو ټوله شپه آسمان په سر راخستے وهٔ، یقین اوکړئ رونو چې په دغه شپه ټول کلي خوب نهٔ وهٔ کړے ....

خدائے خبر چې په احمد به دا شپه څنګه تېره شوې وي ..چې احمد له څهٔ وخت د جېل عمله راغلې وي، د شپې په چپه چپیا کښې، چې ټول عالَم په خوږ خوب اوده وهٔ، چې په دغه وخت کښې دوئ احمد د پهانسۍ تختې ته روان کړے وي، نو چې دغه وخت به د احمد څهٔ حال وهٔ، چې دغه وخت به احمد قدمونه څهٔ رنګ پورته کول، چې د پهانسۍ په تخته به څرنګ ولاړ وي - او چې څهٔ وخت د پهانسۍ تختې د کړکۍ سره مخ په ښکته تللي وي نو چې دغه وخت به احمد څهٔ ویلي وي؟ ..... توبه خدایه توبه - یاالله توبه - یاالله اُل اولاد چې د داسې ورځې نه اوساتي - نو مې مسلمان دَ داسې وخت نه اوساتي - آمین - سحر په توره خره د احمد مړے کلي ته راورسولے شو، .... څښتن یې مات وهٔ د احمد مور سور رومال دَ احمد

دمات څټ نه چاپېره کړو، زما په خیال چې د ارومال یې سور ساتلی وهٔ، چې د وادهٔ د ښکرېزو په شپه به پرې احمد له پټه کوته ترې - د احمد مور هم زوی ته د وادهٔ جوړه وا غوسټوله او د وادهٔ توله او ګنګه یې ورته په سر کړل - احمد په کټ کښې پروت وهٔ - په مخ باندې یې د زلمې توب ځښې نښانې څرګندې ښکارېدې -

دوښې د احمد مور او خوېندو چې په دغه ساعت، په دغه وخت څهٔ کړي دي هغه نقشه زهٔ تاسو ته نشم بیانولے - الله دې احمد او ځښې ..... زهٔ منم چې هغه قاتل وه، خو د انسان نه په غصه کښې تل داسې حرکتونه کېږي چې بیا په پښېمانه وي - الله دې کلاب هم او ځښې ځکه چې هغه شهید وهٔ،

خو اے دوښې! اے د ځوانئ په مینه مستو دوښې - اے د غفلت په خوب اوده دوښې د خدائے خاطر او کړئ چې لږ ساړهٔ ځورئ - لږ د حوصلې نه کار اخلئ، د انسان وژنل د انسان وجل کهٔ هر څو انسان دي خو انجام یې ډېر عبرتناک دے - د داسې عبرتناک مرګ نه دې الله تعالیٰ هر مسلمان ساتي - را شئ په دې خپلو زړونو کښې مینه محبت را پیدا کړئ، د انسان سره مینه او کړئ چې خدائے در سره مینه او کړي چې دین او دنیا دواړه موخائسته شي -

عالمه یوتوسل زادینړئ

دنیا فاني ده مېلمانهٔ دي صورتونه

تربور

د زړه پرهرونه که په ژړا رغیدے شوے نو ما به د اوښکو په ځائے په وینو ژړلي وے - دَ زړهٔ زخمونه که په ژړا جوړیږے شوے نو ما به په دټو دټو ژړلي وُو - خو دا زما د زړهٔ زخمونه چې زهٔ یې نا قلاره کړے یم - او دا پرهرونه چې زما دَ شونډو نه یې خندا راښکولي دي دا زخمونه او دا پرهرونه نهٔ په ژړا رغیدے شي او نهٔ په انګولا -

ترڅو پورې چې زمونږ په معاشره کښې غلطه پښتو شته - ترڅو پورې چې زمونږ په معاشره کښې انصاف صداقت او مینه محبت نهٔ وي دا پیدا شوے - ترڅو پورې چې یو انسان بل انسان خپلې سینې ته نهٔ وي رانزدې کړے نو زمونږ په معاشره کښې قلارې نهٔ شي دا پیدا کیدے - سکون نشي را پیدا کیدے - اطمینان نهٔ شي را پیدا کیدے او دما غونډې حساس طبیعت خاوند به تل نا قلاره وي - تل به پریشانه وي او تل به یې په سترګو کښې دَ غم او افسوس رنګې او ښکې ځلیږي - اے لویه خدایه دا انسان ولې داسې بې مینې شو - دَ انسان دَ زړهٔ نه هغه مینه او محبت ولې داسې اووتل - انسان ولې په حیواني خویونو کښې داسې راو نغښتے شو - انسان خو لاړو حیوان شو بلکه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځني موقعو کښې خو انسان د حیوانیت د درجې نه هم راپرېوتو
اے لويه خدايا دا به ترکومه پورې يو انسان د بل انسان
وينې څښي - ترکومې پورې به انسان د انسان په وينو خپل
لاسونه لړي - انسان به د انسان په مرګ چاړه راکاږي ؟

اے لويه خدايا ته په خپل فضل وکرم سره انسان صحيح انسان کړې -
چې ستا په دې ښکلې او رنګينه دنيا کښې سکون او اطمينان راپيدا
شي - چې دا ښکلې دنيا چې د بد رنګ والي او ګنده والي په لور په
تُندۍ سره روانه ده چې د دې ښکلا قايمه پاتې شي - چې دا دنيا
ستا د مخلوق د پاره د دوزخ په ځاے جنت شي هغه جنت چې هرخوا
ته پکښې خوشحالي او اطمينان وي - چې هرخوا ته پکښې مينه او
محبت وي - داسې دنيا چې يو انسان پکښې بل انسان خپلې سينې ته
رانزدې کړي - چې انسان پکښې انسان ته د رور په سترګه اوګوري -
چې يو تربور په کښې بل تربور ته د تربور په سترګه نه بلکه د رور
په سترګه اوګوري   تربور زمونږه رور دے - تربور زمونږ
دشمن نه بلکه زمونږ مټې دي - تربور زمونږ دشمن نه بلکه
زمونږ ملاتړ دے - د يو نيکه اولاد هم چرې د يو بل دشمن کېدے
شي - په وينه شريک هم د يو بل وينه تويولو ته تيارېدے شي -
خپله وينه هم څوک تويوي - د خپل رور په مرګ هم څني څوک چاړه
راکاږي - د خپل تربور سينه هم څوک په ګولو غارغار کوي
نه ... هيڅ کله نه دا خبره عقل او دماغ نه مني چې يو رور دې
راپاسي او بل رورله دې په دې وجه په مرګ زور کړي چې معاشره

هغه له د تربور نوم ورکړے دے - يو رور دې د بل رور په سينه
کښې شپږ کولی ځکه سرې کړې چې معاشرې دغه رور د تربور
په کرکجن نوم ياد کړے دے خو د دې دومره دليلونو باوجود
هم د دې دومره حقيقتونو باوجود هم زمونږ په معاشره کښې
تربور ته د دشمن په سترګو کتے شي - ولې؟ ځکه چې تربور مونږ
خپل ميراث خور ګڼو - تربور مونږ خپل سيال ګڼو - او پښتون
هر څهٔ زغملے شي خو خپل ميراث خور نشي زغملے - هر څهٔ برداشت
کولے شي خو خپل سيال نشي برداشت کولے - او دا زمونږ د تنګ
نظرۍ غټ ثبوت دے - دا زمونږ د ناپوهۍ ژوندے ثبوت دے -
دا خبره د دې ثبوت دے چې زمونږ په زړونو کښې بغض دے - حسد
دے بدګماني ده - که چرې زمونږ په زړونو کښې بغض او حسد
نهٔ وے که چرې زمونږ په زړونو کښې بدګماني نهٔ وے نو مونږ
به تربور ته د دشمن په سترګه نهٔ کتل - تربور به مونږ خپل رور خپل
خوا خوږے او خپل ملاتړ ګڼلو - خو ارمان چې مونږ د حقيقت
نه سترګې پټوو - او زمونږ د حقيقت نه دې د سترګو پټولو عمل
ډېرې خونې ورانې کړې - ډېرې تورسرې يې کونډې کړې ډېر
ماشومان يې يتيمانان کړل - او خدائے خبر چې نورې به څومره
خونې د کرکې او نفرت په دې تنور کښې ورتېږي - ځکه خو
ماله ژړا راځي -

د ډېرې مودې خبره نهٔ ده - د کلونو خبره هم نهٔ ده -
د دوؤ مياشتو خبره ده چې يوه ورځ چې د ماښګر نمر په زړېدو

شو - چې تمرخېل مخ د تاترې د غرنه د پناه کولو د پاره په تُندې
تُندې مخ په قبلې روان وُه - مارغان او کارغان په بېړه خپلو
خپلو جالوته په الوت وو الغاؤ تلغاؤ ئې جوړ کړے وُه - د مارغانو
په دغه الغاؤ تلغاؤ کښې ملوک خان د جوارو د پټې نه د مېخ په لاس را ووتو -
په څولو کښې جب جُوب وُه - په تندې ئې لاس کېښنو تمر پرې پوه نه
ته ئې اوکتل - خدائے خبر چې څهٔ چل وُه نن ملوک خان ډېر
ستړے ستړے وُه - په درنو قدمونو د پټې نه را اووتو - لاړو د
لختې په غاړه کښېناستو، اودس چار اندام ئې اوکړو - او هم د
جوارو په پوله ئې د ماښام د مونځ نیت اوتړلو - خدائے خبر چې
څهٔ چل وو څو نن ملوک خان په مونځ کښې د خپل خدائے سره په
خبرو کښې داسې ورک وُه چې ډېر وخت ئې وانخستو - او د مونځ نه
پس ئې يوه لنډه شان دُعا اوکړه ... " خدايا ايمان مې نصيب
کړې " لاسونه ئې په مخ راښکل او نيغ کورته را روان شو - خدائے
خبر چې نن د هغهٔ کورته ولې داسې تادي ده - ولې ئې ماشوم زوئے
سېفور داسې ډېر په زړهٔ رااووريدو - لکه چې ډېره موده شوې
وي چې خپل نياز بين زوئے ئې نهٔ وي ليدلے - په زړهٔ کښې ئې
د سېفور سره خبرې کولې را روان وُه او چې د شهيد کنډاؤ نه
را وُوړيدو نو ناګهانه د پوددل خان د تمانچې د نلي نه سرې ګولۍ
که ... ي لمبې اووتې او د ملوک خان په سينه کښې يخې شوې -
ګولۍ يخې شوې او ملوک خان هم يخ شو - هيڅ ئې او نهٔ وے -
چف ... ر له ئې د خولې نه او نهٔ وته صرف دومره قدر له ئې اووے

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خدایا ایمان مې نصیب کړې"

ملوک خان ښهٔ ځوان وهٔ - او دغه ښهٔ او ښکلې ځوان د پوردل خان تربور وهٔ - تربور! چې موږ ورته د بېړې بور وایو - تربور چې موږ ئې د دښمن کښو - د پښتو په لغت کښې تربور د دښمن دویم نوم دے - حالانکې د خدائے په نیز د انسانیت په نیز تربور دښمن نهٔ دے ورور دے - تربور د بېړې بور نهٔ دے ملاتړ دے - تربور د یو نیکهٔ اولاد دے او د یو نیکهٔ وینه ئې په رګونو کښې ټوپونه وهي - خو د دې دومره نږدې تړون باوجود هم پوردل خان را پاسېده او خپل د ترهٔ زوے ئې شپږ دزه اوویشتو - ولې ..... ؟ ځکه چې ملوک خان په ډکه حجره کښې پوردل خان ته خبرې کړې وې - د بدو چارو ئې منع کړے وهٔ - خبرې ډېرې ښې وې خو کهٔ ملوک خان نهٔ وے کړے - دا خبرې کهٔ بل هرچا پوردل خان ته کړے وے نو خیر وهٔ خو دَ ملوک خان دا حق نهٔ وُ چې پوردل خان ته ئې دا خبرې کړے وے - ځکه چې ملوک خان د پوردل خان تربور وُ - او د تربور خبرو پوردل خان دومره په غصّه کړو چې خپله غصّه ئې داسې اوویسته چې د تربور په سینه کښې ئې شپږ ګولۍ سرې کړې -

دَ ملوک خان ماشوم زوئے دَ پلار دَ راتلو په طمعه کله کور کله کوڅې ته تللو راتللو - نن دَ سیفور هم خپل پلار ډېر ډېر یاد ېدو - ځکه خو ئې داسې بې صبري کوله - خو ماشوم سیفور نهٔ وهٔ خبر چې د هغهٔ پلار دَ تربور ولۍ دَ سره ذار شو - تېر ماسختن چې دَ ملوک خان مړے کورته راوړلے شو نو ماشوم سیفور دَ پلار لاش ئې

ته په کټو کټو کښې اوده شوې وه خو په خوب کښې یې ټې اوچې
اوچې سلګۍ وهلې ..... جوړې دغه پاک ماشوم په خوب کښې
دَ پلار د مرګ تول له ننداره لیدله له څکه خو ئې په خوب کښې ژړل -
څکه خو ئې په خوب کښې سلګۍ وهلې داسې سلګۍ چې د راویښېدو نه پس هم
په خندا بدلې نه شوې - دَ سپڅوړ ژوندانه یوه سلګۍ شوه داسې
سلګۍ چې ټول عمر به دَ ده په ماشوموشوندو خوره وي - دَ
تربورولۍ سلګۍ - دَ کرکې او نفرت سلګۍ - دَ غلطې پښتو او غلط
احساس سلګۍ ... الله پاک دې په مونږ رحم اوکړي - الله پاک دې
زمونږ دَ زړونو نه بغض حسد او کینه اوباسي - چې دا دَ تربورولۍ
په ناولو جذبو کښې لتاړ شوې دنیا په مونږ جنت شي - آمین

وړه بابا

(اسویلے) دنیا د غمونو کور دے - او.... واقعي چې دنیا د غمونو کور
دے، که دنیا د غمونو کور نهٔ وے نو نن به سپفوړ ماما داسې
لیونے سپیلنے نهٔ گرځېدو، نن به سپفوړ ماما داسې ځیرې
گرېوان نهٔ گرځېدو، .... مال شته خو د سپفوړ ماما چې
شلېدلے دي - دولت شته خو سپفوړ ماما لیونے سپیلنے گرځي -
ولې؟ د ولې جواب دادے چې دولت گورے دهر مرض دارو نهٔ دی،
دولت دهر مصیبت علاج نهٔ شي کولے - اے په دنیا مېنو رونړو
راشئ دَ سپفوړ ماما د حال نه عبرت واخلئ - اے په
دنیا پسې ایمان خرڅوونکو راشئ دَ سپفوړ ماما دَ قصې نه
سبق واخلئ راشئ اوگورئ چې دولت د انسان نه غم نهٔ شي اخستے -
صرف دولت انسان له خوشحالي نهٔ شي ورکولے، بعضې وخت په
شته دولت کښې هم انسان لیونے شي، په شته جایېداد کښې هم
انسان بربنډ شي، دخندا شي .... زهٔ تاسو څه نګ پوهٔ کړم
رونړو، زهٔ تاسو ته په کومو الفاظو کښې اووېم رونړو، چې
راشئ! اے په دنیا مېنو دولت ته سجدې لګول پرېږدئ ....
دولت ته جنګکې او سلامونه کول پرېږدئ - د دولت د پاره خپل
ایمانونه مهٔ خرڅوئ - خپل اخرت مهٔ خرابوئ د دولت د پاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل ضمیر ونه مړه څخړي کوي، ځکه چې دولت هیڅ څیز نهٔ دے، دولت هیڅ نشي کولے، دولت د انسان نه هر غم نهٔ شي اخستے، هر مصیبت ترې نشي اخستے. هره خوشحالي ورله نشي ورکولے، کهٔ دولت او جایداد د هر څهٔ کولے شوے نو نن به یې د سپفوړ ماما د زړهٔ په پرهرونو باندې مرهمونه اېښودلي وُو، نن به یې دَ سپفوړ ماما د دردمنلې زړهٔ څهٔ درمان کړے وَه ..... څومره لوئے غم غریب ته ورته غاړه شوے دے. انسان ډېر سخت دے کني نو پکار خو دا وه چې سپفوړ ماما هم هغه تماچه دې خپلې کپړی ته راړولے وے، یا ئې د خپل زړهٔ سرته نیولے وے، چې د خپل زوئے سره دے هم د توړ لحد توړ و تیږ و ته تلے وے، خو سپفوړ ماما نهٔ سرته تماچه رونیوه او نهٔ زړهٔ ته، ځکه چې ځان خوږ دے کنه، ..... ډېر خوږ دے. د مور پلار نه خوږ. د ښځې نه خوږ، او د اولاد نه هم خوږ، کهٔ خوږ نهٔ وے نو ...... یوه ورځ کوز ما ځیګر سپفوړ خان دَ پښتي سره ستړے ستومانه راغلو، .... لا په کټ نهٔ وهٔ ناست چې خدائے خپل زړهٔ ورته څهٔ اووے چې نیغ لاړو کوټې ته تماچه یې راواخسته، په کټ کښې یې ځان ته کېښوده، او دا یې خیال وهٔ چې لږ دمه شي نو تماچه به صفا کوي ډېره موده اوشوه چې صفا کړې یې نهٔ ده، هسې نه چې زنګ شي .... سپفوړ خان غریب څهٔ خروهٔ چې ..... په دې کښې دَ سپفوړ ماشوم زوئے شکوړ راغلو

..... ر بابا ...چې ... هغې ... ... د تماچه ... ...

چڼه کې هڅ؟» ..... «په دې به ډزې کوؤ بس» ...... «لاکه چې زه په ډزې اوکړم» ...... نه بچې چې ته لوئے شې نو بیا به پرې ډزې کوې بس» «نا مالا اوس لاکه زه پرې اوس ډزې کوم» ..... «درته وېم چې لوئے شې نو بیا به پرې ډزې کوې» ...

«هن هن مالا اوس لاکړه»

«درته وېم چې مه کوه ورانے»

«نا زه به پرې ډزې کوم»

«ته منع کېږې؟ که ورانے کوې نو اوبه دِلم»

او سیفور خان تماچه راواخسته، د هغه دا خیال وه چې تشه ده او د زوئے د ویرولو دپاره ئې هغه ته اونیوه - او په دې کښې ډز شو، .... ماشوم پړقې راپرېوتو او د راپرېوتو سره ئې چغه کړه «وی بابا بیا به نه کوم» .... ماشوم لکه د حلال کړې چرګ په مزکه اولوغړېدو، مور ئې رامنډه کړه ..... او سیفور هم په وینو لېت پېت زوئے د مزکې نه راپورته کړو، خپلې سینې ته ئې رانږدې کړو، .... ماشوم په وار خطا سترګو د پلار مخ ته اوکتل، او په سترګو کښې ئې پلار ته اووے چې ..... «بیا به نه کوم بابا، زما دې توبه وې بابا - پام چې بل ډز اونه کړې بابا» ..... او یوه سلګۍ ئې اووهله .... او د دغه سلګۍ سره ماشوم شکور د پلار په غېږ کښې یخ پخ شو - مور ئې په مخ رابانده کړې، د سر ویښته ئې اوشوکول، جامې ئې تار تار کړې - او سیفور خپل ماشوم زوئے هم هغه رنګ په سینې پورې

نیولې وه .... حق حیران وه چې دا څه وو او څه اوشو - دا سې معلومېده چې لکه سپفور څکه ماشوم زوئ په سینې پورې نیولې دې، چې دا خپله ساه د هغه په وجود کښې داخله کړي - سپفور دا غوښتل چې زما د زړه حرکت دې بند شي خو چې د شکور ماشوم زړه بیا په ټرپونو شي، .... سپفور غوښتل چې زما سترګې دې پټې شي خو چې د سپفور د ښې رڼې او خوږې خوږې سترګې بیا او غړېږي - خو نه د سپفور د زړه حرکت بند شو، او نه د شکور ماشوم زړه بیا په ټرپونو سر شو.... نه د سپفور سترګې پټې شوې، او نه د شکور رڼې رڼې او خوږې خوږې سترګې بیا او غړېدې .... سپفور شکور ښکل کړو، په دواړه مخه ئې ښکل کړو، په دواړو سترګو ئې ښکل کړو، .... د سپفور خوله د شکور په سرو سرو پاکو وینو سره شوه.... دا سې ښکارېده چې لکه سپفور د شکور وینې څښلې وي، د خپل خوږ زوئ وینې، د خپل نیازبین زوئ وینې .... او د لته د سپفور زغم تمام شو، حوصله ئې ختمه شوه یو سپېره کړیکه ئې او وهله - جامې ئې اوشکولې او لاړو په کوڅه اووتو.... سپفور لیونې شو نه د شکور د جنازې نه خبر شو نه د شکور قبر له راغلو، نه ئې شکور لحد ته کوز کړو او نه ئې په لحد کښې د شهید او نیازبین زوئ مخ اوکتو، سپفور ماما چې هغه لیونې دې، نو لا خدائې خبر چې تر څو پورې به لیونې وي... په لاروکوڅو کښې به ګرځي - شلېدلې جامې سر تور سر - پښې ابله پښې

بالکل چپ خاموش، پټې سترګې زوړند سر، لکه چې د څهٔ په تلاش کښې وي، لکه چې څهٔ لټوي.... اوُ! سپفوږ ماما د څهٔ په لټون کښې دے .... د سپفوږ ماما نه شکور ورک شوے دے - ماشوم شکور، نیازبین شکور ماشومان څو ورکیږي، تل ورکیږي - او بیا را پیدا کیږي، .... خو اے بد قسمته سپفوږ ماما، شکور به پیدا نهٔ شي- شکور په داسې لار ورک شوے دے، چې د هغه لارې ورک شوي پېرې بیا واپس نهٔ دي راغلي، هغوي بیا نهٔ دي پیدا شوي- نو ته څهٔ له زوړند سر او ټیټې سترګې کړې، ته ولې داسې سر وهلې بروهلې کړې - ترکومې پورې به کړې .... اے بد نصیبه سپفوږه - اے بد قسمته سپفوږه، زهٔ څهٔ او وېم چې ته څومره بد قسمته یې.... ستا لاسونه د خپل ماشوم زوے په وینو لړلي شوي دي؛ تا خپل نیازبین زوے په غړېدلو سترګو په خپل لاس وژلے دے؛ څکه ته لېونے شوے؛ څکه ته داسې سر وهلے بروهلے کړې؟

اے روهي! اے پښتنو روهي! دا تاسو دومره بې احتیاطه ولې یئ، داد وسلې سره تاسو داسې لوبې ولې کوئ - دا د وسلې نه تاسو څهٔ جوړ کړې دي، چې هرچا به یو یو سسپار غاړې ته اچولے وي، چې هرچا به یو یو او دلړونے په اوږه کړے وي - او هر د تماچې او ټوپک خاوند به کوږ کوږ په نخرو ګرځي - د شرافت معیار کښې تماچه او ټوپک شو - د موتبرۍ معیار کښې وسله شوه،

مهٔ کوئ روهي بې ضرورته وسله مهٔ ګرځوئ - هیڅ ضرورت نشته چې هرڅوک د ځان سره وسله ګرځوي - څومره څوانې دي ټوپکو

تماچو ورانې کړې - څومره تورسرې ئې کونډې کړې، څومره کلي ټپې د کلي کېدو نه اګاهو اوړتړولي - نو اے دوسلو خاوندانو دخدائے خاطر اوکړئ او وسلې سره لوبې مهٔ کوئ - ځکه چې وسله ډېر بې اعتباره څیز دے -

او اے سپفورډ ماما خدائے دې ستا دې غمژپلي ژوند خاتمه اوکړي - الله دې تاله صبر درکړي - او الله دې ستا دا پښتوب په څودتوب بدل کړي - د نیا د غمونو کور دے دلته غم شته - مصیبت شته - پرېشانی شته، او د دې غم - مصیبت او پرېشانی علاج نهٔ ستا دولت کولے شي او نهٔ ستا جائیداد - په عقل ستا د رنځ علاج ګران دے - هغه چا ټپه کړې ده چې -

دخدائے په لوئے کرم به کېږي
په عقل ګرانه ده زما د جانان مینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اَحمد

(اسوېلې) احمده خدائے ګواه دے چې ستا په سترګو کښې د اوښکو سېلاب دَ انسان زړهٔ اوبهٔ اوبهٔ کړي - زهٔ څهٔ اوکړم، کهٔ دا غم دا څسټو وے نو ما به درنه څهٔ قدرې کم کړے وَه ...... کهٔ زما وس کېدے نو ما به ستا دې پرهرپرهر زړهٔ له ټکور ورکړے وهٔ - ما به پرې ملهمونه او پټاچې اېښودلے وے - ما به ستا د زړهٔ دا سپېرې سپېرې سرېکې لړې قلارې کړې وې ..... خوځهٔ اوکړم .... زهٔ هیڅ نشم کولے .... ځکه هغه سوزې چې اور پرې بلېږي .... زړهٔ هغه خوګېږي چې پرهرونه پکښې جوړ شوي وي .... سترګې هغه ژړېږي چې د زړهٔ تسکین او آرام ئې چا لوټلے وي .... ته څو مره بد قسمته ئې احمده! ..... ستا په بد قسمتۍ خو ماله ژړا راځي ...... چې ته ژاړې نو خدائے شته چې ما ته دا خیال زړهٔ وائي چې زهٔ هم درسره په چغو چغو اوژاړم - ...... ځکه چې ستا غم زما زړهٔ هم ناقلاره کړے دے .... زما دَ شپې خوبونه ئې هم زمانه راشوکولي دي ..... زهٔ منم چې آفتاب ستا زوے دے .... زهٔ منم چې افتاب ستا د زړهٔ ټکوړ وه .... زهٔ منم چې آفتاب ستا د اُمیدونو مرکز وهٔ، ځکه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا مشرے زوۓ وهٔ ..... د تهولو نه مشر..... تا د آفتاب سرد

څومره خوارۍ کړې وې - څومره ښوا خون دې ورسره کړے وهٔ

..... او اوس؟ اوس ایله ستا د اوګونه پیټې لږ سپک شوے

وهٔ ..... اوس آفتاب تا نه ستا غمونه په خپلې ماشومې څټې اخستې

وُو..... آفتاب د پرورلن وهٔ کنه؟ د پرشوخ وهٔ کنه؟........

تا به د هغهٔ نه همېشه سرتېکولو کنه؟.... ولې بیا هم چې د کله

نه د هغهٔ ښوندره ښه شوې وه، نو ستا دَ ملا تیس مضبوط

شوے غوندې وُو.... تا په خپلو متو کښې طاقت غوندې محسوسولو

.... ځکه چې آفتاب ستا مشرے زوۓ وهٔ.... او مشرے زوۓ دَ

مور پلار دَ ملا تیس وي..... خو نن ستا دَ ملا تیس مات شو، نن

تهٔ بیا خپلې متې کمزورې محسوسې.... ځکه چې آفتاب ستا دَ

سترګو تور آفتاب...... دَ وختنه اکاهو.... تهٔ غمونو او

مصیبتونو ته یو اځې پرېښسودې.... لاړو آفتاب په تهول عمرې

خوارۍ دَ خوب اوده شو، او تا ته یې یو نهٔ هېرېدونکے غم.... یو نهٔ

قسلارېدونکے درد.... یو نه ختمېدونکے مصیبت پرېښودو..... احمدهٔ!

ستا غم کهٔ هر څو نه هېرېدونکے دے، خو دا غم به تهٔ هېره وې.....

ستا درد کهٔ هر څو نهٔ قلارېدونکے دے، خو دا درد به تهٔ په خپل

همت او په خپلې حوصلې قلاره وې..... تهٔ به دې غم ته غاړهٔ

غوړه ورځې.... تهٔ به دې درد له سینه په سینه ورځې.... تهٔ انسان

یې.... تهٔ مسلمان یې..... انسان دَ هر مصیبت مقابله کولے شي....

مسلمان هرې سختۍ ته غاړه بدي..... راځه روره راځه.....

د آفتاب د قبر په خاوره روښکي مه تویوه ..... د آفتاب قبر ته ژړا مه کوه ...... پرېږده چې دا زلمے شهید ..... پرېږده چې دا ماشوم شهید د د دنیا د لانجو نه بې غمه د جنت په رنګینو کښې د آرام او اطمینان ژوند تېرکړي .... دا پاسه .... را ځه ...

رورنړه ! دا احمد زموږ د کلي - زموږ د چم ګاونډیو نړے نروچکے کمزورے سرے دے ..... خو دې نرې نروچکي انسان له قدرت ډېر همت ورکړے دے - په دې مانده هډوکو کښې لویه حوصله او لوئ زغم پروت دے .... د احمد د ژوند نور حالات به پرېږدو - ځاېږه واقعات او ځاېږه حالات به نهٔ رایاده وُو..... خو د نن نه ځنځلس ورځې آګاهو ددې احمد مشرے روئ آفتاب سحروختې په سائیکل سور د کورنه خوشحاله مذکروسره سکول ته روان شو .... تر لسه ورځې به سکول کښې سبق روویلو او ماسپخین پاؤ باندې یوه بجه د سکول نه چهټي شو ..... په سائیکل سور د کلي په لور دا روان شو ..... د تېرې ورځې سبق د آفتاب مخ مړاوے کړے وهٔ ..... په خپل ترنګ کښې کور ته روان وهٔ ..... په خپل فکر کښې د کور په لورې روان وهٔ ..... خدائے خبر چې دغه وخت به د آفتاب په زړهٔ کښې کوم خیالونه او کوم فکرونه په غورزنګ وُو ......

خدائے خبر چې دغه وخت له آفتاب په زړهٔ کښې څهٔ کړل او څهٔ ویل .... خو چې د میچنې پهاټک ته ورنږدې شو .... چې د خپل کلي او کورنه لا دوه میله لرې وهٔ ..... نو د مخې نه یو ټرک ټکه دا جل په صورت د آفتاب مخې ته دا غلو .... او چې ماشوم آفتاب د ځان د

حاله خبرېده و خبرېدو ..... نو دغه خونړۍ ټرک لکه دېو مست
هاتهي بیا د خپلو پایو د لاندې چخړې کړے وه ..... یو درز
اوشو او په دغه درز کښې یوه نرۍ غونډۍ کړیکه یوه ذړه
بوګنوونکې غونډۍ کړیکه راپورته شوه ..... څومره هیبت
وه په دغه کړیکه کښې څومره درد وه په دغه کړیکه کښې
..... توبه خدایه توبه ..... دغه کړیکې څو د خواوشا موجود
خلقو زړونه هم په لړزان کړل ..... خلقو رامنډې کړې او
چې آفتاب له راورسېدل ..... نو ماشوم شهید په خاورو کښې
غړېدو ..... په وینو کښې لېت پېت خپل خدائے ته رسېدلے و
...... د ماشوم آفتاب سر د خونړۍ ټرک پایو چخړې کړے
وه ...... هرچا دا نقشه اوکته هرچا دا ذړه بوګنوونکې ننداره
اولیده ..... د هرې سترګې نه اوښکې څڅېدې هرچا ژړل...
او آفتاب! ماشوم آفتاب د دنیا او د دنیا د اوسېدونکو د حاله
بې خبره په خاورو کښې پروت دے سپې بنسکارېده وچې لکه مسکے وه
تا به نه وے چې آفتاب مړ دے ..... تا به نه وے چې آفتاب
یو بې پرواه ډرائیور د خپل ټرک د پایو د لاندې چخړې کړے
دے ..... پلار ته خبر لاړو چې راشه ستا آفتاب ټرک اووهلو
..... مور ته جواب لاړو چې راشه ستا د سترګو تور تانه د ټول
عمر د پاره جدا شو ..... پلار پښې آبله پښې رامنډې کړې
..... او مور ..... ؟ د مور په ذړه تیاره راغله ..... مور بې هوشه
شوه ..... مور دغه غم برداشت نه کړے شو ..... مور دغه سپېڅ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اواز او نهٔ ز غملے شو .... مور بې هوښه ، دَ ځان د حاله بې خبره
کوره پرته وه ، او پلار سر تور سر او پښې ایله پښې دخپل زوئے
دکټو دپاره په منډه را خلاص وه .... رونو هغه نقشه درته نشم
بیانولے - دَ انسان زړهٔ دد غه نقشې د لیدو او اوریدو توان
نهٔ لري - لاړو دَ احمد د سترګو تور د ټول عمر دپاره جدا شو...
شهید خاورو ته او سپارلے شو.... مور ډېرې و پناګانې وکړې ....
ډېرې چغې او سورې ئې اووهلې - خو مړي په ژړا چرې نهٔ دي
ژوندي شوي - دَ احمد د زړهٔ دنیا وړانه شوه ، دآفتاب دَ
سور د زړهٔ دنیا ویجاړه شوه .... چا ویجاړه کړه ؟ .... دَ تهرک
دیو د ډرائیور لږې غونډې بې احتیاطۍ ..... د تهرک د ډرائیور
لږ غونډې غفلت یو کور وران کړو .... دَ یو پلار د ملا تیر ئې
مات کړو .... د یو مور دَ زړهٔ په سرګښې ئې زخم جوړ کړو.....
څومره کورونه دَ تهرکونو او لارو د ډرائیورانو وران کړل.... څومره
کلونه ئې اوړژول ..... څومره کلي ئې د خاورو سره خاورې کړې
...... اے رونو ولې ! .... دا ولې داسې کوئ .... دا ولې دَ زړونو
آزارونه اخلئ .... دا ولې میاندې بورې کوئ پلاران ژړوئ ....
دا ولې تورسرې کنډه وئ .... دا ولې دَ تور سرو خونې ورانوئ...
مهٔ کوئ رونو مهٔ کوئ - اے دَ تهرکونو او بسونو خاوندانو دَ
خدائے خاطر اوکړئ .... لږ روښئ لږ په قلار شئ - داسې په هوا
مهٔ الوځئ .... د خپلې لږې غونډې فائدې دپاره تاسو څومره
لوئے جرمونه کوئ .... داسې جُرمونه چې دَ معاف کولو نهٔ دي......

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے د هغې تبرک خاوندهٔ چې آفتاب دې دخپل تبرک دلاندې څخرې
کړے وهٔ .... تهٔ څهٔ خبر يې چې احمد بېګاه د باران سيلئ او
طوفان دا هېبتناکه شپه دا ده دخپل زوے په قبر په ژړا تېره
کړې ده .... تهٔ څهٔ خبر يې چې دَدهٔ دَ زړهٔ نه څومره فريادونه
ختلي دي ..... تهٔ نهٔ يې خبر چې د دهٔ دَ زړهٔ دَ تل نه راختلو سوؤ
لوؤ فريادونو بېګاه د قبرستان سړې هم آرام ته نهٔ دي پرېښودلي
بېني
..... احمد مجبور وهٔ .... هغه په دې زول او طوفان کښې خپل نياز
آفتاب په دې لوېې څو شې بيابان اديره کښې يوا څې نهٔ شو پرېښودے
...... نو څکه څو په نيمه شپه کښې را غلے دے او د شهيد زوے په
قبر دا دے څوړ وور پروت دے ..... نو اے د تبرک خاوندهٔ !
راشه لږ د احمد دَ زړهٔ په برېدو کښې اوګوره چې ستالږې غوندې
بې احتياطئ په کښې څومره پرهرونه جوړ کړې دي ..... دهٔ دا
منم چې دا به دَ آفتاب په قسمت کښې وو - دا به د آفتاب په تقدير
کښې ليکلے شوي وو - څو اے د تبرک درا پور په دې دليل به ته ګنې د الله
په حضور کښې دسزا نه بچ شې - نه تا نه به ستا د غفلت او ستا دَ
بې پرواهئ تپوس کولے شي - الله تعالیٰ به تا له دخپلو کړو سزا درکوي
او اے رحمدله راپاسه - را څه چې کور ته لاړ شو مړي چرې په ژړا
نهٔ دي ژوندي شوي - تا له دې خدائے صبر درکړي او ستا په زخمي
زخمي زړهٔ دې الله دخپل فضل او مهربانئ پټئ کېږدي - آمين

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند

(اسویلے) ــه سحر شي، ما ښځین شي، ما ځیګر شي ما سخت شي
دَ ژوند ګــهړی کمېږي ناګهانه به پوره شي

او دَ ژوند ګهړی کمېږي - ژوند د خپل منزل په لور په تندۍ سره
روان دے .... څوک خپل منزل ته رسېدلي دي او څوک بس ور رسېدونکي دي
د چا د ژوند ډیوه څوا ګل شوې ده او د چا دَ ژوند ډیوه بس په سلګو
ده ..... دَ ګل کېدو په انتظار ده ..... دَ مړ کېدو په انتظار ده .....
بس دَ باد یوه نرۍ غونډې چپه ..... دَ هوا یوه نرۍ غونډې چپه
به یې ګل کړي ..... او بیا .... ؟ د دې آبادې او ودانې د نیا نه به ....
د غمونو مصیبتونو او تکلیفونو دَ دې د نیا نه به ..... د دې ښکلې ښائسته
او رنګینې د نیا نه به .... دَ ګورستان هغه خوشې خوشیا ته ورسي..
د قبرستان هغه چُپې چُپیا ته ورسي ..... دوه لاس او دوه پښې به
د منونو منونو خاورې دَ لاندې ښخ کړے شي .... او بیا .... ؟
بیا به د غه تورۀ لحد کښې ..... بیا دَ مړو په د غه خپل خانه کښې ....
نۀ څوک دَ فریاد اورېدو شته ..... نۀ څوک دَ ژړا دَ اورېدو شته
نۀ څوک د تسلۍ شته او نۀ څوک د داد ګیرنې .... زوۀ نشته چې د فریاد
سره رامنډې کړې چې .... «ولې بابا... څۀ تکلیف دے درته - سر
درله او منډم پښې درله او منډم» .... لور نشته چې د وی سره رامنډې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي چې .... د «خبر شه بابا - ولې بابا ... څه دي؟» بنجه نشته .....
مور نشته ..... خپل نشته - پردي نشته ..... یو ځان .... یو د لحد
تور تیپ توره تیاره او یو عمل .... عمل زمونږ د لاړې مل ... عمل زمونږ
د قبر ملګرې دې .... عمل زمونږ د سختی او اسانی سبب دې .... عمل
به په مونږ د لحد سختي اسانه وي .... تور تیپ لحد به رالا روخانه کوي
عمل به راته د لحد نه سرې سروتهکې جوړه وي .... سور تنور به راته
تړې نه جوړه وي ..... او په دغه سروتهکو به مونږ تېر قبرونه و
په دغه سور تنور کښې به مونږ وریتېږو ..... ډېر سخت مقام
دې رونږ ډېر سخت .... د دویم ژوند ابتداء ډېره سخته ده ......
د ابدي ژوند د شروع کېدو مقام ډېر سخت دې ..... راځئ رونږ
چې هغه سختي ځان ته آساني کړو .... راځئ رونږ چې د لحد سرې سروتهکې
په سرو ګلونو بدلې کړو .... راځئ چې د لحد تورې تیرې په رڼاګانو
بدلې کړو ..... راځئ .... راځئ .... اې مسلمانانو چې سم مسلمانان
شو .... راځئ چې د خپلو زړونو نه بغضونه اوباسو او د نفض کینې
او حسد په ځائې .... د غوښې په دغه کور کښې د غوښې په دغه بوټي
کښې مینه راپیدا کړو .... د حسد په ځائې محبت
راپیدا کړو ..... د کینې په ځائې الفت راپیدا کړو .... هغه مینه!
چې انسان پرې د انسانیت معراج ته رسیدلې شي .... هغه مینه، چې
انسان پرې انسان خپلولې شي ..... چې انسان پرې انسانیت خپلولې
شي .... هغه مینه چې د خدائې خوښه ده .... هغه مینه چې د رسول الله
صلی الله علیه وسلم خوښه ده راځئ چې د مینې په برکت دا ټول معراج ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل کړو .... دا ځئ چې د مینې په برکت په معاشره کښې ځان له هغه
مقام راپیدا کړو .... چې د مرګ نه پس .... زموږ په جنازه باندې د
ګلونو د څادرې په ځای د انسانانو د ګکو د ښېرې رښې او پاکې پاکې او ښکلې
څادرې شي .... ګلونه شي .... امېلونه شي .... د پاک ضمیر د خاوند
په جنازه ... د ګلونو د امېلونو ضرورت نشته .... د مینه ناک زړه د
خاوند په جنازه باندې د ګلونو د څادرو ضرورت نشته .....ځکه چې
ګلونه د محبت د اوښکو سیالي نشي کولې .... ګلونه د عقیدت د اوښکو
سیالي نشي کولې .... ګلونه د جامېن د اوښکو سیالي نشي کولې ... راځئ
رونږ چې صحیح انسانان شو، چې انسانیت را باندې سرګسکې شي ......راځئ
چې صحیح مسلمانان شو چې اسلام را باندې سرهسکې شي .... راځئ چې
سم مخلوق شو چې خدای پاک زموږ په تخلیق ویاړ اوکړي ..... دا موږ
د ځان نه څه جوړ کړي دي .... دا موږ د ژوند په کوم لور روان
یو. .... دا موږ د ګلکچونو .... پیچومونو اوکندوکپرو په کومه
لار روان یو .... موږ په نامه انسانان د انسانیت نه څومره لرې شوي
یو .... موږ په نامه مسلمانان د اسلام نه څومره لرې شوي یو....
سمه لار موږ پرېښې ده .... په کندو کپرو سریو .... ښغه لاره موږ پرېښې
ده په کږو وږو روان یو..... آخر ترکومه به موږ دغسې تیکرې خورو....
ترکومه به موږ د حقیقت نه سترګې پټوو .... اے غافله انسانه ....
اے ناپوهه انسانه .... زموږ هر قدم موږ مرګ ته یو قدم ورنږدې
کوي .... زموږ هر پل موږ لحد ته ورنږدې کوي .... دا مزل به آخر
یوه ورځ ختم شي .... دا لار به آخر یوه ورځ اووهلې شي .... اوهر

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې منزل ختم شو... لار ختمه شوه نو بیا؟ ..... زه په وروستو هېڅ
هم نشته.... زه په شا هېڅ هم نشته .... بیا مخکښې قبرستان دے
او په دغه قبرستان کښې یوه وړه غونډۍ ټمکړه په کږ کږکړې
دوه نیم گزه مزکه یو ژور ډېر ژور .... لکه کُوے لحد .... دغه زمونږ کوَر
دے ..... دا ښکلې موټرونه به شاته پاتې شي .... دا مزکې جایېدادونه
به شاته پاتې شي... په دغه تک تور لحد کښې به دولت زمونږ په کار نهٔ
شي .... سرهٔ سپین به زمونږ پکار نهٔ شي .... بلکه په ناجائزه گټلے دولت
به زمونږ دپاره لړمانان شي .... دَ یتیم حق به راته خاماران شي ..... دَ
مظلوم آه به راته سرې لمبې شي .... د مزدور اسوېلے به راته لُوگے لُوگے او تورې
تیرې شي .... نو اے انسانه .... اے مسلمانه کهٔ ځان د قبر دَ لړمانانو
نه په امان کول غواړې نو ناجائزه گټه پرېږده، په شودو کښې اوبهٔ اچول
پرېږده، ناجائز کاروبار پرېږده، ملاوټ پرېږده، غل بازاري پرېږده-
کهٔ ځان د قبر د لړمانانو مارانو نه ساتل غواړې نو یتیم ته خپل حق
واپس ورکړه .... یتیم ځان ته رانژدې کړه .... دَ یتیم په سر دَ مینې
همدردۍ او محبت هلاس راکاږه .... رونو اووېرېږئ د یتیم دَ ژړا نه
..... دَ یتیم د سترگو هره اوښکه گورے طوفان دے ..... د یتیم د سترگو
هره اوښکه گورے عذاب دے .... د مظلوم هر آه .... په خپله لمن
کښې سرې لمبې لري .... د مزدور هر اسوېلے به مو گورے لوگے لوگے او
ایره ایره کړي .... په دې فاني دنیا پورې زړونه مهٔ تړئ .... په
دې نیمگړې دنیا دومره مهٔ مئینېږئ .... د مرگ خیال د زړونو نه مهٔ
اوباسئ .... مرگ؟ .... یو حقیقت دے .... مرگ؟ .... د هر ژوندي په

(c) ketabton.com: The Digital Library

قسمت کښې لیکلې دے .... نو د داسې حقیقت نه سترګې پټول کنې هوښیار تیا ده؟ .... د داسې حقیقت نه بې پرواه کېدل کنې عقلمندي ده؟ ......
نه! دې ته هوښیارتیا نشي وئیلے - دې ته عقلمندي نشي وئیلے .... بلکه دا زمونږ غفلت دے .... دا زمونږ ناپوهي ده .... او د دې غفلت او دې ناپوهۍ انجام به ډېر خراب وي .... ډېر .... ډېر ....
اوس هم وخت شته - اوس هم موقع شته .... اے انسانه کۀ ته اوس هم صحیح مسلمان شوې نو مبارک دې شه ..... اے خدایه! ته انسان په صحیح معنوکښې انسان کړې .... اے خدایه ته مسلمان په صحیح معنوکښې مسلمان کړې .... چې انسان ستا په دې دنیا کښې د ژوند په خوند پوے شي - آمین

ه

سکر شي - ما سپڼین شي ماچېکړ شي ما سختن شي
د ژوند ګهرۍ کمېږي ناګهانه به پوره شي
(سمندر)

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library